

Cserfes csitri

(Epizódok egy kislány életéből)

Írta:

Végh Miki

e-mail: vmikusz@gmail.com

(2010. október 8 – 2013. július 26.)

TARTALOM

Juci és Csöpi
Juci, a szeleburdi
Juci és a zongora
Júlia születésnapja
Juci főszerepben
Júlia keserősége
Juci a találékony
Juci gyökerei
Juci a talpraesett
Csúnya Juci
Juci a menedzser
Túléltük Bársonykát
Juci megéri a pénzét
Juci az ambivalens
Jucival kirándulunk
Júlia félelme
Juci és a számítógép
Juli döntött
Aggódom Juci miatt
Megkerült az elveszett
Jucit kezdik megismerni
Juci világgá ment
Juci osztályfőnöke
Szegény Juci
Juci átváltozása
Juci apja
Komoly megbeszélés
Juci él és virul
Juci...

Juci és Csöpi

2010 október 8 péntek. Elindultam, hogy kimegyek a teraszra. Nem akartam hinni a fülemnek. Az előszoba ajtóhoz érve, az ajtó másik oldaláról egy kutya megugatott. Márpedig nekünk hét éve pusztult el az utolsó vakvezető kutyánk. Valamikor tanultam kutyanyelvet. Próbáltam elugatni az ebet a teraszról. Valószínű elfelejtettem a kifejezéseket, mert csak elhallgatott, de nem távozott. Elkezdte kaparni az ajtót. Kimerészkedtem. Egy szép, természetes németjuhász kutya fogadott farkcsóválással. Szemlátomást nem volt éhes, nem akart enni belőlem, de biztos, ami biztos, visszajöttem a házba, és vittem ki neki papíron Ilike-féle mákos gubát, amit mi dióval csinálunk. Megszagolta, aztán undorral elfordult. Pedig nem is én készítettem. A kaját letettem a teraszra, majd próbáltam felmérni újdonsült házörzőm tudását. Ha úgy fogalmazok, nem nagy sikerrel, akkor már túloztam. Hülyébb volt ez a kutya, mint sok ember. 28 évig jártam vakvezető kutyával, és rendszeresen hallottam ama buta megjegyzést: „Okosabb, mint sok ember.” Módszeresen figyeltem ezeket az embertársaimat, és tényleg, a kutyám náluknál feltétlenül okosabbnak tűnt. Ez az eb viszont gyengébb képességűnek bizonyult, mert mindenáron puszkolni akart velem. Hiába mondtam neki, nincs itthon a feleségem, és én nem leszek hűtlen hozzá. De hát beszélhettem én annak a hülye fejének. Annyit megengedtem neki, hogy hozzám dörgölődjön, miközben simogattam, de semmi több. Nem vagyok én olyan. Játszogatam vele, és elmúlt jóval dél, mikor egy cérnahang bekiabált az utcáról:

- Csokolom, bácsi.

Abban a minutumban kutyám kilötte magát, és rohangászva a kerítés mellett komoly csaholásban tört ki. Kénytelen voltam odamenni a kapuhoz, hogy megtudjam, mit óhajt a cérnahang.

- Csöpi, az én kutyám, és a szomszéd utcában lakunk. Engem Jucinak hívnak. Mondta az anyukám, mutatkozzak be a vak bácsinak.

- Várjál csillagom, mindjárt kinyitom a kaput, csak hozok kulcsot!

- Csöpi azért ugrált át a kerítéseken, mert tüzel. Fél a kankutyáktól. Neked milyen kutyád van?

- Egy hosszú fülű, fehér plüss, és a zongorán ül a nappaliban.

- Mi nem engedjük be Csöpit a házba.

- Én meg nem szoktam az enyémet kihozni, mert nem szeretném, hogy koszos legyen. Add nekem a kutyádat!

- Hogyisne! Különben is, anyu mondta, neked doktor kutyád van, csak régen látta.

- Az a kutya elköltözött az örök vadászmezőkre.

- Igen? Messze van az innen? Szeretném megnézni. Megkérem az anyut, engedjen el oda biciklivel.

- Oda azok a kutyák kerülnek, akik meghaltak. Ki a te anyukád?

- Hosszú, szőke haja van, és őt is úgy hívják, mint engem. Sokat kiabál, de csak azóta, hogy apu elköltözött tőlünk.

- Hány éves vagy?

- Ééén? Hét múltam. És te?

- Én pedig 67 leszek, majd valamikor.
 - Akkor lehet, hogy nemsokára meghalsz, mert a nagypapám tavaly halt meg, és azt hiszem, ő is annyi volt, mint te, ha jól emlékszem.
 - Beteg volt?
 - Nem volt beteg, csak sokat ivott. Te szoktál piálni?
 - Nem szoktam.
 - Mikor engedsz be?
 - Ja tényleg, várjál, hozom a kulcsot! Mit szólsz, Csöpi milyen illedelmesen hallgat?
 - Elaludt a kapu mellett.
- Bejöttem a kulcsért a házba. Csöpi felpattant, és jött velem. Jézusom, mit akar ez a tüzelő szuka tőlem? Még jó, hogy nem engedtem, hogy megpusziljon. Képes lett volna elszemtelenedni. Beengedtem a kislányt az udvarba, miközben abban reménykedtem, a kutyája megy ki a nyitott kapun, nem ő jön be.
- Nálatok mi lesz az ebéd?
 - Semmi, mert nem szoktam ebédelni.
 - Kár, mert nagyon éhes vagyok. Különben hogy hívnak téged?
 - Mikinek.
 - Az nagyon hülye név, mert az unokatesóm is Miki, aztán mindig csúfolják, hogy ciki-Miki, meg azt is mondják, hogy mikulás.
 - A te neved szebb?
 - Engem is csúfolnak, hogy duci-Juci, meg még bucinak is hívnak a hülye fiúk. Neked van feleséged? Ja tényleg, most jut eszembe, anyu mondta, a Gyöngyi néni a lányod, aki abban az iskolában tanít, ahol én elsős vagyok.
 - Gyöngyi néni anyukája pedig a feleségem.
 - Miért döglött meg a doktor kutyád?
 - Nem doktor kutya volt, hanem vakvezető. Doktor kutya, olyan nincsen. Egyébként pedig a kutyánkra, akit szerettünk, nem mondjuk, hogy megdöglött. Az csúnya szó. Meghalt.
 - De az apu mindig azt mondta az anyunak, mielőtt a papa meghalt, „dögölne meg már az a részeges boroshordó!”
 - Mert az apukád nem szerette a nagypapádat.
 - Az anyut sem szerette, azért költözött el tőlünk a kurvájához.
 - Anyukád szokta így mondani?
 - Igen, és én szeretem az anyukámat meg a Csöpit is. Ugye milyen jól elbeszélgetünk? Jé?! Nektok van hintátok? Hintázhatok?
- Miközben engedélyt kért, lerohant a teraszról egyenesen a hintapadhoz.
- Gyere, te is hintázzál, úgy beszélgessünk tovább!
 - Mindjárt jövök, csak hallom, muzsikál a telefonom a házban. Megyek megnézni, ki hív.
 - Tessék!

- Szia, Mikulikám! Aludtál, hogy ilyen nehezen vetted fel?
 - Jaj, szia Mókuci! Dehogyan aludtam. Kinn az udvaron hintázunk a Jucival.
 - Milyen Jucival?
 - A szomszéd utcában egy szőke nőnek a lánya.
 - Hány éves?
 - Azt még nem kérdeztem a Jucitól.
 - A Juci hány éves?
 - Mókuci, teljesen meg vagyok zavarodva. A szőke nő is Juci. Én meg rámolni szerettem volna az üvegezett verandán, de mikor ki akartam menni a házból, a Csöpi itt volt a teraszon.
 - Mi van, kivettem a lábamat, aztán cincognak az egerek?
 - Ez jó. Én, mint egér. Várjál! Juci, ne gyere be, mindjárt befejezem a beszélgetést, és én is kimegyek!
 - Csak azt akarom mondani, hogy Csöpi idepisilt a teraszra.
 - Mókuci, ne haragudj, mennem kell, mert Csöpi a teraszra pisilt.
 - Hallottam, hogy egy kislány kiabált be neked. Gondolom, Csöpi is óvodás lehet. Jó szórakozást a dedóhoz!
 - Itt vagy még?
 - Igen, itt vagyok, várom, hogy kigyere.
 - Jaj, csillagom, nem téged kérdeztelek, hanem a Rózsika nénit.
- Hallottam, csend van a bunkofonomban, ezért kimentem, és Jucival töröltetem fel Csöpi művét. Addig helyet foglaltam a hintapadon.
- Ki az a Rózsika néni?
 - A feleségem.
 - A kutyáknak hol van iskolájuk?
 - Sok helyen van kutyaiskola. Szeretnéd, ha Csöpi okos lenne?
 - Aha.
 - Ahogy látom, még fiatal kutya.
 - Te nem is látsz.
 - Tudod, mielőtt jöttél, sokat játszottam vele, simogattam, meg minden, és onnan tudom, hogy fiatal. Szeretsz iskolába járni?
 - Hááát... Jobban szeretném, ha Csöpi járna helyettem iskolába.
 - Tudod mit? Ha megígéred, hogy rendesen tanulsz, Csöpit megtanítom sok mindenre, hogy okos kutya legyen. Rendben?
 - Nekem sok évig kell iskolába járnom.
 - Mire megtanulsz írni-olvasni, addigra Csöpinek megtanítom, parancsszóra üljön, feküdjön, jöjjön oda hozzád, ne menjen le a járdáról akkor sem, ha egyedül van. Sőt, még arra is megtanítom, hogy illedelmesen köszönjön, ha kéred tőle.
 - De klassz. Nekem lenne a legokosabb kutyám.

- Akkor kezet rá! Te szorgalmasan tanulsz, délutánonként pedig, mikor megbeszéljük, én átmegyek hozzátok, vagy te áthozod Csöpit, és tanulunk vele.
- Az nem jó, mert te vak vagy, és nem találsz oda hozzánk.
- Megmondod a címeteket, és majd meglátod, hogy odatalálok.

Biztos voltam benne, nem lesz belőle semmi. Tévedtem. Kétségtelen, miután megegyeztünk, Juci hazaszaladt a kutyájával együtt. Szombaton délután immár anyukájával jöttek át tisztázni, hogy ajánlatom mennyire komoly. Szívesen tanítom a kutyáját, viszont számításon kívül hagytam, Juci minden szabadidejét nálunk akarja tölteni.

* * *

Juci, a szeleburdi

Aranyos volt és okos. Kizárólag azt nem szerettem, ha nyalakodni akart. Minden szavamra figyelt, és tőle telhetően igyekezett kedvembe járni azzal, hogy amit kértem, azt - ha nem is elsőre, de másodjára, legfeljebb harmadjára - teljesítette. Nem értem a dolgot. Úgy nézett fel rám, mintha én lennék az isten, aztán egy napon mégis elhagyott. Csöpi, te hűtlen dög. Jucit megtanítottam kefélni. Nehezen jött bele, mert mindig a játékon járt az esze. Ha megfedtem, úgy vágott vissza, nem szereti csinálni, mert a szája tele megy szőrrel.

*

- Van nekünk még itthon két áramkörös villanykapcsolónk?
 - Micsodánk van?
 - Mókuci, ne malackodj! A szerszámkamrába akarom felszerelni, de nem találom.
 - Gyöngyitől kérdezted már?
 - Igen, de ő az anyjára ütött.
 - Még csak az kéne! Nem a múlt héten vettetek olyan kapcsoló izét?
 - Akkor idettem a konyhaasztalra, de elraktátok valahova.
 - Tiszta szerencse, hogy egy hétig nem marad az asztalon. Valami dobozra emlékszem. Kivittem a garázsba a szekrény nyitott részére.
- Esett az eső, de kénytelen voltam kimenni és megkeresni.
- Mikuli! Mit keresel ennyi ideig a garázsban? Gyere, jött Juci, hogy megtanítsad zongorázni.
 - Zongorázni?!
 - Szia, Mikuli!
 - Szia, Juci! Mi az, hogy Mikuli?
 - Az a neved, Rózsika néni is így hívott.
 - Rózsika néni a feleségem.
 - Jó, de én is az leszek. A múltkor megkértelek rá, hadd legyek a feleséged, ha megnövök.
 - Mire te megnősz, a hamut is mamunak mondom.
 - Tudod, mi jutott eszembe délelőtt a suliban? Hát az, mi lenne, ha megtanítanál gyorsan zongorázni, akkor elzongorázhatnám Levinek a kedvenc számát.
 - Ki az a Levi?
 - Másodikos és az én szerelmem.
 - Hűtlen kutya. Így akarsz a feleségem lenni, hogy más a szerelmed?
 - Igenis, az akarok lenni, és különben az apunak is más volt a szerelme, anyu meg a felesége, csak már elköltözött a szerelméhez. Ha neki szabad, akkor nekem is. Mondtam már, hogy az új apukám ismer téged?
 - Nem mondtad.
 - Meséltem rólad, hogy a haverom vagy.

- Örülök neki. Ki ő?
 - Jaj, te buta! Az anyunak a pasija. Tudod, aki a múltkor belerúgott a Csöpibe.
 - Aha! Csöpi ezért szökött el tőletek?
 - Nem tudom, de mikor Béla belerúgott, akkor még nálunk maradt. Csak amikor nyitva volt a kapu, és az utcán meglátott egy macskát, akkor szaladt utána.
 - Béla is a szerelmed? Ha láttad, miért nem hoztad vissza Csöpit?
 - Béla a Béla apu, és különben is a szobában voltam, mert az anyu megmosta a hajamat, ezért nem szaladhattam utána.
 - Emlékszel még az egyezségünkre?
 - Nem vagyok én hülye! Azt mondtad, ha tanulok, megtanítod sok mindenre a kutyámat.
 - Tanítottam, de szegény kutyát elüldöztétek a háztól.
 - Akkor tanítasz zongorázni?
 - Gyere, menjünk be a nappaliba!
 - Jé! Mi az ott a falon?
 - A képre kérdezel?
 - A gitárra. Nem lehetne, hogy inkább gitározni tanulnék? De aranyos itt a zongorán ez a kutyus. Játshatok vele?
 - Játsszál, de így nem fogsz zongorázni a szerelmednek.
 - Vau-vau-vau! Mit mondtál Mikuli?
 - Megyek rakottkrumplit ebédelni, mert hallom, Rózsika néni tálal.
 - Jaj, azt szeretem, csak a krumplit nem annyira benne. Kimegyünk pisilni a kutyussal, aztán kérek a Rózsika nénitől én is.
- Természetesen a főnőkasszony Jucinak is tálalt. Elvégre a kis hétéves csajszi immár családtagnak tekinthető, hiszen két hónapja ritka az a nap, hogy ne jelenjen meg nálunk. A fehér színű plüsskutyámat az utolsó pillanatban sikerült megmentenem a táplálkozástól. Bár az is igaz, ekkor már cserfeske a beszélő konyhamérleggel barátkozott a konyhában.
- Jucikám, komolyan mondtad, hogy meg akarsz tanulni zongorázni a Miki bácsitól?
 - Igen, de már nem zongorázni, hanem gitározni. Rózsika néni, szólíthatlak én is Mókucinak?
 - Nem szólíthatsz, mert nem illik egy nénit Mókucinak hívnod. Mikuli, te nem is tudsz gitározni.
 - Juci a Gólya, gólya gilicét akarja eljátszani a szerelmének, azt pedig gitáron is elpengetem.
 - Nem igaz, mert Levinek Szandi a kedvence.
 - Engem ne hazudtoljál meg, te kis fruska!
 - Az mit jelent, hogy hazudtoljál? Ráállhatok a mérlegre?
 - Még csak az kéne. Van olyan mérlegünk is, benn a szobában.
 - Mikuli, cseng a vonalas telefon, menjél vedd fel!
- Mentem. Mivel a szobában csengett, akadt kísérem is.
- Itt a Mikulás üzenetrögzítője beszél. Kérem, a füttyszó után hagyjon üzenetet!

- Szia Miki, Júlia vagyok. Ezek szerint nem vagytok otthon? Csak tudnám, hol van ez a büdös kölyök, azt mondta, hozzátok megy át.
 - Kézcsókom neked, Júlia! Én beszéltem, nem az üzenetrögzítő. Bemutatkozás nélkül is megismerem a hangodat. Te vagy a Bélának a Bélánéja. Ugye?
 - Megint pletykált a lányom? Egyébként nem megyek hozzá feleségül.
 - Mindegy, akkor is haragszom rátok, mert elüldöztétek a Csöpi kutyát.
 - Juci nem mesélte, hogy jövő héten a kolléganőméktől kapunk egy kis vizslát? Mi ez a visítás nálatok?
 - Gyermeked felfedezte a könyvespolc alján Gyöngyi gyerekkori tűzoltóautóját. Most azzal rohangászik négykézláb és visítatja.
 - Hihihih!
 - Az anyuval beszélsz, Mikuli?
 - Nem vagyok Mikuli és Rózsika néni sem Mókuci.
 - Ezt kinek mondtad?
 - A lányodnak.
 - Csodálkoztam is, mert én még soha nem mondtam neked, hogy Mikuli.
 - Júlia, tudsz beszélni a varjúk nyelvén?
 - Nem.
 - Kár.
 - Megdumáltál. Ezután nekem is Mikuli leszel. Küldjed haza azt a kis imposztort!
 - Nem lehet, mert ebédel, kutyázik, beszélteti a személymérlegünket, valamint most bújt be az asztal alá a tűzoltóautóval. Gitározni csak ezután fogunk.
 - Gitározniiii?! Azért ment át hozzátok, hogy megkérdezze, nektek mit hozott a Mikulás.
 - Arra eddig nem került sor.
 - Kérdezd meg az anyutól, akar-e rakottkrumplit enni!
 - Hallom, mit kell megkérdezned. Nem akarok enni. Jöjjön haza, mert érte küldöm Bélát! Úgy fél tőle, mint a tűztől.
 - Mondd meg a Béládnak, Juci aranyos kislány, nem kell félnie tőle. Különben most szaladt ki az udvarra.
 - Remélem, hazajön.
 - Gondolod, hogy köszönés nélkül elhúz, mint a vadludak? Megvan. Gyöngyi most állt meg az autóval a kapunál. Ment a fogadására.
 - Mikuli, szeretnék telesizni az anyuval!
- Mint a szélvész, úgy rohant be a szobába. Egyenesen nekem. Kicsit fejbe kólintottam a kézi-beszélővel véletlenül, ahogy ő sem szándékosan fejtelt a hasamba.
- Halló, anyu! Te vagy az?
 - Ki lenne más, te szeleburdi? Gyere haza azonnal!
 - Anyuuuu! Gyöngyi néniék leugranak Gyöngyösre, és szeretnék velük menni.

- Sehova nem mégy, meg különben is, messze van Gyöngyös.
- De nincs messze, mert Sári néniékhez mennek, aki felsős tanár néni. Minden reggel látom, biciklivel jár dolgozni.
- Juci! Béla mérges, ne várjad meg, hogy érted menjen!
- Küldd ide, bánom is én! Megmondom neki, mit mondtál rá a szomszéd Kati néninek tegnap délután.
- És mikor jöttök haza?
- Várjál, megkérdezem, addig dumálj a Mikulival!
- Júlia, szerinted messze esett az alma a fájától?
- Az apja volt ilyen kuszált hülye.
- Várjál!... Most kiabálja az udvarról, este nyolcra hazaérünk. Ne izgulj, házhoz szállítjuk a törpét!
- Ne haragudjatok, nem bírok vele!
- Gondolom, jól jönne neki egy tesó. „Hass, alkoss, gyarapíts, s a haza fényre derül!”

* * *

Juci és a zongora

Illene leszoknom arról, ha valaki csenget a kapun, elkezdek meditálni, ki lehet az. Hátha nem engem keres, fölöslegesen miért menjek ki? Az illetőnek pedig jogos elvárása, hogy bebocsátást nyerjen. A meditálás kisebb fáradsággal jár, mint a cselekvés. Ezen felül komoly az esély rá, hogy főnökasszonyom, aki kevésbé vacilláló fajta, kimegy helyettem. A minap, jól emlékszem rá, csütörtök délután tizennégy óra lett volna perceken belül, mikor valaki hosszan nyomta meg a csengőt. Meditálás, senkivel nem volt megbeszélve, hogy felkeres, ez csak a vízóra leolvasó lehet. Nem kell sietnem, hiszen mindenhova becsenget a környéken lévő házakba, és ahogy előbújnak az érintettek, olyan sorrendben olvassa le az órákat. Mivel egyedül voltam itthon, rávitt a kényszer a cselekvésre. Kimegyek, egyúttal megnézem a postaládát. Így viszont elő kell vennem a másik kulcsesomót. Önkritikusan bevallva, nem számoltam az idő múlásával. Nyitom a teraszajtót. Váratlanul ért, hogy a kis cérnahangú Juci rám köszönt.

- Hello, Miki bácsi!

- Szia, Zsebci! Hogy kerültél ide a teraszra?

- Csengettem neked, de annyira fúj a szél, jobbnak láttam átmászni a kapun.

- Ötletes. Juci, nem köszönünk úgy a felnőtteknek, hogy hello. Emellett többször kértelek, ne szólítsál bácsinak!

- Hisztis.

- Mindjárt leharapom a fülecskédet! Majd adok én neked hisztist!

- Múltkor azt mondtad, nem vagy Mikuli, most nem vagy bácsi? Pedig Brigi is azt mondta, bácsi vagy és hazudsz.

- Gyere be, ne a meleg jöjjön ki utánunk a házból! Úgy látom, pár dolgot meg kell beszélnünk.

- Hogy látod úgy, ha nem látsz?

- Így szokták mondani.

- A Kerekes is minden nap mondja, visszahozza otthonról a rádiómat, aztán hazudik. Nem hangzik az hülyén, hogyha Gyöngyi néni apukájának hívlak?

- Egye fene, mivel azt mondd haverok vagyunk, ráadásul ha megnősz, feleségül jössz hozzám, megengedem, válasszál. Szólíthatsz továbbra is Mikinek, de ha úgy gondolod, hívhatsz Mikulinak!

- Király! Mikuli, megpusztilhatlak?

- Ha ragaszkodsz hozzá...

- Vili. Csak magas vagy. Hajoljál le!

- Tudod, hogy a múltkor összecsoztál?

Ugyanis Rózsika adott neki egy tábla csokit, amit elmajszolt, és azzal a csokis szájával pusztította meg. Nem figyeltem oda, hogy előtte csokoládét termelt magába. Mikor Gyöngyi hazaért, első mondata volt: „Látom, itt járt Juci, mert ott a képesfeleden a lenyomata.”

Felemeltem a törpét emberi magasságba, hogy összenyalakodjunk. Majd közöltem vele, jöjjön be a nappaliba, ha levette a kabátját meg a csizmáját.

- Azt mondta az anyu, hoz nekem a Jézuska játékszongorát.

- Megírom a Jézuskának, igazi zongorát hozzon, mert te nagy lány vagy.
 - Szerinted a Jézuska tud ilyen pontokkal írni, mint te?
 - Feltételezem, hiszen ő mindent tud. Mesélj! Ki az a Brigi és miért mondta, hogy hazudok?
 - Jaj Mikuli, de ... vagy. Ne haragudj, majdnem azt mondtam, hogy banga, csak az csúnya szó.
 - Kösz. Még szerencse, hogy nem mondtad.
 - Brigi volt itt velem a múltkor.
 - Nem Piroska volt?
 - Piroska Brigitta. Az osztályban Piroskának hívjuk.
 - Szerinte én miért hazudok?
 - Mert azt mondd, vak vagy, és mégis egyedül jöttél ki az udvarra. Kinyitottad nekünk a kaput, és visszafelé sem mentél neki a falnak. Tehát látsz. Brigi azt mondta, azért hordasz az utcán sötét szemüveget, hogy mindenkivel elhitessed, ami nem igaz. Képzeld el, a suliban behunytuk a szemünket, és az a hülye Brigi nekiment az Erzsi néninek, aki éppen akkor jött be az osztályba. Én persze tudom, te nem mentél volna neki.
 - Ez attól függ. Szép vagy csúnya tanító nénitok van? Hány éves?
 - Majdnem olyan szép, mint az anyukám, csak neki barna a haja. Nem tudom, hány éves, de a lánya másodikos.
 - Akkor lehet, hogy nekimennék.
- Viccnak szántam, csak a poén maradt el, mert megfélemeztem arról, egy hét éves kislánnyal társalgok. Várható volt a reagálása. Vagy negyedórán keresztül időztünk a téma körül. „A karbantartó bácsi fiatal és magas, kedved lenne nekimenni?” Így indított. „Honnan tudod, hogy a néni nem bácsi?” Miért tőlem kérdezi a szomszédasszony lánya, hogy születik a gyerek? Kézze-lábbal magyaráztam, mivel nem látok, jobban használom a fületem, meg a többi érzékszervemet. A levegő mozgásából észlelem, hol van előttem valami akadály, ezért nem megyek neki. Ismerős helyen, ilyen a saját házuk és udvarunk, úgy közlekedek, mintha mindent látnék. A lépcsősorok pedig sehol nem jelentenek akadályt, ha a fokok mérete azonos. Estig tudtam volna mesélni, de megszólalt egyszerre két telefon. A mobilom beszél. Közölte: „Júlia keres!” A vonalashoz siettem. Egy bájos hölgy megkérdezte, van-e jogosítványom. Miután közöltem, nem tudok autót vezetni, hosszan magyarázta, az iskolájukban kedvezményes tanfolyamot indítanak. Ha érdekel, várják a jelentkezésemet. Mindig is érdekelt, ami persze számomra megvalósíthatatlan, hogy autót vezessek. Tizenhat évvel ezelőtt elméletben átrágtam magamat a kreszen meg a műszakin is, amikor Gyöngyi tanulta. Közben a mobil kétszer is megszólalt, mindkétszer Júlia hívott. Juci pedig elkezdte két ujjával verni a zongorát. Otthonosan éreztem magamat, hiszen majdnem minden délután zajlik nálunk az élet. A telefonbeszélgetés után leültem Juci mellé a zongorához, és bevallom, megfélemeztem az anyukája hívásáról.
- Figyelj, Prücsök! Beszéljük meg, te valóban akarsz tanulni zongorázni, vagy csak hülyítesz?
 - Nem prücsök, hanem tücsök.
 - Ne vitatkozz velem!
 - Ki hívott telefonon?
 - Egy néni.
 - Szeretnél nekimenni?

- Mindjárt neked megyek, ha butaságokkal foglalkozol. Egyenes derékkal üljél a széken, ne támaszkodjál a hátaddal! A zongorázásnál minden ujjadat használni kell, nem úgy, hogy mutatóujjal bökdösöd a billentyűket, a másik négyet meg ökölbe szorítod.
- Melyik a mutatóujjam?
- Amelyikkel eddig verted a zongorát, hogy ne halljam a nénit.
- Erre az anyu azt szokta mondani, hogy meglőtte.
- Csitri! Nem Kerekecske gombocskát játszunk, hanem zongorázni tanulunk, hogy bevágódjál a Levinél.
- Utálom.
- Két hete még a szerelmed volt.
- De tegnap a lányvécé előtt hátbavágott.
- Jaj, kis buta! Fiúknál ebben a korban az a szerelem jele. Amikor én törpe voltam, mint te, a suliban ültem egy hosszú hajú lány mögött, és írás óra alatt valamivel ütöttem a hátát, meg néha a haját is húztam, közben mondogattam félhangosan: „Üssed-üssed botocskám!”
- Mit szólt hozzá a Rózsika néni?
- Semmit, mert nem ismertük egymást.
- De hülye voltál, Mikuli.
- Kedves vagy, és főleg aranyos, Juci.
- Tudom. Erzszi néni is szokta mondani, aranyos vagyok, helyes pofikám van, nem érti, miért nem tudok végigülni egy órát. Ez, amit megnyomtam, a cé-hang? Múltkor mondtad úgy emlékszem.
- Igen, és az „elment vadászni” ujjaddal üssed le! Majd elmagyarázom a billentyűk neveit, de előbb gyakoroljuk az ujjrakást. A következő billentyűt a „meglőtte” ujjaddal nyomod, majd a középső, azaz „hazavitte” következik. Az „elment vadászni” ujjaddal átnyúlsz a tenyered alatt, és vele nyomod le a negyedik billentyűt. Ezután sorra, ahogy az ujjaid következnek, úgy nyomod meg a billentyűket egészen a kisujjadig!
- De ha mindet ő ette meg, akkor miért a legkisebb?
- Mert anorexiás. Tessék behajlítani az ujjaidat, és úgy ütni le a billentyűket! Nem ágyikó a zongora, hogy pihentessed a kezedet.
- Mi az az anomicsoda? Megint hív az anyu. Vedd fel a telefont!
- Tessék! Ne parancsolgass nekem!
- Eszem ágában sincs. Szia Miki, Júlia vagyok.
- Szia, Júlia! A lányoddal közöltem, amit hallottál. Te tudod, hogy születik a gyerek?
- Még szép.
- Majd meséld el egyszülött gyermekednek!
- Küldd haza, el kell mennünk vásárolni!
- Juci, várnak otthon.
- Mit mondott?
- Szerintem töpreng az ötleteden, mert hallgat.
- Mondd meg az anyunak, megvárom, míg hazajönnek Gyöngyi néniék!

- Hallottad, Giuletta?
 - Meghülyítettétek azt a gyereket.
 - Október nyolcadikán is ilyen volt, amikor először találkoztunk. Közben feljöttem az emeletre. Nem szeretném, ha hallaná, amit mondok neked. Semmi közöm hozzá, de azt látom, nem szereti az új apukáját.
 - Köztünk legyen mondva, nekem is más volt az elképzelésem. Úgy látom, hamarosan távozik az életemből. Addig bírjátok ki! Garantálom, több apuka nem lesz, bár eddig is csak ez a kettő volt.
 - Féltekeny a Bélára.
 - Küldjed haza, légy szíves! Muszáj elmennünk, ruhát akarok neki venni még karácsony előtt!
 - Rendben, negyedóra múlva otthon lesz, ha nem megy magától, nyakamba veszem, és én viszem át.
 - Megnézném.
 - Júlia, isten veled!
 - Szia, és ne haragudjál, de mókás lenne a szitu.
- Visszamentem a nappaliba, Juci sehol.
- Hol vagy Cserfeske?
 - Vigyek neked is üdítőt?
 - Mit keresel a hűtőszekrényben?
 - Már semmit, megtaláltam.
 - Gyere ide, mert széttéplek, mint Floki a lábtörlőt!
 - Én különben Bélának hívom, ha az anyuék nem hallják.
 - Floki az új kutyátok neve?
 - Aha! Holnap áthozom, megmutatom neked. Aranyos csak még picit. Lány kutya.
 - Akkor miért Béla?
 - Mert olyan hülye, mint a Béla.
 - Nem szereted az új apukádat?
 - Szereti a kórság. Hülye debi. Hazajön, megkérdezi: „Mi volt a suliban, Juckó?” Meg se várja a választ, elkezd kotorászni a hűtőben, aztán beül a szobába, és bambán nézi a tévét. Vasárnap megfenyegettem. Azt mondtam, ha Flokiba is belerúg, szólok a Mikulinak, aztán majd jól megver.
 - Megijedt?
 - Tudom is én?!
 - Szívesen megverem, de mi van, ha elszalad előlem?
 - Semmi. Utána szaladok, és megfogom, aztán kész.
 - Megtennéd a kedvemért?
 - Vili! Elvégre barátok vagyunk, vagy mi a fene?

* * *

Júlia születésnapja

- Mókuci, nem hallod, cseng a telefon?
 - Nem vagyok süket, ott ülsz mellette, vedd fel!
 - Téged keresnek, vagy a Gyöngyit.
 - Ezt honnan tudod?
 - Működik a telepáciám. Ne incselkedjél velem! Gyere ide, és vedd fel!
- Sikerült rábeszélnem.
- Tessék parancsolni, Mikuli titkársága!
 - Szia, Júlia vagyok.
 - Én pedig a Rózsika. Jelenlegi státuszomban a Miki titkárnője, Szia.
 - De jó, hogy te vetted fel! Veled könnyebben zöld ágra vergődöm, mint Mikivel.
 - Az mindjárt kiderül. Miki folyamatosan vergődik.
 - Tudom, nem illendő a kérésem. Immár három hónapja, hogy a lányom rátok telepedett. Mi pedig csak futólag ismerjük egymást, gondoltam, születésnapom alkalmából meghívom családokat egy kis baráti beszélgetésre. A születésnapom csak alkalom, de nem szeretném, hogy hangsúlyt kapjon.
 - Nekem tetszik az ötlet. Személyed gyakran terítéken van nálunk.
 - Jujujúúúújj! Ha Juci meséi alapján ítélték meg, nem sok jóra számíthatok.
 - Helyzetünknel fogva nem szeretjük az előítéletet. Gyermekek szavait megemészelve, Miki röviden úgy fogalmaz: „Júlia nem szerelmes, csak indulat áttételes”. Látogatásunknak némi kockázata van, és ettől félek. Megszerettük a kis cserfes lányodat. Ugyanakkor tudjuk, az élet-társad igencsak mostohán bánik veled. Ha átmegyünk, és ne adja isten, Béla rosszat mond rá, Miki tuti indulatba jön. Itt vagy?
 - Iiigeeen. Bocsáss meg!
 - Mit mondtam, amiért elkezdted sírni?
 - Hogy bizonyítsam be nektek, Juci a szemem fénye? Csak én tudom, mit érzek iránta itt benn a szívemben. Nincs Béla szilveszter óta. Ahogy berobbant az életembe, hasonló intenzitással tűnt el a bal fenéken. Visszament az anyjához.
 - Ennek örülünk. Juci menekül otthonról, és ez különösen veszélyes egy kislány esetében. Nem elég, ha magadban érzed a szeretetet, ki is kell mutatni.
 - Harminc éves vagyok. Vannak barátnőim, de rokonaim nincsenek a környéken. Bepánikoltam, amikor Juci apja kilépett az életünkből. Pár hónap alatt butaságomért kifizettem a tanulópénzt. Soha többé. Magamnak megfogadtam, míg Juci nem lesz felnőtt, nem létesítek senkivel kapcsolatot.
 - Ne haragudj, éppen vasaltam, amikor hívtál, és nem húztam ki a vasalót. Mikorra tervezed az összejövetelet?
 - Jövő péntekre vagy szombatra. Január 14-én töltöm be a harmincat. De mondom, nem szeretném, ha a találkozó a születésnapomról szólna.

- Rendben, pénteken tiszteletünket tesszük nálatok.
- Köszönöm, aranyos vagy, Rózsika. Félttem, mert nem szeretnék benneteket megbántani semmivel, viszont nem tudom, mennyire lehetek természetes a ti helyzetetekben.
- Tanulj a lányodtól! Nem kell azzal törődnöd, hogy nem látunk.
- Megpróbálok tanulni tőle, de ne mondjátok neki, mert körbekürtöli a suliban, milyen hergya anyja van!
- Juci szeret téged.
- Nem esett messze alma a fájától. Ezek szerint ő sem tudja kimutatni irányomba a szeretetét. Elköszönök, és várlak pénteken benneteket nagy-nagy szeretettel.

*

- Hogy lehet egy csinos nő bak?
- Mikuli, ne keverd össze a csillagjegyet a nemével!
- Értem a csíziót, de mit tegyek, ha ezután Júlia és a hímnyúl parallel jelenik meg számomra?
- Kérdezzed meg tőle! Ámbátor a baknyúl még mindig kedvesebb, mintha bakkecske lenne.
- „A karrier jegye. Jelképe a bak vagy hegyi kecske, mely azt szimbolizálja, hogy újabb magasságokat akarnak meghódítani. Uralkodó bolygója a Szaturnusz. A kötelességtudás, fegyelem és a szigorú elvek bolygója. Általában elég nagy térde van, és feltűnő arccsontjai.” Mókuci, neked mi a véleményed Júlia térdeiről?
- Érdeklődési körömon kívül esnek. Hallottad, hogy Béla megpattant mellőle?
- Végre egy jó hír! Gondolom, unatkozott mellette. „Hajlamos társaságban is egyedül érezni magát.” Feltételezem, Béla gyerek ezt a tulajdonságát nehezen viselte.
- Majd gondoskodsz szórakoztatásáról a születésnapján.
- Na hiszen! Én meg a Béla?!
- Te meg a kedves Giulietta.
- „Kikapcsolódásként szeret zenét hallgatni és hegyet mászni.” Megkapja ajándékként a videófelvételt, amin Jucival játszik zongorán a számárindulót.
- Milyen ajándékot vegyünk neki?
- Miért, mi nem felelünk meg ajándék gyanánt?
- Ami engem illet, biztos nem. Veled kapcsolatban nem mernék ilyen határozottan nyilatkozni.
- Mesélj, Mókuci, mit hallottál!
- A verebek azt csiripelik, szereti a férfiakat.
- Azok beszédhibás verebek. Na, és mit csipognak, sülvé vagy sületlenül szereti őket?
- Konzervatív típus. Vallja, a nő feladata a sütés és főzés.

*

2011 január 14-én pénteken délután autóba ültünk, mert a virágüzlet távol van tőlünk. Mindig velem van kiszúrva. A hölgyek viszik a desszertet, én, mint a család hímtagja, kénytelen vagyok virágcsokorral tisztelegni az ünnepelt előtt. Öt éves lehettem, mikor a szomszéd néni kezembe adott egy csokor virágot, hogy anyák napján anyámat köszöntsem vele. Emlékszem, elmondtam a szöveget, majd sírva fakadtam. Szégyelltem kezemben a virágot. Anyukám azt

mondta, majd kinövöm ezt a butaságot. Igaza volt. Ma már nem sírok, csak szégyenlem. Némi vigasz, bár Júliának a szomszéd utcában laknak, kivételesen autóval megyünk az üzlettől. Legalább addig sem látja senki kezemben a növényzetet. Két oldalamon a hölgyek, én meg középen a virággal, úgy vártuk a bebocsátást a kapunál. Közben piszkosul füleltem. Az adott percekben szerencsémre néptelen volt az utca. Mázlím volt, Júlia még az udvaron átvette tőlem a csokrot. Igaz, pusztit kaptam érte, de nem baj, fő, hogy megszabadultam terhemtől. (Puszilkodni sem szeretek.)

*

- Foglaljatok helyet! Örülök, hogy eljöttetek.

- Júlia, a te örököd eltörlőd az enyém mellett.

Rózsikából és Gyöngyiből elemi erővel tört ki a jókedv. Mindjárt elmagyarázták örömöm okát.

- Gondban vagyok. Juci a fejébe vette, elmegy elétek. Nem számoltam azzal, hogy kocsival jöttök, ezért elengedtem a kis erőszakost. Legszívesebben nálatok is aludna.

Gyöngyi ennek hallatára aktivizálta magát. Indult volna keresésére, de dacára a januári hidegnek, Juci úgy rontott be a házba, mint egy féltégla, az ajtókat tárva hagyta maga mögött. Képen nyalt mindnyájunkat, még Júliát is, annak örömére, hogy nem veszünk el.

- Mikuli, te voltál katona?

- Nem, de csintalan igen.

- Hazudott a szemét! Másztam ki a kerítésen tőletek, amikor arra döngött egy katonaszerű kopasz, aki zenét hallgatott a telcsijén. Elmarta a karomat, és kíváncsiskodni kezdett, mit keresek nálatok. Mondta, egy bandában játszotok. Jól megharaptam az egyik ujját, és még le is köptem, majd elszaladtam, de jött utánam, csak a szomszédotokban egy bácsi mondta neki, az unokátok vagyok, vagy valami ilyesmi, aztán lemaradt tőlem. Utálom az ilyen köcsögöket, akik beleugatnak mások dolgába.

- Gondolom, Jóskával futottál össze, aki hegedül a bandánkban. Nem katona, hanem tűzoltó.

- Tojok rá! Azért elárulom, begazoltam kicsit.

Gyöngyike elmagyarázta neki, nem szabad mások udvarára csak úgy bemászni, főleg, ha nincs otthon senki. Jucinak két érve volt: mi nem vagyunk mások. Ezt az anyukája szokta mondani (azért, mert nem látunk, éppen olyan emberek vagyunk, mint ők.) Másik érve, amikor bemászott, még nem tudta, hogy nem vagyunk otthon.

- Kedves ünnepelt! Milyen érzés harminc évesnek lenni?

- Majd én megmondom. „Jaj kislányom, menjél át a szobádba, foglald el magadat valamivel, megörülök, úgy fáj a fejem!” - mondta anyukája helyett a kis cserfés.

- Hallod Rózsika? A minap azt mondtad a telefonban, hogy Juci szeret engem.

- Szeretlek, de unom, hogy soha nem foglalkozol velem. Főzöl, takarítasz, vagy ha nem, akkor olvasol, én meg játszhatok a Flokival. Szeretném, ha nekem is olyan anyukám lenne, mint a Piroskának.

- Csitri, beszélj meg Piroskával - aki egyébként Brigitta -, hogy elcserélitek az anyukátokat!

- Ha bolond lennék! Az én anyukám a világon a legszebb, nem adnám oda senkinek! Azért utáltam a Bélát, mert el akarta tőlem venni.

- Júlia, most mondjad, hogy nem szeret a lányod!

Aranyos jelenet volt. Ölébe vette a törpét, átölelték egymást, és mindketten sírtak.

- Azt mondta Mikuli, áthozzák neked a felvételt, ahogy ketten zongorázunk.
- Áthozták, de gondoltam, majd akkor nézzük meg, ha elmentek a vendégek.
- Anyuci, ki itt a vendég?
- Igazad van, kislányom, a barátaink nem vendégek. Gyere, megnézzük!

Júlia nem akart hinni a szemeinek meg a füleinek. Juci két kézzel adta elő a Szamárindulót, én meg, szintén két kézzel, hozzá a megfelelő dallamot. Háromszor játszották le egymás után, közben agyondicsérte a lányát.

- Ezek szerint van tehetsége a zongorához?
- Igen, csak a szorgalom hiányzik. Ha sok pénzed lenne, javasolnám, vegyél neki egy pianínót, és taníttasd szaktanárral.
- A hangszervételt értem, de miért nem tanítod továbbra is te?
- Zongorista vagyok, de nem tanár.
- Tegnap azt mondtad, énekelni is megtanítasz, hogy szerepelhessünk műsorokon.
- Mondd el az anyukádnak, még mit mondtam!
- Tudom, és komolyan veszem. Gyöngyi néni megígérte, ha szorgalmas leszek, szerepelhetek a kultúrcsoportban.
- Mindhárman azt gondoljátok rólam, rossz anya vagyok. Az életem arról szól, hogy biztosítsam kettőnknek a megélhetést. Juci apja ránk íratva a házrészét, cserében viszont nem fizet gyerektartást. Ő nem akarta, hogy Juci megszülessen. Güzülök, hogy pénzünk legyen. Segítség nélkül tartom fenn ezt a kis házat, Jucit szépen öltöztetem, és magamat sem hanyagolom el. Nem éhezünk, de az adminisztrátori jövedelmemből többre nem telik. Sokat túlórázok. Azokon a napokon hullá vagyok itthon. Akkor is kijelentem, Juci ad értelmet az életemnek. Ti nem tudjátok, hányszor jön haza tőletek feldobva az élményektől, és ha tehetné órákig mesélne. Nekem meg zsong a fejem az egész napi munka után, és nincs türelmem hozzá.

*

Közben Juci megfogta a kezemet, és húzott magával át a másik szobába. Örültem, hogy nem a gyerekek előtt folytatódik a téma kitárgyalása, ugyanakkor biztos voltam benne, hármasban alaposan átbeszéljük a dolgokat.

- Az nagyon rossz, ha szerepelni akarok a suliban a farsangon?
- Anyukádat megbántod azzal, ha követelődzöl. Bélával szakított miattad. Érezned kell, nagyon szeret téged.
- Béla nem szerette az anyut, csak kihasználta.
- Tudom. Mondta Rózsika néni, több barátja nem lesz.
- Ezt nem értem. Nekem vannak barátaim, miért baj az, ha neki is van?
- Majd megérted, ha nagylány leszel. Amiről te beszélsz, az más barátság. Mit szólnál hozzá, ha intézetbe adna, mert nem bír veled?
- Rossz vagyok?
- Inkább úgy mondom, önző vagy. Mindennel foglalkozol, ami neked jó, és nem érdekel, hogy anyukádnak esetleg fájdalmat okozol vele.

- Én csak azt érzem, mi jó nekem.
 - Az előbb jó volt neked, hogy anyukád az ölébe vett, és puszilgatott?
 - Aha!
 - Amikor hazajön a munkából, meg szoktad puszilni őt?
 - Nem mindig, mert sokszor valamivel el vagyok foglalva, meg van, amikor nem is vagyok itthon olyankor.
 - Emlékszel? Pár hónapja megtudtad, hány éves vagyok, akkor azt mondtad, nemsokára meghalok, mint a nagypapád.
 - Nem halsz meg, meg a Rózsika néni sem fog meghalni.
 - Ha mégis, fájna neked?
- Nem válaszolt. Megsimogattam a haját.
- Meg tudod csinálni a kislámpámat?
 - Kérdeztem valamit!
 - Tudom. Azon gondolkodtam, kik vannak olyanok, akiket nagyon-nagyon megsiratnék, ha meghalnának.
 - Gondolom, akiket szeretsz. Levit megsiratnád?
 - Már nem vagyok szerelmes belé.
 - Mégis, mindennap emlegeted őt.
 - Mert kicsit még szeretem, de azt hiszem, nem siratnám meg, nem úgy, mint Piroskát. Erzsi néni, ha meghalna, fájna, de annak örülnék, hogy elmarad a tanítás. Flokit megsiratnám, a nagymamámat nem biztos, de lehet.
 - Anyukádat?
 - Ez hülyeség! Anyu meg ti nem halhattok meg!
 - Tudod, Juci-muci, ha valakinek életében fájdalmat okozol, halála után hiába siratod.
 - Ne tanítsál énekelni, Gyöngyi néni ne tanítson verset mondani, de tanítsátok meg, hogy ne okozzak anyunak fájdalmat! Szeretem őt. Mindig együtt vagyunk, nem jut eszembe, hogy mivel tehetnék neki jót.
 - Maradjunk annyiban, tanítunk, de arra is odafigyelünk, hogy anyukádnak ne okozzál szomorúságot. Mi baja van a lámpádnak?
 - Azt nem tudom. Az utcán találtam, amikor kidobáltak mindenfélét. Anyu megtisztította, de égni nem égett akkor sem.
 - Hazaviszem, és otthon megjavítom.
 - Gyöngyi néninek volt legója?
 - Nem volt.
 - Ti is szegények voltatok?
 - Nem voltunk gazdagok, de Gyöngyi nénit inkább a könyvek érdekelték kislány korában.
 - A képeskönyveket én is szeretem.
 - Tudod, hol lakik az apukád?

- Tudom, de nem szeret engem. Egyébként a suliközelében lakik. Egyszer, még karácsony előtt, láttam az utcán. Ült az autójában a szerelmével. Odszaladtam, meg akartam puszilni, de hiába kopogtam be az ablakon, elindította az autót, és elmentek.

- Mit kaptál tőle karácsonyra?

- Semmit. Azt meséltem, anyutól kaptam egy új csizmát meg egy pulcsit. Akart venni játékgongorát, de te azt mondtad, az butaság, ezért egy nagy mesekönyvet kaptam helyette.

- Béla aputól mit kaptál? Akkor még itt volt veletek.

- Nekem nem Béla apu. Ígérte, vesz egy legót, de szerintem elfelejtette.

- Mikor lesz a szülinapod?

- Még soká, február 28-án.

- Gyere, visszamegyünk a másik szobába!

* * *

Juci főszerepben

Hirdetésemre szombaton délelőtt jelentkezett telefonon egy úr. Van olyan hangszere, amilyenre vágyom, és az ára is megfelel számomra, pusztán csak annyi a gond, hogy hétfőn el kéne utaznom a térkép szélére. Megörültem a hírnek. Lányos zavaromban úgy ítélem, mivel hétfőn tanítási szünet lesz - a pedagógusok tartanak értekezletet -, Gyöngyivel megyünk autóval. Miután szétbontottuk a vonalat, közöltem a jó hírt a kétharmaddal, azon nyomban legallyaztak. A tanári értekezlet nem a pedagógusoknak jelent szabadnapot, hanem a diákoknak. Mehetek egyedül, és persze vonattal. Bekapcsoltam a számítógépet, leültem mellé szomorkodni. Délután újabb telefon, a kellemes hangú Júlia kétségbeesett hangon adta elő, neki dolgoznia kell hétfőn. Mivel mi nyugdíjasok vagyunk, nem lehetne nálunk csintalan gyermeke aznap? „Már miért ne?” - villant át az agyamon. Rózsikát boldogíthatja a prücsök, míg én átszelem hosszában az országot. Hallottam, a bájos hölgy szívéből talajt ért a nagy kő. Gondoltam, könnyíték bánatomon, elmeséltem neki, mekkora csapás ért. Sok éve, hogy utoljára vonaton ültem, akkor is utáltam.

- Juci nagy lány, elmehetne veled. Igaz, vonatot csak képről látott még.
- Gyermekek olyan, mint nyáron az aranyló nap sugarai.
- Szétszórt, de te értesz a nyelvén.
- Ebben ne legyél biztos, kedves Giulietta. Mindenesetre megpróbálhatjuk. Imádom a kihívásokat.

Visszahívtam Sándor urat, megtárgyalni az újabb stratégiát. Mivel külterületen laknak, várni fog bennünket a VW-nel a vasútállomásnál. Nem ismerjük egymást, ezért jobb, ha ő a kocsiban várakozik, mert egyszerűbb egy piros autót megtalálnunk, mint két ismeretlen alakot felfedezni a tömegben.

Juci egy hét múlva nyolc éves lesz. A piros színt ismeri, autót látott már, ebből nem lehet gond. Ettől függetlenül, ha azt mondom, a vasárnapomat szorongással töltöttem, messze nem fektettem írásba a teljes igazságot. Rózsika és Gyöngyike, okosabbnak látták kerülni a társaságomat.

Hétfőn hajnalban megjelent nálunk anya és lánya, valamint egy méretes sportszatyor. Februárban nagy a zima, elkel a melegruha a tanyán, meg aztán, ki tudja, Juci mivel koszolja össze napközben a ruháját, legalább át tudom öltöztetni. Semmi rosszat nem mondhatok Júliára. Aranyos teremtés. Ennél a kijelentésénél mégis gondolatban inkább az anyukájával foglalkoztam, akit nem ismerek.

- Anyu, nem vagyok tehetetlen. Tudok egyedül öltözködni.
- Ne járassad a szádat! Tegnap is kirohantál pizsamában kuttyázni.
- Volt a lábamon papucs.
- Ebből elég. Pusziljátok meg egymást, aztán indulunk, mert Gyöngyinek a pályaudvarról vissza kell érni az értekezletre időben!

*

Elfoglaltuk helyünket egy meglehetősen üres kocsiban. Ablak mellé ültem, gondolván arra, majd útközben előadást tart nekem, miket lát a tájból. Kötött sapkája a zsebembe került. Alternatív választás két rossz közül.

- Gyöngyi néni se volt sapka, meg neked sincsen, pedig rövid a hajad. Megpróbálom kinyitni az ablakot, és kidobom a fenébe.

- Igen, de mi lesz, ha megfázol?

- Otthon maradok. Legalább nem kell suliba mennem.

Voltam valaha iskolás. Értettem a törpe nyelvén, sapkáját magamhoz vettem.

- Képzeld el, Ági mondta, irigyli tőlem a szép, hosszú hajamat.

- Te pedig azt képzeld el, hogy elindult a vonat!

Némileg megnyugodtam. Lehet, hogy elköszál, de leszállni nem fog, ha megy a vonat.

- Júúújj, Mikuli, baj lesz. Látom, jön a néni és kéri a jegyeket, nekünk meg nincsen.

- Beeee, neked van, csak nekem nincs, mert Gyöngyi néni tegnap vett neked. Ha engem le szállítanak, mondd meg a bácsinak, aki várni fog, hogy így jártam!

Öt hónapja ismerjük egymást, de ilyenek eddig nem láttam. Elkezdett keservesen sírni. Ezek szerint ennek a kislánynak szíve is van, nem csak akarata. Mellé ültem, és vigasztaltam. Szívgva mondta:

- Megmondom a néninek, ne szállítson le téged, mert nem látsz, és akkor hogy találsz haza.

- Biztos találkozna egy másik ilyen jószívű kislánnyal, és ő hazakísérne.

- De én azt nem akarom.

- Ne sírjál, jöhet a kalauz néni, mert nekem nem kell jegyet vennem. Aki ilyen idős, az jegy nélkül utazik.

- Ez bizti?!

- Igen.

- Akkor kérek egy zsepit!

Megtörölte az arcát, kifújta az orrát, és illedelmesen megköszönve visszaadta a használt zsebkendőket.

- Bocsika, most jut eszembe, nekem is van a zsebemben. A többiek is odamennek, ahova mi?

- Fogalmam nincs. Kérdezd meg tőlük, ha annyira érdekel!

Több se kellett. Úgy hatott rá a javaslatom, mint csatalóra az ágyúszó. A koci másik végében ültek páran, odaszaladt.

Azt még hallottam, hogy a kalauznővel közli, neki van jegye, nekem pedig nem kell, mert öreg vagyok, de az ő jegye nálam van. Percekig vártam, mire visszajött hozzám.

- Képzeld el, Mikuli, odamentem, és éppen malackodtak. Úgy csináltak a szájukkal, ahogy én Levivel soha nem csinálnám.

- Csókolóztak?

- Aha! Rendes voltam, megvártam, hogy abba hagyják, akkor kérdeztem meg tőlük. Valami Veszprémet mondtak.

- Ne kiabálj, mert meghallják!

- Azok a hülyék? Csak szerelmeskedni tudnak.

- Jucikám, a srác nagyobb, mint én? Mert akkor inkább menjünk át másik kocsiba!

- A néni, aki kezelte a jegyet, átment a másik kocsiba. Megnézhetem, hogy kell azt csinálni?
- Isten ments, hogy egyedül elkószáljál! Ha annyira érdekel, kérem a kezedet, és együtt átmegyünk!

Nem töprengett döntés előtt. Úgy belejött a mászkálásba, hogy három kocsin is végigmentünk. Az átjárókban fázott a hideg huzattól, de nem szegte kedvét. Ezzel szemben pechemre szembe jött velünk egy árus, aki a szegény utasok komfortérzetét volt hivatott javítani. Juci, nem mint vevő, hanem kérőként vette fel a fickóval a társalgás fonalát.

- Légy szí', adj nekem egy üdítőt!
- Van pénzed?
- Honnan lenne, hiszen suliba járok.
- Kérj a nagypapádtól!
- Hogy kérjek, mikor tavalý meghalt? Ő nem a nagypapám, hanem egy bácsi, akivel itt a vonaton találkoztam. Szomjas vagyok, adjál már egy üdítőt!
- Ha nincs pénz, nincs üdítő.
- Te nem olyan cukros bácsi vagy, aki az erdőbe csábítja a kislányokat? Akarod, hogy sikítsak?!

Társalgásuk kezdetén két lépést hátráltam, mivel azonban Juci túlzottan belejött az alkudozásba, kénytelen voltam közbelépni. Mosolyogva fizettem ki az üdítő árát. A srác pedig megkönnyebbült. Nem volt kétségem afelől, a kiscsaj ingyen is kiharcolta volna magának. Nem ismerem a felmenőit, fogalmam nincs, kire ütött, de van egy érzésem, felnőttként az anyjára fog, ha Júlia nem képes féken tartani a lányát.

- Kaptam az anyutól pénzt, csak minek költszem el, ha nem muszáj, nem igaz?

Alighanem olvasott az ábrázatomról, mert közölte:

- Nagyon kell pisilni. Láttam, hol van a klotyó. Te addig itt üljél le, mindjárt jövök!

Kezembe nyomta az üdítőjét, és elszaladt. A három óras út alatt ötször kért engedélyt pisilésre. Ebből kétszer kerültem kellemetlen helyzetbe. Egyik alkalommal, mire visszajött, elfoglalta egy srác az ablaknál az ülőhelyét. Csitri megállt mellettem, szemben a sráccal.

- Menj innen, ez az én helyem! Nem hallod? Mit bámulsz? Tetszem neked? Ne várd meg, hogy apukám felhúzza magát, mert akkor lesz csíhi-puhi!

Világéletemben a nevetést tudtam legnehezebben visszatartani. De hát egy apuka, akinek a lányát meg kell védeni, nem röhögheti szét magát. Tény, a srác felkelt, és átment. Nem egy másik ülésre, hanem másik kocsiba. Azt persze nem tudom, Juci milyen szemekkel ösztönözte távozásra.

- Menj a francba, te hülye colos!
- Szoktál verekedni, Juci?
- Azt nem, de ha feldühítenek, akkor rúgok.
- Hány éves lehetett a csávó?
- A bambaképű? Szerintem bukott nyolcadikos. Azért voltam bátor, mert tudtam, ha nekem jön, megvédesz tőle. Különben én is megvédenélek, elvégre haverok vagyunk.

Pár perc múlva érkezésünk volt, és jól sejtettem, Juci még utoljára meglátogatta a toalettet. Kimentem vele a peronra. Három gyárkémény ontotta magából a cigarettafüstöt. A törpe meg is jegyezte:

- Akkora füst van, hogy nem látok.
- Én sem, de megmutatom az ajtót, ha nem találsz.

Kezdett lassítani a szerelvény. Bekopogtam.

- Juci, gyere, le kell szállni!
- Mindjárt, csak felhúrom a bugyimat meg a nacimat.

Kitört a kaján röhögés a peronon. Amenra sikerült leugranunk a lépcsőn, azonnal indult a vonat. Úgy tűnt, füleimmel észlelve, csak ketten szálltunk le.

*

- Nem engedem el a kezedet, mert szeleburdi vagy, és még alámégy a vonatnak.
- Én megyek alá, mikor te vagy, aki nem látsz? Lecsúszik a nadrágom, annyira siettettél.

Júlia előrelátó volt, hogy küldött ruhákat velünk. Még célba sem értünk, máris igazgathattam a naciját a kisasszonynak. Míg én zipzáraztam és gomboltam, addig próbáltam tájékozódni általa.

- Jucikám, hol van itt ház?
- Velünk szemben.
- Oda kell bemennünk.
- De izgi, átmászunk a kerítésen, mert az út túloldalán van.
- A sínek mellett kell az állomásépületnek lennie.
- Az kicsit odébb van.

Kézen fogtam, és elindultunk. Bementünk az épületbe, szemben pedig kimentünk az utcára.

- Csillagom, nézzed, hol áll egy piros autó!
- Olyan, mint a tiétek?
- Igen, olyan.
- Van pár autó, de egyik sem olyan, mint a tiétek.
- Megőrülök, nincs piros autó?
- Piros az van, csak másmilyen.

Szerencsémre Sándor úr átlátta a helyzetet. Kiszállt a kocsiból, és elindult felénk, de akkor már a törpe is kapcsolt. Úgy döntöttem, én is hátra ülök, nehogy útközben támadjon valami halaszthatatlan ötlete, és kihasználja a pillanatot, amikor valamiért megáll a kocsis. Tudtam, külterületen lakik az úr a családjával, legalább negyedórát kell autózniuk, majd addig alaposan kikérdezem a hangszerrel kapcsolatban. Ám pillanatokon belül kiderült, a szükségtelen harmadik vagyok a társaságban. Erre szoktam jókedvemben mondani: „Ember tervez, az isten...” Cserfeske segítségével megtudtam, van felesége Sándor úrnak, szeretnének gyereket, de még nincs. Két kutyájuk és két macskájuk van. Az egyik macskának Kormi a neve.

- De jó, hogy két kutyátok van, nekünk csak egy, és Flokinak hívják.
- Vannak baromfik is.
- Nálunk is vannak olyanok a suliban.
- Csirkét tartotok az iskolában?

- Nem csirke, hanem barom. Mikulinak már meséltem, Gábor is egy barom, mert mindig verekszik.
- A barom és a baromfi nem ugyanaz.
- Jól van, tudom, csak vicceltem.
- Ki az a Mikuli és ki a Gábor?
- Bocsánat, hogy közbeszóllok! Mikuli én vagyok, mert a feleségem úgy szokott titulálni. Juci a fejébe vette, ő is a feleségem akar lenni. Higgye el, jobb, ha pár évig halogatják az utód-kérdést!
- Juci aranyos és szép kislány.
- Erzsébet néni is szokta mondani, milyen szép és aranyos vagyok, csak az ördögök rosszak, de azt nem tudom, miért teszi mindig hozzá. Sándor, neked szép feleséged van?
- A bácsinak nem a keresztnéve Sándor.
- Te is Sándor urat mondtál, Mikuli.
- Engem Sándor Gyuri bácsinak hívnak.
- Hihhihi! Tudod, mi jutott eszembe? Gyurka, kell-e kutya, hurka?
- A nevekkel nem szabad csúfolódnunk, Jucikám.
- Akkor nekem miért mondják, hogy duci-Juci?
- Azok buták, akik így csúfolnak téged, ráadásul nem is vagy duci.
- Gyuri, él még a nagypapád? Az enyém meghalt.
- Cserfeske, itt a pont. Tedd magadat takaréokra! A bácsi neked se nem Sándor, se nem Gyuri.
- Takaréokra? Anyu szokta mondani, amikor főzi a gázon a levest, és közben beül a klotyóra, hogy tegyem takarékra a tűzhelyet.
- Megérkeztünk, kiszállunk.

Mivel Sándor úr egyenesen behajtott az udvarukba, Juci otthon érezte magát. Kiugrott az autóból, és irány a ház. Miután a házigazda segítségével én is bejutottam, az első mondat, ami megütötte valahonnan a fületem:

- Majdnem a vonaton maradtunk, mert nem tudtam begombolni gyorsan a nadrágomat.

A hölgy, aki reagált rá, valószínű a nehezebben oldódó fajtából való, mert csak annyit hallottam:

- Igeen?!

Mindig imádtam a bemutatkozásokat. Ennél jobban csak az ismerősök közti találkozásnál a nyálas puszikat. A hölgy elnézésemet kérte. Éppen mosogatott, kissé nedves volt a felém nyújtott keze. Viszont kivételesen megértettem a nevét: Sándorné. Téli ancungból történt kicsomagolásunk után Jucit hátrahagyva a konyhában, mi átmentünk, egy kissé dohos levegőjű szobába. Nem panaszkodhatok, mert Sándor úr igencsak kényelmes fotelba ültetett, aztán hozta a harmonikát, amiért jöttünk. Miből gondolta, hogy két karfa között fogom tudni használni, arról fogalmam nincs. Felálltam, és kezdtem járni ujjaimat a billentyűkön, de egyik fülem a távolba figyelt.

- Nekem tetszik a Szilvi név. Anyukámnak a kolléganője is Szilvi. De az az igazság, otthon csúnyákat szokott rá mondani, mert minden héten másik pasija van. Mit főzöl?

A lényeg nem hallottam, mert csukódott a konyhaajtó. A „megkímélt, kiváló állapotú hangszer”, ami a hirdetésben szerepelt, nem fedte a valóságot. Külsőleg jó, de belül a torka véres.

Vagy tíz éve történt, meglátogattunk egy ismerős házaspárt, akik picit távol laknak tőlünk. Poharazgatás közben derült ki, a másik szobában van egy remek páncéltökés zongorájuk, szeretnék, ha játszanék rajta. Sajnos rendelkezem némi tapasztalattal, milyen belső állapotban szoktak lenni ezek a szobabútoroként funkcionáló zongorák. Kérdésekre közölték, ránézésre nincs lehangolódva, mert a húrokon semmi nem látszik. Megmozgattam pár futammal a klaviatúrán az ujjaimat, majd közöltem, legközelebb hozok szerszámokat, és felhangolom.

- Nagyon elgondolkodott. Nem tetszik a hangszer?

- Nézze, Sándor úr, nem köntörfalazok. A basszus rész elmegy, de jobb oldalon négy hang hamis, ezen felül az egyik váltó csak félállásba csúszik el a kórusok felett, ezért eltompul a hangsor, bár valószínűbb, hogy a filcezés nem tapad eléggé. Ismerve a javítási költségeket, vagy 50 rugót erre még ráköltethetnék, a nem túl alacsony vételár felett.

Közben kivágódott az imént becsukódott ajtó, és Juci berohant a szobába hozzánk.

- Mikuli, szereted a rántott csirkét?

- Nem szeretem.

Az adott szituációban nem mondhattam mást.

- Szilvinek mondtam, hogy éhes vagyok, és megbeszéltük, kapunk ebédet.

Megnéztem az órát.

- Szilvi néni aranyos, de mondd meg neki, sietnünk kell, mert lekéssük a vonatot!

- Segítek neki. Itt úgy mondják a hokedlira, hogy stoki. Kérte, hozzak egy kalán zsírt a vindőből, a kamrából, én meg először nem értettem a dolgot.

- Csitri, nehogy összemaszatoljad magadat!

Nem tudom, mi volt ebben a mondatomban humoros, de tény, Sándor úr elnevette magát.

- Szép ez az ízé. Fehér. Majd megtanítasz rajta játszani, mint a zongorán?

- Ez harmonika, te szeleburdi. Dicsekedhetsz Gyuri bácsinak. Öt hónap alatt annyira megtanultál zongorázni, hogy négy kézzel játsszuk a számárindulót!

Magamban hálás voltam a törpének. Oldotta megjelenésével a kínos szituációt. Természetesen az üzlet nem jött létre. Attól a perctől kezdve Juci játszotta a főszerepet. Sándor úr megmutatta neki a gazdaságukat. Kiderült, disznókat is tartanak. Juci pedig minden állatot meg akart simogatni, és folyamatosan kérdezősködött. Közben még egyszer átnéztem a hangszeret, majd a háziasszonnyal társalogtam. Idegeskedtem, hogy nem érjük el a vonatot. Szilvike tálalt, én azonban tartottam fogadalmamat, és csak süteményt fogadtam el. Orrommal is észrevettem, indulás előtt Jucinak át kell öltöznie. Ez azonban maradt ebéd utánra, nehogy a tiszta ruháját leegye. Muris volt, ahogy a háziak körülugrálták. Nekem kávéért, amit elfogadtam. Ebéd után - mese nincs alapon - bementünk a szobába, hogy átöltözzön. Aranyos volt, mert közölte:

- Gyuri, te menjél ki, előttem nem vetkőzök le!

- Mikuli benn maradhat?

Fantasztikus, ez a csaj meghülyítette a komoly Sándor urat is.

- Mikuli a haverom, és az anyu is egyszer átöltözött előtte.

Ezt nem tudtam, de rémlik, mikor történhetett. Megállj Júlia, hozlak én még téged zavarba!

* * *

Júlia keserősége

A számomra nem túl sikeres vidéki kiruccanást illet volna kipihennem, de itthon feltornosultak az események. Két születésnap követte egymást, majd egy farsangi műsor. Február utolsó napján Juci nyolc éves lett, ebből az alkalomból vettünk neki pár doboz építőt a „Lego City” sorozatból. Nagy volt az öröm részéről, mikor átvittük, és meghúztuk a fülét.

- Hulla sirály! Osztályunkban menő a legó, de páran vagyunk olyanok, akiknek nincs.
- Kislányom, jó lenne, ha nem beszélnél hülyeségeket. Elképzelem, mennyibe kerülhetett ez a sok játék.
- Anyuci, semmi rosszat nem mondtam. Nagyon örülök neki, de eddig a csórók közé tartoztam.
- Ezután is oda fogsz tartozni, mert megtiltom, hogy Rózsika néniéktől ilyen drága ajándékokat kapjál. Mi nem tudjuk ezt viszonzni.
- Júlia, légy szíves, ne rontsd el a lányod örömét. Semmit nem várunk cserébe.
- Elhiszem, de képzeljétek magatokat az én helyembe!
- Nem te kaptad, hanem a lányod. Mielőtt Gyöngyi megvette, alaposan átbeszéltük magunk közt a dolgot. Nem tehettek az anyagi helyzetetekről. Ha mások belétek rúgtak, nem törvénytörő, hogy felsorakozzunk mögéjük.

*

Közben készültünk a farsangi műsorra. Ami részben jól sikerült. Gyöngyi két verset tanított be Jucinak, ezt szépen elmondta a műsoron, nagy sikert aratva velük, viszont szeretett volna énekelni is. Hetekig nyúztam, gyakoroltunk, végül közöltem, majd legközelebb, mert ez még nem az igazi. Érdekes, zongorázni gyorsabban tanult, mint tisztán énekelni.

*

Március második felében jártunk, amikor egyik reggel Júlia átjött hozzánk. Én engedtem be, és a kapunál tudtam, gubanc van. „Szia” után egy hanyagul orcámra nyomott puszi, aztán csend, míg beértünk a házba. Rózsikát kedélyesebben üdvözölte, ez feltűnt nekem.

- Úgy tűnik, korán keltél fel, nem aludtad ki magadat. Csemetédet hol hagyta?
- Nem érdekel a csemetém. Egyébként pedig még alszik. Emlékeztek, januárban miket mondtatok nekem a szeretettel kapcsolatban?
- Mintha ma lett volna. Ha szereted a lányodat, azt neki is éreznie kell, ahogy az ő szeretetét neked. Hivatkoztál, mennyi energiádba kerül, hogy megkeressed azt a pénzt, ami a normál életetekhez szükséges, de mondtuk, a pénz önmagában nem boldogít.
- Igazat adtam, és higgyétek el, azóta is törekszem! Tegnap este a vonalas telefonon keresett Sándor Györgyné.
- Júlia, érzem, velem van bajod, bár többes számot használasz, valójában nekem intézed szavaidat. Annyit értek, Szilvi hívott fel, akiknél voltunk a lányoddal harmonikát venni, de nem jött össze a bolt.
- Magammal van bajom. Unom a nyomorult életemet. Ez a kedves „Szilvi” egyeztetni kívánta velem az ominózus egy hónapot, amit Juci náluk fog nyáron tölteni. Közölte, megbeszéltétek a dolgot.

- Te pedig elhitted, én diszponáltam helyetted a lányod felett. Nesze neked barátság, ha ennyi előttem a hitelem. Képzeld el, sok mindenről társalogtam Szilvivel, például arról, miért nem jön össze náluk a gyerek-kérdés, de Juci nyaralása nem került szóba. Döntsed el, melyikünknek hiszel! Ismerem a témát. Hazafelé a vonaton Juci mondta el. Hármásban tárgyalták, én nem voltam jelen, nyösztettem a szobában a harmonikát.

- Bocsáss meg, Miki, csak azt mondom, amit hallottam.

- Te nem csak mondd, hanem hiszed is. Ezek alapján holnap az első jöttment bemesélheti, a lányoddal azért olyan jó a kapcsolatod, mert pedofil vagyok. Jucinak behízsgő, közvetlen stílusa van, Sándorék pedig imádják a gyerekeket, de sok éve hiába próbálkoznak. Ez a kis bolond járatta a száját. Ő vetette fel, szívesen nyaralna náluk, azok meg kaptak az alkalmon. Hol itt a baj?

Válasz nem érkezett, eltört a mécses a fiatalasszonynál. Rózsika nyugtatgatta.

- Ne sírjál! Remélem, jól gondolom, mint anya, kétségbeestél.

- Hányszor hallottatok tőlem, nekem egyedül a lányom van. Voltak barátnőim itt helyben is, de miután a férjem elhagyott, a barátok hozzá pártoltak.

- Júlia, ha eddig nem mondtam, most közlöm, aranyos vagy velünk.

- Helyesbíték, rajtatok kívül nincs helyben barátom. Budapesten laktam albérletben, onnan költöztem ki, amikor összeházasodtunk. A férjem helybéli lakos volt, hiszen a szülei is itt születtek. A munkahelyi barátnőim pedig távol vannak, ahogy az anyám is. Igen, egyből arra gondoltam, itt lesz a nyár, és lehet, még a szabadságomat is egyedül tölthetem. Elhittem, amit a csaj mondott, mert elhomályosodott az agyam. Közöltem veled, visszatérünk a témára, és szétbontottam a vonalat, aztán kitört belőlem a keserűség. Jucinak hazudnom kellett. Nem mondtam meg az igazat, ha ő nem méltatta annyira az anyját, hogy megossza velem a nyári elképzelését.

- Tudod, te anyatigris, részben megértelek, bár helyzetemből adódóan nehéz beleképzelni magamat az anyaszerepbe. Félsz az egyedüllétől, és féltékeny vagy mindenkire, aki megkedveli a lányodat. Nekem az esik rosszul, fél éve bizonyít a családunk, nem csak Jucival, veled is barátkozunk, és nem képmutatásból. Hogy feltételezheted bennem az ellenséget?

- Miki, ha kell, letérdelek eléd, és úgy esdeklek a bocsánatodért. Talán érthető, erősebb bennem az anyai érzés, mint a baráti. Most, hogy feldúltan jöttem át hozzátok, ezekben a percekben kezdtem gondolkodni a te szerepeden.

- Ott tartottunk, hazafelé a vonaton a csitri lelkesen mesélte, nyáron nyaralni fog Szilviéknél, mert megbeszélte velük. Ezek után rákérdeztem, gondolkodott-e rajta, te addig egyedül maradsz?

- Esze ágában sem volt.

- Valóban nem. Kérdezem, mit csinálsz, ha elmentek vásárolni, és Juci meg akar venni egy ruhát vagy csokoládét, amire nincs pénzed?

- Hangulatfüggő. Lehet, megveszem neki, és ezáltal fontosabb dologra nem marad pénzem. Olyan is van, hogy úgy csinállok, mintha meg se hallottam volna.

- Legyél büszke arra, szép és okos lányod van! Kétségtelen, túlzottan tisztában van az adottságaival, és ezt kihasználja. Neveletlen a szentem, de lehet beszélni a fejével. Nem telt el negyedóra, Juci engem ölelt meg helyetted. Éppen úgy itatta az egereket, mint most az anyukája. Hallanod kellett volna, amilyen lelkesen tervezgette, mit csináltok, ha szabadságra mégy. Mentek strandra - minden nyáron szoktatok -, és mentek kirándulni is. Imád az anyukájával a

réten virágot szedni. Megegyeztünk, neked nem szól róla, milyen buta volt. Ha az üzletben elmagyarázod, miért nem veszed meg az adott dolgot, meg fogja érteni. Itt volt a legó téma. Tőle tudom, mennyire vágyott rá. A volt élettársad megígérte, karácsonyra kap tőle. Az édesapja a szó legszorosabb értelmében ellökte magától.

- Ha tudnátok, milyen becsben vannak a legócsomagok! Csak akkor enged hozzányúlni, ha segíték építeni belőlük.

- Nem felelős a lányod az életedért, te viszont fordítva igen. Elmesélek egy apróságot. Gyöngyinek három nappal előbb volt a születésnapja, mint Jucinak. Gyermeked erről hónapok óta tudott. Ennek ellenére, eszébe nem jutott, hogy Gyöngyit felköszöntse. Nekem rosszul esett, Gyöngyi pedig megmagyarázta Juci viselkedését.

- Szégyenlem magamat, én is figyelmetlen voltam. Érdeklődhettem volna, mikor születtetek.

- Vond le magad számára a tanulságot! Tudod, a születésnapodon annyiban maradtunk, nem esett messze az alma a fájától.

- Igaz, ezért is joggal haragudhattok rám.

- Nem hiszem, hogy ilyet tapasztalsz.

- Köszönöm, és ismételten bocsánatot kérek a kirohanásomért!

* * *

Juci a találékony

Fantasztikus a kis csaj. Mikor meghallottam történetét, kis híján eldobtam az agyamat. Nem tettem, bár így is sokan mondják rám, agyament vagyok. Ha ebből az aspektusból ítélem meg Jucit, ő az osztálytársának csak jót tett, hiszen megagyalta. Más kérdés, nem derült ki, a csávó, akinek agyament volt a szövege, vajon milyen pozitív változáson ment keresztül az agyalás után?

Történt pedig egy hétfői napon, hogy Jucinak és barátnőjének nem smakkolt lemenni az udvarra. Sikerült Erzszi nénit kijátszva az osztályban maradniuk. Nem tudni, hogyan rögzült a kis csajban: ami a tiéd, az enyém is, de tény, eszerint éli gyermekéveit. Szegény Bence fiú! Miért kellett kinn hagynod az asztalodon a színesceruza készletedet, ráadásul mellette díszes papírszalvétában egy szalámis zsömlét? Ez utóbbi keltette fel elsősorban Juci figyelmét, és azon nyomban neki is állt elfogyasztani. Ami pedig a ceruzakészletet illeti, Piroskával testvériesen megosztozott rajta. Feljöttek a gyerekek az udvarról, láthatták, a két lány békésen rajzolgatott egymás mellett ülve. Amikor megkérdeztem, miért nem felezte meg a zsömlét is a barátnőjével, közölte, nem volt kés nála, amivel elvághatták volna. Logikus. Hogy venné ki magát, csak úgy egymás után harapdálják a zsömit?

Bencének először az tűnt fel, nem ette meg a kajáját mégis elfogyott. Ám meglátta ceruzáit a csajoknál, és összekötötte a két eseményt.

- Mi a pálya, Duci-Juci ? Meghalóztátok a kajaszomat?
- Mit zümmögsz, Kormoska?
- Jól hallottad.
- Képzeld el, nem halóztuk meg! Ha tudni akarod, egyedül nyaltam be. Különben pedig köszi, jó volt. Lazulj innen a sunyiba, nem látod, te csipás, hogy melóznunk?
- Na persze, az én cerkáimmal.
- Érezd magadat kitüntetve, hogy Juci néni hajlandó kecses kacsóiba venni az ócska guberált cuccaidat! A mi ceruzáinkat hegyezni kellett volna, az meg nem smakkolt.
- El vagy szállva magadtól. Azért, mert jó csaj vagy, nem kéne a másikat lenézned.
- Öcsi, én nem lenézlek, hanem átnézek rajtad, mint a drótkerítésen. Egyébként hiába pedálozol, nem jössz be nálam.
- Azért vagy duci, mert állandóan zabálsz.
- Te pedig azért vagy kicsi és girnyó, mert az őseidnek fontosabb dolguk akadt, mint téged befejezni.
- Hülye gáré.
- Te vagy hülye, Dugó Dani. Tedd magadat takarékra, mert benyomok egyet az etetődbe, aztán lepadlózol.
- Élősködő dög.
- Tudom, duci vagyok, mert élősködök. Csak tudnám, hogy jöttél erre rá a nagy eszeddel?
- Gondolkodtam rajta.
- Gondolkodtál? Ne vágjál fel! Nincs még egy zsömid? Flamós maradtam.
- Anyád még annyit se szokott adni neked.

- Figyuzz! Anyámat ne vedd a szádra, mert megraklak, mint apád a lovaskocsit lomtalanításkor! Húzz a helyedre, kis köcsög! Jön mindjárt Erzsi néni. Köphetsz neki, de akkor tuti, kidekorálom a pofádat. Ha tudni akarod, minden nap hozok uzsit otthonról.

- Köcsög ám az anyád az a...

Juci ekkor ugrott fel a székéről, és Bencének a hasába boksolt.

- Mindenki tudja, hogy zabigyerek vagy.

Aktivizálta magát Piroska is - aki egyébként Piroska Brigitta névre lett keresztelve. Átrúgott az asztal alatt, eltalálva Bence lábszárát. A csávó lehajolt, hogy szemügyre vegye, mi történt, ekkor kapott egy nagy fülest Jucitól. Erzsi néni csattanóra érkezett.

- Juci, megint verekszel. Ráadásul mindig fiúkkal, nem félsz, hogy egyszer ellátják a bajodat?

- Szidta az anyámat, a kis taknyos, és azt nem tűröm.

- Bence, miért szidta Juci anyukáját?

- Megette a szalámis zsömlémet.

- Juci, ez igaz?

- Otthagyta az asztalon, azt hittem, nem kell neki.

- Brigi, nagyon csendben vagy. Mesélj, te mit vétettél?

- Belém rúgott az asztal alatt.

- Bence, Brigit kérdeztem.

- Erzsi néni, ne haragudj, nem csináltam semmit. Kormoska úgy hazudik, mintha könyvből olvasná.

Csakhogy a többiek látták a dolgot. Salamoni döntés:

- Holnap reggel nyolcra, Juci és Brigi, küldjétek be hozzám az apukátokat vagy az anyukátokat!

Elkezdődött az óra, és Juci gondolataiba merült. Szerdán jöttek át hozzánk anyukájával egyetemben, akkor ismertük meg a teljes történetet.

- Júlia, ha jól emlékszem, iskolai raport után nem szoktál ennyire feldobott lenni.

- Szemem fénye, meséld el a történetet!

Fantasztikus. Nemlátó szemeimmel csak bámultam, milyen változáson ment Júlia keresztül. Jucinak pedig be nem állt a szája. Hogy ébren tartsa figyelmünket, két mondatonként adresszála valamelyikünknek mondanivalóját. Valahogy így:

- Tudod, Gyöngyi néni, amikor Erzsi néni azt mondta, apukánkat is beküldhetjük hozzá, úgy ítéltem, nem terhelem anyut a dologgal. Az igazság, én írok az osztályból legszebben, de mégsem firkanthattam meg a levelet az apunak Erzsi néni nevében. A következő szünetben egyik kezemben Kormoska ceruzakészletével, másikban egy sonkás szendviccsel, odalibegtem a sráchoz.

- Ahhoz, akit előző szünetben lepofoztál?

- Aha! Képzeld el, Rózsika néni! Felvettem a bájvigyort, és közöltem csórikámmal, én nem haragszom rá, fogadja el tőlem fájdalomdíjként ezt a csekélységet. Éhes voltam, mégis lemondtam a kajszimról. Tudjátok, Kormoska úgy jött év elején suliba, hogy tudott írni-olvasni.

- Csak nem őt kérted meg, hogy Erzsi néni nevében írjon egy levelet az apukádnak?

- Én nem írhattam, mert akkor kiderül az igazság. Igazam van, Mikuli barátom?

- Kamázom a dumádat, Zsebcirkáló.

- Az azt jelenti, hogy csíped a szövegemet?
- Még büszke is vagyok rád.
- Holnap elmesélem Erzsi néninek, a haverom megdicsért.
- Prücsök, jó lenne, ha köztünk maradna!
- A lényeg, Kormoska két sorban megírta a szívhez szóló szöveget az apunak, Erzsi néni nevében. Én meg sulis után kifigyeltem, mikor nem látják, és bedobtam a ládájukba. Nem azt írtam, hogy miattam kell dumcsizniuk, hanem hogy Erzsi néni szeretné megismerni szemé-lyesen az aput. Tudtam, erre ugrani fog, mert szereti a szép csajokat.
- Mi lett az eredmény?
- Fájt, amikor láttam, Kormoska két pofára zabálja az uzsimat, de megérte. Reggel, amikor mentem suliba, az apu kocsija ott állt az iskola előtti parkolóban. Nem tudom, mire mentek egymással, de még az első órában Erzsi néni kezembe nyomott egy borítékot, hogy adjam át az anyunak. Így azután délután előbb mindent elmondtam otthon, aztán odaadtam a cuccot.
- Kormoskát pedig azóta is utálod, ugye?
- Jó fej a srác. Ma magától adta oda a tízóraitját, hogy vágjam be.
- Jucikám, ez a szerelem jele.
- Tudom, nem baj. Igaz, cigány gyerek, meg alacsonyabb is, mint én, de azt mondta, igyek-szik megnőni.
- Árudd el, Kormoska hányadik szerelmed?
- Nekem nem szerelmem. Mi ugyanis Piroskával a Soós Gabit szeretjük. Persze, ha Bence megnő, akkor esetleg lehet szó róla.
- Ő kicsoda?
- Hetedikes, suliban a legszebb srác, és tud sakkozni is. Ha hallanátok, milyen aranyosan tudja mondani: „kis pisisek”.
- Én is tudok sakkozni.
- De te nem lehetsz a szerelmem, mert a haverom vagy. Képzeljétek, múltkor egyedül talál-koztam vele a folyosón, és olyan szépet mondott, hogy csak na.
- Csókolóztál vele?
- Ááá, dehogy, bár nem lenne rossz. Azt mondta, szép sörényem van.
- Mi lesz, ha Kormoska akar veled csőrözni?
- Mondom, a Gabeszt imádom. Piroskával megdumáltuk, előbb ő fog vele smárolni.
- Juci-muci, szoktál fiúkkal csókolózni?
- Mikuli, aki bácsi, az fiú is?
- Ne célozgassál! Velem puszilkodni szoktál, szerencsére ritkán.
- Tudom, nem szereted, ha képen nyallak.
- Júlia, otthon magyarázd el a lányodnak, mi a csók és a puszi közti különbség!

* * *

Juci gyökerei

Minden évben ez az egyetlen nap, amikor én ébresztem a kétharmadot. Mindkettőjüket meglocsolom francia kölnivel. Hatásos lehet a dolog, mert bár sok éve csinálom, nem hervadnak. Idén bővült a locsolandók serege. Egyenesen megduplázódott, Juci és Júlia személyével.

Készülődés, majd indulás a szomszéd utcába! Messzire megyek, illik telefont vinnem. Naná, hogy az enyém lemerült. Jó lesz a Rózsikáé is, amíg nincs másik. Ezen a viszonylag korai órán valahol megy a villanyfűrés. Nem baj, azért odaértem a címre. Ha valahol ritkán járok, rájöttem, nem a legnagyobb gondom vakon odatalálni, hanem a csengőgomb felfedezése, ami némi gondot jelent. Rövid kotorászás után megtaláltam a kerítés tetején.

Csengetek, csengetgetek. Én jól hallom, de a benn tartózkodók hallászavarban szenvednek, esetleg még az lehet, pechemre, hogy kinn tartózkodnak házon kívül. Arra nem gondoltam, errefelé is húsvét másnapján hasonló program lehet, mint felénk, nem engedünk be senkit. Igényelném a locsolókat, de családom tiltakozik ellenük.

Toporgok a kapu előtt, egyik lábamról a másikra állva, mint egy kisiskolás. Lehet, hogy vállalkozásom dugába dőlt? Nem nagy baj, csak tudnám, mi az a „duga?” Igazságtalan lenne a sorstól, hogy másnak van, nekem meg nincs. Kezdt felmenni bennem a pumpa, ezért nem gondolkodtam rajta, ha a kényszer rávinne, kinek a dugába dőlnék legszívesebben. Milyen szerencse, elhoztam Rózsika mobilját, így felhívhatom rajta Gyöngyi régi telefonját. Két nappal ezelőtt Júlia megvásárolta az adott készüléket, de még a menüben nem aktualizáltuk az adatokat, tehát ha Rózsika telefonjáról Júliát akarom hívni, bemondom: „Gyöngyi”. Júliánál pedig megjelenik a display-n, hogy „Anyu”. Hurrá! Végre hallok egy nőinek betudható, ámde idegen hangot a vonal másik végén. Ha nem Júlia, az se baj. Akárki legyen, meglocsolom, ha már itt vagyok.

- Tessék. Szia, Rózsika!

- Mikor fenik, peng a kasza, locsoljak, vagy húzzak haza?

- Jaj, Miki! Ezt a meglepetést. Várjál picit, felöltözöm, és beengedlek, mert még feküdtünk.

- Júlia, ne töltsed fölösleges dolgokkal a drága időt, jó vagy nekem ruha nélkül.

- Bolond. Kis türelmet!

Nincs igazság a földön. Bókolhatok a hölgyeknek, engem mindegyik negatív jelzővel illet. Mi lenne, ha bemásznék a kerítésen, ahogy Juci szokta nálunk?

Időm lett volna rá, mert Júlia nemcsak felöltözött, de még egyéb fontos teendőit is elvégezte a fürdőszobában. Puszkodásnál észrevettem, a hajára ráfért volna még kevés odafigyelés. Több mint fél év alatt nem tudtam rászoktatni, ahol ismerős vagyok, ott nem kell vezetni. Végül is vannak személyek, akiktől nem veszem rossznéven, ha kézenfogva irányítanak. Benn a nappaliban előkaptam.

- Reggel felkerekedtem,
messze elkerekeztem.

Egy kedves kertre leltem,
settenkedtem, s bementem.

Benn nefelejcsét szedtem,
nem neszeztam, nem mertem.

De egy kecske mekegett,
nefelejcsém elveszett.

Egyebet nem tehettem,
sebesen elszeleltem.
Verselgetek teneked,
permetezem fejedet.
Ezreseket szeretem,
eledeled megeszem.

- Aranyos vagy, köszönöm szépen. Most már tuti, nem fogok elhervadni.

- Merre lehet meglelnem gyermekedet?

- Gyere! Erre mehetsz. Fekhelye benn e teremben. Este elernyedte, s elszenderedett. Reggel nem kelt fel.

- Megy ez neked.

- Megleslek benneteket. Nem leplezem, lelkemnek tetszett. Testednek eleje, nemednek szerve felett, mely eledelt temetne?

- Reggel nem ettem eleget, hehehe.

- Ez mese, ez nem lehet.

Nemzet sejtje, benne e gyermek, mely szendereg.

- Kelj fel! Fedeletlen elejre hevet ereszt e reggel melege.

- Mit mekegsz, Mikuli?

- Te szertelen gyermek,
fejeden e permet.
Eledeled nem kell,
megeszem helyetted.

- Mondd Mikulinak, csillagom: nem eszed meg helyettem, mert szeretsz engem.

- Ahogy az anyu mondja. Különben megeheted, este nagyon bezabáltam, nem vagyok éhes. Köszike a locsolást. Hajoljál le, hogy megpuszilhassalak! Fincsi kölnid van, nem akard megosztani velem?

- Nem, félek, rosszul járnék. Kilocsolnád a kölnit, aztán enyém lehetne az üres üveg. Júlia, piszkosul vágod ezt a mekegős szöveget.

- Ennek története van. Az udvarlási időszakban többek között ezzel vágódott be nálam a volt férjem. Sokat kirándultunk, közben mindenféle szójátékokkal szórakoztunk.

- Nem veszed tolakodásnak, ha megkérdem, milyen fickó volt a nagy ő?

- Gyere, hagyjuk Jucit készülődni! A másik szobában megkínállak egy kis üdítő Unicummal. A születésnapom óta váraozik rád. Mesélek, közben áldozatot hozol azzal, ha megkóstolod az általam főzött sonkát meg tojást. Süteményt is sütöttem, bár abszolút nem készültem arra, hogy átjösz, mást pedig nem fogadunk. Semmi szükségem a pénzért locsolkodó akárcikre.

- Bolond az lehetek, de akárki nem szeretnék lenni, hiszen egyedi, és mint ilyen, megismételhetetlen vagyok.

Koccintottunk. Néha úgy érzem, Júlia nem ismer, máskor meg igazolja az ellenkezőjét. Az italt decis pohárban adta, mert tudja: vagy iszom, vagy nem. Ezzel együtt megmutatta, ő egy kis gyűszűnyi pohárból ivott. Azután úgy tálalt, mintha hatan lettem volna, pedig csak hárman ültünk asztalhoz.

- Magammal kezdem, hogy megértsed a folytatást. Egy kicsi zalai faluban születtem. Közel a hármashatárhoz. Vend származású vagyok. Beszélem a nyelvet, bár sokat felejtettem. Otthon szlovénül beszéltünk. Apám értelmiséginek volt mondható, végzettsége szerint agrármérnök. Anyám a nyolc osztály befejezése után nem tanult tovább, szükség volt otthon a munkájára. Mai napig a földet túrja. Későn házasodtak össze, de azt is kár volt.

- Legfeljebb a Szentlélektől születnél volna.

- Megszülettem, csak minek? Apám két szenvedélyének élt, az itálnak és a nőknek. Anyám sokat, nagyon sokat szenvedett mellette. Egy pozitív dolog írható a fater számlájára, soha nem bántott minket. Tavalyelőtt halt meg, azóta anyám egyedül van. Ami a szürkeállományt illeti, apám géneit örököltem. Külsőleg is hasonlítottam rá. Szakközépiskolában érettségiztem, kitűnőre. Pár hónapig azzal hitegettek, a környéken kapok végzettségemnek megfelelő állást, de ez nem jött össze. Vegyesboltban voltam kiszolgáló, vagy inkább mindenes. Úgy döntöttem, feljövök Budapestre.

- Alkatilag nem való neked a nehéz fizikai munka, legalábbis, ami a csontozatodat illeti.

- Félelmetes vagy. Miki, aki nem lát, de... Na mindegy, folytatom. Egy barátnőm két évvel előbb próbált szerencsét Pesten, és bejött neki. Ma is kolléganők vagyunk Szilvivel. Közös albérletben laktunk, de én nehezen akklimatizálódtam a nagyvárosban. Félttem a forgalomtól és a sok idegen ember között.

- Képzeld el, Mikuli, ha anyuval Pesten járunk, időközönként hátranéz, mintha jönne egy rabló utánunk.

- Te pedig, kislányom, semmitől nem félsz, ami vakmerőség. Ezért vagyok frászban, amikor nem vagy itthon.

- Gondolom, Júlia a félszeg, naiv, szép falusi lány felkerült Pestre, és jöttek a széptevők.

- Komolyan vettem a munkámat, ahogy ma is lelkiismeretes vagyok. Güzültem akkor is, mint most, mert élére kellett raknom a forintocskáimat, hogy egyszer kiszabadulhassak az albérletből. Másfél év telt el így, amikor ideiglenesen áthelyeztek egy másik telepre. Ott figyelt fel rám a volt férjem. Az az igazság, nem sokáig kellett legyeskednie körülöttem, hogy belezúgjak. Jóképű, okos, értelmes és céltudatos mérnökember. Pillanatok alatt kipuhította a gyengéimet. Sokat kirándultunk, beszélgettünk, és persze folyamatosan tette a szépet. Fél évig sikerült távol tartanom magamtól. Az elveimet nem akartam feladni, ha érted, mire célozok. Ő volt az első az életemben, házasságkötésünk előtt két hónappal. Pár hétig laktunk a szüleinél, aztán megvettük ezt a házat, amin javításokat kellett eszközölnünk. Otthonról kaptam némi pénzmagot. Az apám jó pénzért eladott pár hold földet meg szőlőt külföldieknek. Értette a szakmáját, kár, hogy tönkrevágta itallal a máját. Így ki tudtam fizetni a ház felét.

- Anyu, szeretnék kimenni az udira! Engem ez nem érdekel, inkább játszok a Flokival.

- Menjél! Nem mehetsz el itthonról, és senkit nem engedhetsz be.

- Sziasztok! Szia, Mikuli barátom.

- Nem baj, hogy Juci kiment, kényes téma következik. Férjem minden energiáját befektette, és baráti körét is felhasználta, hogy ez a ház olyan legyen, ami megfelel az igényeinknek. Ezentúl azonban semmi jót nem mondhatok házasságunk folytatásáról. Tisztában volt született adottságaival, mindent és mindenkit eszerint ítélt meg. Az már az esküvőnkön kiderült, anyámon átnéz, mert buta, mert paraszt, mert... Apámat állandóan ócsárolta az életformája miatt. Ritkán látogattuk meg őket, de az egyik ilyen alkalommal, ha nem ugrok közéjük, apám mizslingekre szedte volna. A falusi életmód igencsak megedzette, míg a férjem hozzá képest puhány ficsúr volt.

- Ha jól értem, volt férjed természete nagyban hasonlít az enyémhez, tehát egoista.
- Ha ez igaz lenne, a lányom nem istenítene téged. Gyerekről hallani nem akart, én hülye, ebbe először beleegyeztem. Ugyanakkor a védekezés az én feladatomból volt. Mikor világossá vált számomra, mellettem isten tudja, hány nője van, döntöttem, nekem gyerek kell, ő jelentheti számomra az élet értelmét. Abba hagytam a fogamzásgátló szedését. Amikor kiderült, babát várok, közöltem vele.
- Elképzelem, milyen boldog volt, hogy csőbe húztad.
- Először és utoljára kezet emelt rám, mert nem voltam hajlandó elvetetni. Akkor szűnt meg köztünk minden kapcsolat. Átköltözött ebbe a szobába, és bár egy fedél alatt éltünk, de abszolút külön életet. Juci megszületett. Természetesen nem járult hozzá a kiadásaimhoz. Gyesen nem maradhattam, hiszen kettőnkre kellett keresnem. Még több, mint öt évig éltünk így, mikor szerencsémre úgy döntött, összebútorozik az egyik kurvájával. Azóta vele él. Képzeld el, az öt év alatt tíz percig nem volt kettesben a lányával.
- Ennyire nem szerette ezt az aranyos kislányt?
- Utálta, ahogy akkor már engem is. Amikor döntésre jutott, beadta a válókeresetet. Nekem arra sem volt pénzem, közöltem vele, perelni fogom a gyerektartásért. Ez hatott, mert meg egyeztünk, Juci nevére íratjuk mindketten a házrészünket, ő nem kér egy fillért sem, viszont ezzel letudja szülői kötelességét.
- Nézd, Júlia! Nehéz az életetek, mégis úgy gondolom, jól kerültél ki abból a házasságból. Képzeld el, fizeti a gyerektartást, és még hosszú évekig kerülgetitek egymást ebben a házban!
- Ez igaz, csak mindig attól félek, összecsapnak fejünk felett a hullámok. Mi a biztosíték arra, hogy jövőre is lesz állásom?
- Nem szabad rágondolni.
- Tavaly bepánikoltam. Rendbe kellett tetetnem a kertet, amit egyedül nem győztem. Jött ez az istenverte Béla. Kétségtelen, a kertet rendbe rakta, aztán mire észbekaptam, befogadtam. Attól kezdve cseléd voltam mellette.
- Mégiscsak biztonságot jelentő férfi volt.
- Bizony, egy amolyan f... gyerek. Na mindegy, őszinteséget ígértem. Közel négy hónapig élt a nyakamon, ezalatt egy kezemen meg tudom számolni, hányszor bizonyította, hogy férfi. Emlékszel, pár hónapja a telefonban azt mondtad, elviszitek magatokkal Jucit, a fiatalok meg alkossanak kistesót. Magamban nevettem, de neked nem fejtettem ki a véleményemet, mert még alig ismertük egymást. Béla Szilveszterkor visszament anyuci szoknyája mellé, én pedig felsóhajtottam, és az új évet fogadalommal kezdtem: elegendem van a férfiaktól. Nem tudom, mit hoz a jövő, de míg a lányom nem lesz önálló, addig az én házamat minden fickó messziről kerülje el!
- Akkor meg már minek? Mondtam, hogy fincsi sütit készítettél? Rózsikát meglephetnéd a receptjével, mert imádom a krémes süteményeket!
- Ezek szerint jól működött a tudatalattim. Tudom, otthonülő vagy, nem számíthattam rá, hogy meglocsolsz bennünket, de valami mégis azt súgta.
- Tegnap estefelé kinn voltam az udvaron. Felöletek a déli szél finom süteményillatot hozott. Rózsika mondta, ma jöjök át, és a locsolásért cserébe biztos megkínálsz velem. Az az igazság, vacilláltam, mert sajnáltam ezt a drága francia kölnit, amit még Gyöngyi hozott Párizsból.

Nyomattam a sódert, közben bevágtatott a kis szeleburdi. Mintha észre sem vettem volna, beszéltem tovább, ő pedig nekem, majd amikor látta, reménytelennek tűnik a dolog, nem figyelek rá, elkezdte ütögetni a vállamat.

- Csitri, mi vagy te, vakverő?

- Anyu a jó előbb azt mondta, vakmerő vagyok. Mi az a vak verő?

- Én nem látok, te pedig versz. Érted már?

- Istenem, de hülye vagy, Mikuli.

Júlia elkezdett nevetni. Többszörösen jólesett. Ezek szerint megszokta az önirónikus humoromat, valamint az előbbi mondataimnak sem adott hitelt.

- Tegnap átmentem Brigihez bicajjal, és vittem a nagy nyuszi, amit tőletek kaptam.

- Jaj te, azt a nyuszi tojta.

- Buta nyuszi. Pestről jött gyalog, és mivel ti közelebb laktok, megpihent nálatok egy tojás erejéig, majd folytatta útját hozzánk, és itt is tojogatott.

- Gondoltam. Amikor tőlünk elindult, mondta, még mindig csikar a hasa.

- Megdumáltátok, hogy születik a gyerek, míg én kutyáztam?

- Anyukád azt mondta, téged a gólya hozott.

- Hmm! Az apuról el is hiszem, hogy megdugta a gólyát.

- Júlia, mit szólsz gyermeked felvilágosultságához?

- Hüledezek.

- Juci-muci, ölelgessed meg anyukádat, mielőtt teljesen kihűl!

Csípem, ahogy hízelegnek egymásnak. Immár harmadszor tapasztaltam ilyet náluk. Január óta határozott változáson mentek keresztül.

- Ha közben tudtok rám is figyelni, Júlia, tudod, hogy megbántottál?

- Úristen, mivel?!

- Ezt a locsolási kérdést nem gondolhattad komolyan.

- De igen, ha te sajnáltad tőlünk a kölnit.

- Anyuci, ne higgyél neki!

- Nyugodj bele, kislányom, nem hiszek!

Megszólalt a kapucsengő, Juci kiugrott anyukája öléből.

- Anyu, ne ijedj meg, Rózsika néni meg Gyöngyi néni csengetnek. Felhívtam őket, jöjjenek át sütit enni.

* * *

Juci a talpraesett

2011. május 3. kedd.

- Tudod, min töprengek?

- Széken, de töprengés ürügyén nem fogod elmismásolni a rád váró teendőket.

- Mókuci, ne bánj velem ilyen mostohán! A munkának legfőbb tulajdonsága, hogy megvár. Mi lehet azzal a szegény kislánnyal?

- Jucira gondolsz?

- Csakis. Azt ígérte, születésnapomon meghúzza a fületem, és megfélekezett róla. Nem szokott ilyet csinálni.

- Október 8-án járt nálunk először, azóta hány születésnapod volt, Mikuli?

- Május elseje, tegnapelőtt. Megboldogult fiatal évtizedeimben úgy szoktam koccintgatni a cimboráimmal: „Egyszer van születésnapunk az évben, nem igaz?!”

- Emlékszem, meg arra is, hogy reagáltak le, amikor kiderült az igazság. Tényleg egyszer, de véletlenül sem azon a napon, amikor koccintani akartál rá. Juci tudom mit ígért, de erről is megfélekezett, mint minden másról, a kis szeleburdi. Hívjad fel őket!

- Tessék!

- Szia, Júlia, Miki vagyok.

- Szia, Miki! Én is Miki vagyok.

- Csak nem azt mondd, hogy lányos zavaromban magamat hívtam fel?

- Milyen számot hívtál?

- A számra nem emlékszem. Rámondtam a telefonra, hogy Gyöngyike, és ezek szerint téged hívott.

- Nem értem. Ha Gyöngyikét mondtál, miért gondoltad, hogy Júlia vagyok, férfi létemre?

- Mert hasonlított a hangod. Mit írt ki a telefonod, nem azt, hogy anyu?

- Ismeretlen szám. Mintha azt mondtad volna, te is Miki vagy, Akkor miért írta volna, hogy anyu?

- Mert Rózsika telefonjáról beszélek. Az Anna lemerült.

- Annyira még nem ismerjük egymást, hogy beavassál a szexuális életedbe.

- Anna a telefonom neve.

- A feleségemet is Annának hívják.

- Örvendek. A lényeg, ha sikerült volna Annáról hívnom Júliát, akkor Picurt írt volna ki Júlia telefonja.

- Druszám, lennél olyan kedves világossá tenni számomra ezt a szövevényes kapcsolatot!

- Szívesen. Mivel Juci nyolc éves lett, Júlia nekiadta a telefonját. Gyöngyi viszont új telefont vett magának, és az övét megvette Júlia. Érted már?

- Kezdem kapisgálni. Kártyával együtt lettek a telefonok elidegenítve. Már csak az a kérdés, ki az anyu?

- Anyu, Júlia és Rózsika. Júlia, Jucinak, Rózsika Gyöngyinek az anyukája. Vágod?
 - Ki a picur meg az Anna?
 - Picur, polgári nevén Tibi, a Gyöngyi férje volt, akitől én vettem meg pár éve a telefonját, és elneveztem Annának. A harmonikám Frici, a mosógépünk pedig Júlia.
 - Világos. Fel akartad hívni a mosógépeteket, és én jelentkeztem helyette.
 - Szerinted hülye vagyok én?!
 - Még nem merném határozottan állítani, de érlelődik a tudatomban.
 - Ha már itt tartunk, megkérdezhetem, miért veszed fel a telefont, ha nem téged hívnak?
 - Benne volt a pakliban, hogy az ismeretlen szám akár engem is hívhat. Árucl el, az öt telefon közül melyik írja ki a te nevedet?
 - Ha Jucit hívom az Annáról, illetve Rózsikát. Szegény kislány, ha az anyukája hívja őt, Juci simán Gyöngyi néniként üdvözlí, mert neki meg azt írja ki a készülék, hogy Gyöngyi.
 - Ki az a Gyöngyi?
 - A lányom. Ne haragudj, el kell köszönnöm tóled, mert csengettek, és Rózsika a kaputelefonon most tudta meg, hogy Juci várakozik bebocsátásra a kapunál. Megyek beengedni.
 - De kár, pedig már majdnem megismertük egymást. Különben az érdekesség kedvéért, a lányomat is Annának hívják, és Gyöngyi néni tanítja őt az iskolában.
 - Milyen kicsi a világ, egy személyről beszélünk.
- Kimentem, nyitom a kaput sarkig tárva. Juci biciklije vág térden. Juci sehol.
- Szia, Mikuli! Mindjárt megyek, csak itt láttam egy szép orgonát, viszek nektek is. A biciklimet a kapuhoz támasztottam.
 - Köszí, megtalált.
- A harmadik háznál van egy nagy orgonabokor. Ebből még baj is lehet, ha észreveszik a dézsmálást. Márpedig Juci nem keveset hozott a virágokból.
- Azért jöttem, mert anyu beteg, elküldött gyógyszerertárba, de puhák a gumik a bicajomon. Fel tudod pumpálni?
 - Vidd be az orgonát Rózsika nénihez, én pedig keresek pumpát!
- Nem tegnap pumpáltam utoljára biciklit. Az esemény egy nappal közelebb van a tegnapelőthöz, lévén, nekünk nincs kerékpárunk. Tevékenykedésem közben hallottam a nyitott ablakon keresztül, Juci nem unatkozik. Immár biztos vagyok benne, ő felnőttként is mindig fog találni magának elfoglaltságot. Hasznosságában azonban nem vagyok biztos.
- Csitri, a teraszon várakozik a bringád. Arra gondoltam, ha úgyis gyógyszerertárba mégy, a fotóstól elhozhatnád a fényképezőgépet. Egy utcával lakik a patika után a Schmidt Mayer bácsi. Mondd, hogy én küldtelek, és hozd el a gépet!
 - Kimondani sem tudom azt a nevet. Adjál ceruzát, felírom!
- Felírta, már ahogy egy végzős első osztályos fel tudta írni. Az ipszilonnal bajban volt, de végül megnyergelte a drótsamarat, és elkerekezett. Húsvét óta nagylány. A nyuszi tojt neki egy telefont, ami addig Júliáé volt. Beprogramozták egyik billentyűre Rózsika telefonját. Éppen ezért kár volt csodálkoznom, hogy távozása után pár perccel muzsikált a mobil.
- Tessék! Itt vagyok, Juci kisasszony!

- Mikuli, te vagy az?
 - A Rózsika néni vagyok.
 - Ne hazudj! Megismerlek, csak olyan hülye hangod van a telefonban. Kit kell keresnem?
 - A gyógyszerár utáni utcában, első vagy második ház, Schmidtmayer bácsi. De hát felírtad a nevét. Nem tudod elolvasni?
 - Nálatok hagytam a receptet véletlenül.
 - Megőrülök. Arra firkáltad fel a nevet?
 - Aha! De ki lehet radírozni. Milyen házban lakik az az izé bácsi?
 - Mit tudom én. Klingertéglás ház. Beszélek hülyeségeket, neked meg fogalmad nincs az egészről.
 - Milyen színű ház?
 - Nem tudom. Gyöngyi néni tudja, de ő tanít az iskolában.
 - Bemegyek hozzá, és megkérdezem.
 - Az kéne még! Óra közben nem szabad zavarni. Ha ott vagy a környéken, kérdezd meg valakitől az utcán!
 - Hogy kérdezzem meg, amikor nem tudom kimondani? Várjál! Éppen jön egy pasi, odaadom neki a telefont. Kérdezz meg tőle, és majd nekem elmagyarázza! Bácsi! Tessék picit lehajolni, mert a Mikuli szeretne veled telefonon beszélni!
- Drámai volt a helyzet, én meg, hallva a dumát, küzdöttem mosolyom féken tartásával.
- Ki az a Mikuli? Na mindegy, add ide! Tessék, Schmidtmayer Henrik.
 - Üdvözlöm uram, én pedig a nem látó zongorista vagyok. A kislányt éppen önhöz küldtem.
 - Ja, tudom, a fényképezőgép. Rendben, visszamegyek vele a házba, és odaadom neki.
 - Hálás köszönetem. A legjobbakat önnek.
- Juci jóvoltából végighallgathattam volna épületes társalgásukat, mert elfelejtette szétbontani a vonalat. Én bontottam szét, már csak azért is, hogy felhívhassam Júliát.
- Tessék!
 - Szia, Júlia! Hiába változtatod el a hangodat, megismerlek. Bár a jóelőbb összekevertelek a Mikivel.
 - Magaddal? Hiszen te vagy a Miki.
 - Hosszú, nem érdekes. Hallom Jucitól, hogy gyengélkedsz.
 - Nálatok van?
 - Nincsen, csak felpumpáltatta velem a biciklijét.
 - Jöhetne már. Úgy néz ki, tüdőgyuszim van. Elzargattam a gyógyszerertárba.
 - Tudom, itt van a recept az asztalon.
 - Szétvágom azt a lányt. Hova a bűdös fenébe ment?

- Giulietta, nem gondoltam, hogy ennyire beteg vagy. Én vagyok a hibás. Miután szedett egy csokor orgonát, megbízta más feladattal is. De jó hírem van. Hallom, most ért haza Gyöngyike. Kezébe nyomom a receptet, autóval pillanatok alatt kiváltja neked a gyógyót, én meg drukkolok, nehogy fölöslegesen fogyassza az üzemanyagot az autóban.
- Szeretnéd, ha meghalnék?
- Te fiatal és üde szoktál lenni. Eddig még nem foglalkoztatott a halálod. Azt hiszem, szomorú lennék egy darabig.
- Esküszöm, máris jobban érzem magamat. Fanyar humorod jó hatással van rám.
- Csak mondom neked, Gyöngyi már úton van. Jé! Megjött az elveszett. De aranyos vagy, köszönöm Jucikám. Júlia, tündér a te lányod. Eszébe jutott, hogy tegnapelőtt születésnapom volt. Az előbb kapott egy tábla csokit a Schmidtmayer úrtól, és azzal köszöntött fel engem. Küldjek neked pár kockát belőle?
- Jól jönne, mert ma még nem ettem semmit.
- Rózsika főz neked finom husilevest. Este átviszik majd.
- Aranyos, mondd meg, puszilom őt!
- De hülye vagyok. Ha csokiért nem jár puszi, inkább én főzném a húslevest.
- Jobban tetszik az eredeti verzió. Ja tényleg, köszönöm a CD-t, amit a múltkoradtál. Mondtam már, hogy szépen énekelsz?
- Nem mondtad, de tudom.

* * *

Csúnya Juci

Leültem a számítógép mellé, bekapcsoltam, de gyakorlatilag csak járatam ujjaimat a billentyűkön, imitálva, hogy fontos tevékenységet folytatok, valójában nem tudtam odafigyelni. Világéletemben az sújtott le legjobban, ha valaki visszaélt a fogyatékoságommal. Meglehetősen rideg az emberekhez való viszonyulásom, bár családom szerint érzelmeimet kifelé igyekszem palástolni. Ha valakivel szimpatizálok, magamban sem definiálom szeretetnek. Minden más kifejezést alkalmazok, de ezt kerülöm. Most mégis be kell vallanom, ezt a nyolc éves kislányt sok hónappal ezelőtt szívembe zártam. Ritka nap, hogy nem találkoztunk. A jóelőbb nagyon megharagudtam rá. Játszottunk, és kétszer visszaélt azzal, hogy nem látok. Először szóban fedtem meg, másodszor abbahagytam vele a kártyázást. Szó nélkül átjöttem a másik szobába. Úgy hallottam, elkezdett sírni, majd mintha a konyhában mondott volna valamit Rózsikának, aztán elment. Haragszom rá, de ideges vagyok, és aggódom miatta. Közel laknak, útközben csak nem történt semmi baja. Ritkán szoktam örülni a telefonhívásoknak. Ez alkalomból kapóra jött egy hosszas vidéki üzleti társalgás. Némileg kikapcsolt a depressziómból. Miután visszaültem a számítógéphez, megint csengett a vonalas, de Rózsika vette fel.

- Mikuli, gyere, Júlia óhajt veled beszélni. Gondolom, gubanc van. Juci fél órával ezelőtt sírva köszönt el tőlem, Júliának pedig a hangján hallom, rosszkedvű.

- Tessék, szia Júlia!

- Szia, Miki! Nem tudom, hol kezdjem. Hívni akartalak benneteket mindenképpen, de immár több okom is van rá, és ideges vagyok. Sokáig volt foglalt a vonalas telefonotok.

- Igen, üzleti tárgyalást folytattam. Ettől függetlenül hívhattad volna valamelyik mobilunkat.

- Tudod, a vonalas olcsóbb egy szegény asszonynak. Kezdem a fontosabbal: Juci sírva jött haza tőletek, berohant a szobájába, hasra vágta magát a heverőn, azóta ott sírdogál. Nagy nehezen annyit ki tudtam szedni belőle, hogy becsapott téged. Kérlek, meséld el mi történt, mert kétségbe vagyok esve! Nem egy érzelgős fajta a lányom, ritkán sír ilyen keservesen.

- Kártyáztunk. „Piros viszi” a játék neve. A lapok megkeverése után kétfelé osztjuk a paklit, de a kapott lapokat már nem szabad kevergetni. Felváltva rakjuk egyesével az asztalra a következő lapot, és aki pirosat tesz, az viszi az addig összegyűlt kártyákat. A kezében lévő csomag alá teszi, tehát ezt sem szabad keverni. Lényeg, az nyer, akinek minden lapja elfogyott. Eddig világos?

- Persze. Nem akartam közbeszólni. Ismerem a játékot. Juci Brigivel szokta játszani. Mindig az a vége, hogy összevesznek, mert valamelyikük csal.

- A gondom ott van, lányod azzal élt vissza, hogy nem látok. A mi kártyáink Braille pontokkal meg vannak jelölve. Úgy játszunk, mondani kell mindenkinek milyen lapot tett le. Juci az egyik alkalommal azt mondta: „zöld”, majd hallottam, mintha még egy lapot rakott volna, tehát egymás után kettőt. Odanyúltam az asztalra. Valóban, nem csalt a fülem, egy tök volt felül, alatta a zöld. Elmagyaráztam neki, becsületesen kell játszani, csúnya dolog a csalás. Megígérte, most az egyszer fordult elő. Új partit játszottunk, és én nyertem. Nem örült neki, javasolta a visszavágót. Elkezdtek. Játék közepén, azért, mert jól ismerem gyermekedet, talán isteni sugallatra, feltűnt, milyen hangsúllyal mondja a lapnak a színét. Megnéztem, milyen lapot tett le, mikor zöldet mondott. Piros volt legfelül, amivel vinnie kellett volna az addigi tekintélyes mennyiséget. Ekkor kivettem kezéből az összes lapot, a kártyát zsebre vágtam, szó nélkül keltem fel az asztaltól, átjöttem a másik szobába. Hallottam, sírva ment el.

- Hidd el, maximálisan együtt érzek veled, igazat adok neked. Ígérem, megfelelő büntetésben fogom részesíteni.

- Júlia, tudod, ez több, mint csalás. Ez egy olyan fegyverhasználat, amivel a másik fél nem rendelkezik. Engem egy elvetemült az utcán bátran képen vághat, ha jól tud szaladni utána, mert nem tudom megfogni. Mivel nem láttam, személyleírásom sem marad róla. Ha úgy vág képen, hogy módomban áll elkapni a karját, az más. Az akkor is más, ha kétszer akkora, mint én. Ha a gyerekek egymást becsapják, nem szép dolog a játékban, de mivel esélyeik egyformák, nem nagy bűn. Velem szemben nem az eszét használta, hanem a látását. Ezt senkitől soha nem türtem el.

- Képben vagyok, és mindjárt kézbe veszem a kisasszonyt. Elbizonytalanodtam. Hétvégén lesz a névnapunk. Mikor hazajöttem, azt ígértem, elviszem őt az állatkertbe. Még nem voltunk soha, mert sem időm, sem pénzem rá, de most úgy gondoltam, itt az ideje. Ezért akartalak benneteket felhívni, arra gondoltam, hátha Gyöngyikének van kedve eljönni velünk. De ezek után revideálok a kijelentésemet. Maradunk itthon.

- Szombaton Gyöngyi biztos nem tudna elmenni, mert istenhátamögére megyünk családostól. Tudod, Jucival februárban voltam vidéken harmonika-nézőben, ami nem jött össze. Most egy új ajánlatot kaptam, de valahol lenn az ország délnyugati csúcsa közelében. Bársonyka a település neve, és családom úgy döntött, ne vonatozzak meg buszozzunk, lemegyünk autóval hárman.

- Mit mondtál, Bársonyka? Jaj a szívem! Mindjárt visszahívlak.

Szétbontotta a vonalat. Még csak ez kellett. Mi történt vele? Nem szokott panaszkodni a szívére. Márpedig, mivel semmi bántót nem mondtam, alighanem mégis a szívével történt valami, hiszen arra hivatkozott. Úgy döntöttünk, várunk egy darabig, ha nem hív, átmenyünk hozzájuk. Kétpercenként néztem az órát. Telt az idő, fogyott a türelem. A „mindjárt” egyre távolabbra került. Csak ezzel magyarázható, amikor csengettek, gondolkodás nélkül mentem ki a kapuhoz. Megkönnyebbültem, a teraszról hallottam Júlia hangját. Ezek szerint valamit félreértettem. Jucinak fogta a kezét, aki életében először csókolomot köszönt nekem, de nagyon halkán. Bejöttek a nappaliba. Juci Rózsikának is csókolomot köszönt. Hangján hallottam, nem valami vidám, de az is lehet, hogy sír. Leültek velem szemben az asztal másik oldalához, úgy, hogy Juci az anyukája ölébe.

- Ránk hoztad a frászt. Mi az, hogy „Jaj a szívem”, és szétbontod a vonalat?

- Szülőfalumat említetted. Anyukám most is ott él.

- Azt nem mondtad Húsvétkor, hogy Bársonyán születél.

- Pedig nem titok. Kényelmetlen helyzetben vagyok, és ez a buta lány is megkukult.

- Nem hiszem. Azt gondolom, nem kíván velem társalogni.

Ekkor tört ki Juciból ismét a sírás. Alig érthetően mondta:

- Félek, Miki bácsi nagyon mérges. Nem merek odamenni hozzá.

Abban a pillanatban, magamban megbocsátottam neki. Ha én „Miki bácsi” vagyok Jucinak, akkor komoly változáson ment keresztül. Ettől függetlenül kifelé mutattam a zordat.

- Gyere ide hozzám, ha valami mondanivalód van a számomra!

Csak a szavaim juthattak el a tudatáig, a kifelé mutatott komolyságom aligha. Felugrott az anyukája öléből, és majdnem asztallal együtt landolt az én ölemben. Elkezdett ölelgetni meg puszilgatni. Közben bocsánatomért esedezett, de szavait a zokogása miatt nem értettem

pontosan. Nem is volt lényeges. A pulóverom és az arcom igazolta, a kis prücsök megbánta, amit elkövetett.

- Gyere, kimegyünk megmosdani, bár nekem elég lenne törölközni.

- Soha többé nem fogok ilyet csinálni. Egyszer Rózsika néni is becsaptam. Süteményt szeletelt, én egy darabkát csak úgy bekaptam a számba, neki nem szóltam róla. Azt tudtam, megtehetem, mert nem látja, és a kártyázásnál is tudtam, csak azt nem értettem, hogy ez más, mintha a csajokat vágom át. Bocsánatot kérek, soha többé nem fogok visszaélni azzal, hogy nem láttok. Anyu elmagyarázta, és megértettem. Tudom, figyelmeztetted először, de hát mi csajok, egymást is szoktuk figyelmeztetni, ki törődik veled? Hidd el, ezután tudni fogom, csajokat játékból, de nem azzal visszaélve, hogy nem láttok.

- Ugye, megbocsátod ennek a kis szeleburdi lányomnak, amit elkövetett? Elmagyaráztam neki, és megértette. De hadd mondjak valamit! Juci első perctől kezdve nem tekint vakoknak benneteket. Tudja, de nem foglalkozik veled. Nekem ez nehezebben ment, hiszen tele vagyok előítélettel minden téren. Ma már számomra sem vagytok vakok. Furcsa érzés, mert az emberben benne van, hogy nem láttok, ezért csapott be a lányom, ugyanakkor nem érezzük hátrányát a fogyatékosoknak. Mindent megcsináltok. Hidd el, nem menteni akarom, de ezért fordulhatott elő, mert nem tudja súlyának megfelelően kezelni, mi az, hogy nem látni, a ti esetetekben. Egyben biztos lehetsz, Juci soha többé nem fog visszaélni veled.

- Ha ezután félni fog tőlem, akkor nincs bocsánat.

- Persze, hogy félted. Mindenki félt volna, még a felnőttek is, ahogy rám néztél mérgesen, és kikaptad kezemből a zsigát szó nélkül.

- Tudod, csitri, téged nagyon életre való, de jóérezsű kislánynak ismertelek meg.

- Aki nem nagyon életre való, az jobb, ha meghal?

- Annak nehezebb az élete, mint neked. Te általában mindenre azonnal megtalálod a számodra legkedvezőbb megoldást, másoknak ez sokkal nehezebben megy. Annak sem kell meghalni, aki vakon születik, de számolnia kell azzal, sokkal több gondja lesz élete során, mint annak, aki lát.

- Ezt majd még elmagyarázod nekem?

- Ha érdekel, igen. Megnyugodtál?

- Azon gondolkodom, hogyan tudnék anyunak segíteni.

- Majd megbeszéljük, de előbb kimosakszunk a kisbaba könnyeiből.

Nem saját lábán ment a nagy cula a fürdőszobába. Illik, nem illik a szomszédasszony előtt levetközni, kénytelen voltam trikóban megjelenni a nappaliban, mert pulóverom könnyek áldozatául esett. Hogy lehet egy kislánynak ennyi könnye? Miután másik pulcsit vettem, lapozhattunk.

- Ezek után megérted, nem akarom büntetni a lányomat. Csakhát, csakhát!

- Júlia, bár gyermeked nyelve van felvágva, az anyukáját sem ismertem eddig úgy, hogy ne tudná magát kifejezni. Mi ez a „csakhát”? Ha nem lennék félreérthető, még azt mondanám, Júlia fogalmazásgátlót vett be.

- Mert az anyu is fél. Tudod, Mikuli, úgy volt, megünnepeljük a névnapunkat, elmegyünk az állatkertbe. Valami rokonlátogatásról volt szó. Aztán én buta voltam, és mindenki megharagudott rám. Anyunak mondtad, hogy hova mentek autóval. Azt szeretné kérni, vigyetek le

minket, mert a mamának is névnapja van. Szívesen lemondok az állatkertről, ha cserében találkozhatok a nagymamámmal, akit akkor láttam, amikor óvodás voltam.

- Júlia, egyetértesz a lányoddal?

- Gyarló vagyok. Irigyelem ezt az életrevaló tulajdonságát. Miki, te hallottad, amit kért, én a szemeit is figyeltem. Angyalkám, fogd be picit a füledet! Na mindegy, kimondom, szemrebbenés nélkül, orcátlan természetességgel adta elő magát.

- Anyuci, hazudtam?

- Nem hazudtál. Valóban úgy jöttünk át, ha bocsánatot kérsz, megpróbálom elintézni, hogy mi is mehessünk.

- Bocsánatot kértem, és Mikuli megbocsátott, akkor mi a baj? Segítettem neked, mert még a kezéd is remegett az idegességtől.

- Látod, cserfeske?! Ez a különbség köztetek. Te életre való vagy, anyukád pedig minden komoly dolgot előbb megszenved.

- Bonyolultak a felnőttek. Otthon azt mondta, beférünk a kocsiba. Komoly kérdés akkor lenne, ha mondjuk Gyöngyi néni miattunk itthon maradna.

- Milyen igazad van! Szerinted ki vezetné az autót?

- Ja, tényleg.

- Na tessék, Juci megint a régi. Az az igazság, ritkán látom az anyámat. Ő nem hajlandó feljönni, nekem meg nincs pénzem leutazgatni.

- Korán reggel indulunk szombaton, ami számunkra hajnalt jelent. Ha van látnivaló a környéken, estig maradhatunk. Másik megoldás, vasárnap kénytelenek vagytok busszal visszajönni.

- Ezek szerint levisztek bennünket?

- Húsvétkor elmesélted az életedet, de a szülőfalud neve nem derült ki, különben eleve úgy kalkuláltunk volna, hogy jöttök velünk.

- Az anyu mosolyog.

- Juci pedig mindjárt sírni fog, mert elnadrágozom, ha pletykál.

- Anyuci, tudod, Mikuli a barátom, és nem lát. Nem látja, mikor mosolyog az anyukám. Megverhetsz, de akkor sem fogom soha többé becsapni.

* * *

Juci a menedzser

2011 május 21 szombat. Mire a kakas az elsőt kukorékolta volna hajnalban, mi át is mentünk rajta. Mindez persze hazugság, mert Gyöngyike képtelen lenne élőlények életére törni. Kedvenc étele a csirke, bármely feldolgozott formában. Azzal persze nem foglalkozik, hogy az sem pörköltként látta meg a napvilágot, de még rántva sem.

Pitymallat előtt érkeztünk Júliáék rezidenciájához. Úgy tűnt, első találkozásunk óta kiismerték a rigolyáimat. Utálok várakozni. Ha néha buszra fanyalodok, öt perc után besózva toporgok a megállóban.

Anya és lánya kirohantak a házból. A kapunál fordultak vissza, mert a házat illik bezárni, ha gazdátlanul marad. Elfoglalták helyüket Rózsika mellett a hátsó ülésen, Gyöngyike pedig indított. Irány a térkép szélén Bársonyka, Júlia szülőfaluja.

- Miki, meg vagy velünk elégedve?

- Jaj, Júlia! Türelmem véges, de rátok képes lennék akár tíz percet várni.

- Köszönjük. Bevallom, úgy siettünk, még pisilni is elfelejtettem.

- Nem gond, ha igényeled, megtanítalak rá. Úgy tudom, a biciklizést sem lehet elfelejteni, az anyagcsere outputjának felejtéséről pedig soha nem hallottam.

Míg én szellemeskedtem, a pedagógusok gyöngye visszafordult, és megállt a háznál, hogy Júlia elintézhesse folyóügyeit. Juci pedig társult anyukájához.

A Balaton mellett elhaladva majdnem mindenkinek kedve lett volna megmártózni. Én voltam a majdnem.

- Júlia, hogy hívják az anyukádat?

- Barbarics Rókusnének hívják a mamát - mondta anyukája helyett a minden lében kanál.

- Kislányom, ha hallgattál volna, bölcs maradtál volna. Egyébként ő is Júlia. A faluban Juli, Julis, vagy Juliska. Megjegyzem, ha valaki elkurjantja magát a főúton, hogy Juli, sorra nyílnak ki az ablakok, mert gyakori keresztnév nálunk. Állítólag a közelünkben lévő Júliai-Alpoknak köszönhető.

- Immár tudom, miért voltam földrajzból négyes a gimnáziumban. Soha nem hallottam ezt a földrajzi nevet.

- A Júliai-Alpok Szlovénia legmagasabb hegysége, egy része Olaszországhoz tartozik. Igazi alpesi táj. Vad mézskócsúcsait a jégkorszak gleccserei változatossá alakították. Északi lejtőin ma is vannak kis gleccserek. A mély völgyekben nagy tavak (Bohinji és Bledi-tó) képződtek. A magas fekvésű völgyeket kis tengerszemek díszítik. A Júliai-Alpok szlovén részén, 838 km²-nyi területen, 1981. május 27-én hozták létre a Triglav Nemzeti Parkot. A Júliai-Alpok hűvös és csapadékos éghajlatára jellemző az aránylag csekély hőmérsékleti ingadozás. A Triglavon (2863 m) az évi középhőmérséklet -3,4 °C, a Dolinka-Száva völgyében, Kranjska Gorában (812 m) 6,7 °C, a Bohinjka-Száva völgyében, Bohinjka Bisticában (507 m) 9,2 °C. A Száva völgyét már novemberben hótakaró borítja, amely április elejéig is megmarad.

- Gratulálok, fiatalasszony. Jól megtanultad a leckét.

- Felkészültem a neten. Biztos voltam benne, ma terítékre kerül, ha meghalljátok, mennyi Júlia lakik Bársonykán. Megkérdezhetem, kihez mentek harmonikát venni?

- Természetesen.

- Na és?

- Mi az, hogy „na és?”

- Mikuli, Júlia nincs hozzászokva az évődő stílusodhoz, főleg kora reggel.

- Júlia! Ugye, kamázod a dumámat, Rózsikának nincs igaza? Egyébként Grábecz Sztojánnak hívják az urat, de csak köszönni tud magyarul. Úgy mondták a rokonai, Szlovéniában él, de most átjön a kótyavetyére, meg valami buli is lesz Bársonykán.

- Anyu, elmehetek Mikulival harmonikát venni?

- Jucikám, veled sokra menne Miki bácsi, hiszen nem ismered a nyelvet.

- Köszönni tudok szlovénül. Múltkor is én mentem vele, de az a harmonika rossz volt. Különben pedig neked lehet Miki bácsi a barátom, nekem Mikuli.

Szórakoztató társaságban repül az idő. Bő három óra alatt érkeztünk meg a falu határába. Júlia ott közölte, anyukája mit sem tud érkezésünkről. Meglepinek szánja. Ehhez képest még ki se evickéltünk a kocsiból, a néni odaért a kapuhoz. Nem kellett csengetnünk, bár Júlia mondta, nincs is csengő. Errefelé nem zárják a kapukat. A néni (aki egyidős velem) lányát és unokáját össze-vissza puszilgatta. Nekünk kezet nyújtott. Látszott rajta, nagyon zavarban van, de azért beinvitálta a három idegent is a házba.

- Lányom, miért nem írtad meg, hogy jöttök? Tegnap főztem magamnak egy kis krumplis-mácsikot. Most akartam kimenni az erdőbe gombát szedni. Képzeld el, jösztek, azt nem vagyok itthon!

- Anyukám, semmi izgalom! Miki harmonikát akar venni a Grábeczektől, mi meg tekintettel Júlia-napra, társultunk hozzájuk.

Rózsika elkezdett mentegetőzni.

- Julika, elhoztuk a családját, de megyünk tovább. Férjem megveszi a harmonikát, aztán irány a fatornyos hazánk.

- Aranyoskám, ezt nem gondolhatják komolyan. Remélem, nem sértenek meg. Elfogadják egy szegény parasztasszony vendéglátását.

Füllel észleltem, Júlia a burkolt meghívás után megölelgette az anyukáját.

- Köszönjük a meghívást. Mintha saját édesanyámat hallanám, aki Ajkán élt, de pár éve meghalt. Julika, mivel hasonló korúak vagyunk, javaslom a tegeződést!

- Ugye, milyen aranyos nagymamám van?

Mit mondhat erre egy nagymama? Elkezdett sírni, úgy puszilgatta egyszem unokáját, majd elnézést kértek, és eltűntek mindketten. A szomszédba mentek át pálinkát kérni, de mire visszaértek, egy utcabéli hölgy megelőzte őket. Láta Julis háza előtt a piros autót, és furdalta a kíváncsiság. Bejött üdvözölni a Barbarics lányt.

- Nem tudtam, milyen vendég éjszakázott Juliskánál. Azt hittem, férjhez akar menni, és itt találom a gavallérját.

- Ugyan már, Julis néném! Anyukámnak elég volt egy házasság, ahogy nekem is.

- Mi újság azon a Pesten, Júliám?

Elmaradt a válasz, mert hazaért mama és unokája. Ez utóbbi kezembe akarta nyomni a szomszédék macskáját. Nem tartottam igényt rá. A hívatlan vendég, ahogy jött, úgy távozott, majd a mama pálinkát öntött, de csak egyedül ittam, mint az ökör.

- Látszik, hogy magányosan élek. Magdi, a szomszédasszony mondja, Grábecz Sztoján, az öreg, Szlovéniából jött át tegnap. Ő adja el a harmonikáját, mert megsüketült. Magyarul nem tud, csak vendül, ezért, lányom, vagy te menjél át tolmácsolni a barátaiddal, vagy én megyek, mert simlisek a Grábeczék!

- Anyukám, útközben az unokád felajánlotta segítségét, mert isteníti, Mikuli barátját. Természetesen magamban akkor eldöntöttem, megyek velük, bár nem értek a harmonikához.

- Én pedig begyűjtök a sporhelgba, és levágok pár tikot.

- Mama, hozzak be fát?

- Férfi munka az, de hát magad, uram, ha szolgád nincsen!

- Mikuli segít nekem, ő férfi, csak vak.

- Istenem! De boldog lennék, ha mindig itt lennél mellettem, Jucikám. Egy nagy silingával kéne behozni, de vigyázzatok az udvaron, mert az egyik Zsiba nagyon banga!

- Gyere, Mikuli! Tudod, mama, szoktunk sétálni Mikulival meg Rózsika nénivel is, de csak fogom a kezüket, nem kell magyaráznom az utat, mert érzik az én mozgásomból.

Nem voltam tüzelőhordásra öltözködve, de jó barátért mindent vállal az ember. Félek a zсібáktól (Zalában a liba neve) meg a kakasoktól is.

- Csitri, megmondom őszintén, félek a szárnyas állatoktól. Megvetsz érte?

- Az mi, hogy megvetlek?

- Mint este a paplanos ágyikód, csak egészen más.

- Megint hülyeségeket beszélsz. Ha félsz, kérünk a mamától spagócat, és egyenként megkötöm őket a kerítéshez.

- Boldogok lesznek. A liba nem kutya, hogy megkössed.

- Akkor meg ne majrézz! Ha meg akar csípni, rúgjál bele!

Szegény liba, nem volt előrelátó, mikor engem kiszemelt magának. Még aznap kampec lett a sorsa, és vasárnap délután a csomagtartóba lett helyezve, hogy a kis kedvenc unoka hétközben falatozhasson belőle. Nem hiába mondta a mamának:

- Mama, imádom a libahusit.

Megjegyzem, macskát is akart vinni haza a kis cserfes, de Juli a szomszéd macskáját nem volt hajlandó unokájának adni.

Fázás - akarom mondani, fahordás - után négyen elindultunk harmonikanézőbe. Rózsikát zálogba hagytuk. Nem haragudott érte. Sztoján papa kor szerint az apukám lehetne. Testvérhúga gyorsan felmérte helyzetünket.

- Maga látásfogyatékos? A bátyám hallásfogyatékos, sajnos évek óta.

- Hölgyem, helyzetemet tekintve, megállapítása közel áll az igazsághoz.

Fojtogatott a röhögés, tekintettel a komikus körülményre. Adva van egy siket eladó, aki anno zenész volt, és egy kukacos vak, aki szintén zenész. Közös nyelvük nincs, mert az egyik csak magyarul, a másik meg szlovénül és szerbül beszél. Szegény Barbarics Júlia! Tolmácsol és mutogat, kinek mire van szüksége. Nem is simlisek ezek a Grábeczék, mert társalgásunk alig fél órája tartott az eladóval, mikor a család többi tagja átvonult egy másik helyiségbe. Őket Juci boldogította. Ami Gyöngyikét illeti, végig velünk volt, de jelenlétével nem zavarta a tárgyalást. Végül is egész jó boltot csináltam, mert sikerült 50 euro-t alkudnom. Ezen nevetnem kellett, mert Júliával burkoltan közöltem, létrejöhet az üzlet, ha enged Sztoján bácsi 50 euro-t. Na persze, Júlia mutogat, és szlovénül karattyol. Annyit megértettem belőle, 100 euro-t akart

lefaragni a vételárból. Ez azonban sajnos nem sikerült. Azért mondtam a fiatalasszonynak, miután elindultunk vissza a szülői házhoz, imába foglalom a nevét, de ahhoz sajnos előbb el kell hagynia ezt az árnyékvilágot.

Juci nem tagadta meg magát. Míg mi verejtékkal átítatott ruháinkban alkudoztunk, a kis-asszony megreggelizett Grábeczéknél. Istenem, megkívánta a kaját, ami volt, és kért belőle. Visszaérve a bázisra, Juli mama éppen kopasztotta a tikokat, Rózsika pedig kiselőadást tartott neki arról, vakon miként süti a palacsintát. Összemelegedésüknek köszönhető, meghívásunk vasárnap, azaz másnap estéig szólt.

Fincsi volt ebédkor a husileves, amit kalánnal ettem, egy stokin terpeszkedve. Mivel meglehetősen zsírosan főz Juli mama, a pörkölthöz elfogadtam a buborkát. Fantasztikus. Juli egész életében kemény munkát végzett, és ez külsőleg meglátszik rajta. Ámde olyan krémes piskótát rittyentett pillanatok alatt, ami után csak azért nem nyaltam meg az ujjaimat, mert vendégségben nem ildomos. Gyöngyike és a „hütlén kutya” szaladtak el a „Teca-boltba”, hogy megvásárolják, ami hiányzott a háztartásból ennyi éhenkórásznak. Azért Gyöngyike ment, mert így tudtuk megoldani, hogy mi fizessünk.

Na, persze, itthon én vagyok a csitri kedvence, Bársonykán pedig aki él és mozog, az volt. Júlia nem féltette a lányát, hogy egész nap csatangol. Bezzeg a mama! Tény, szombat estére mindenki tudta a faluban, ki az a Moldován Juci Budapest szomszédságából. Ha fiatalabb lennék, valamint a kis cserfes idősebb, feltétlenül menedzseremnek választanám. Történt ugyanis, a kalóriadús ebéd után, ötösben társalogtunk a teraszon. Juli mama megtagadva önmagát, felcsapott riporternek. Elhalmozott kérdéseivel négyünket, és figyelt is a válaszokra. Júlia büszke volt a mamájára. Lehetett úgy 16 óra helyi idő szerint, amikor a kis barátnőm megjelent egy éltes, ámde igencsak gazdag szürkeállománnyal rendelkező úrral a bázison. Fontossági sorrendben bemutatta neki a családomat, kezdve Mikulival, a legjobb barátjával. Az úr a falu körzeti orvosa és polgármestere egyben. Mivel Grábeczék szomszédja, reggel részesült a művész úr fantasztikus harmonikajátékából, igaz, nem közvetlenül. Hiú ember lévén a „művész úr” titulust cáfoltam. Délután Juci véletlenül a portájukra tévedt, éppen a doktor úr unokájával cimborált. Büszke, öntelt, beképzelt gyerek, és mint tudjuk, ha nem dicsekedhet magával, keres a környezetében valakit, aki miatt fennhordhatja az orrát. Ennek köszönhető, elmesélte a polgármester úrnak, az ő nagymamája a Barbarics néni, akit jöttünk meglátogatni öten, és ünnepeljük hármuk névnapiját. Mikuli, a barátja, fog harmonikázni. Hozzátette, ő csak zongorázni tud, mert a harmonika még nagy hangszer neki. Vendelnek kipattant fejéből az isteni szikra. (Vendel akkor lett, mikor én az ő számára Miki.) Érkezésük után pár perccel ugyanis pertut hörpintettünk Juli szomszédjától származó kerítésszagatóval. A lényeg, este bál lesz a faluban, ezért van most sok rokon Szlovéniából itt, szeretné, ha a bál előtt rövid műsorral ajándékoznám meg a vendégeket, de fizetni nem tud. Ültem és vacilláltam, ezért nem tudtam azonnal válaszolni. A pénz nem érdekes, nem azért töprengtem. Mire kinyitottam a számat, előttem minden jelenlévő leszavazott az én szakállamra, még Juli mama is. Este nyomultunk hatan az autóba, majd rövid utazás után megérkeztünk a falu több funkciókultúrházába. Szívmelengető volt hallani, ahogy Juli mamának örült a falu népe, mivel legalább tíz éve nem jelent meg ilyen megmozduláson. Rózsikával duettek énekeltünk. Nagy sikere volt az állatkerti sétának. Gyöngyike a gyerekeket szórakoztatta francia és magyar gyerekdalokkal. Jó hatással volt családomra az ottani atmoszféra. Műsor után lepacsiztam a zenészekkel, akik szolgáltatták a talpalávalót egész éjszaka. Júliát fűzték a volt barátai, hogy maradjon ott a bálban, de közölte, velünk jött, velünk megy. Barbarics Júlia, született Moldován Leventéné (lehet, hogy fordítva), tartja magát a fogadalmához. Majd ha felcseperedik a szeme fénye, azután egyengeti magánéletét, de addig nem.

* * *

Túléltük Bársonykát

Aranyos anyukája van Júliának. Éppen olyan, mint Juci nagymamája. Nem virgonckodó, viszont értelmesen el lehet vele társalogni, mert minden után érdeklődik. Önzetlen szeretettel vett körül bennünket két napig. Leginkább Rózsikát vette körül. Azt hiszem, baráti kapcsolat alakult ki köztük.

(Fogalmam nincs, miért írok le olyan mondatokat, amiket magam sem értek. Elképzelem, körülöttem minden oldalon Juli mama van. Igaz, a szeretetéről tettem ilyen említést. Teljes két napig font körbe a szeretetével. Ha valaki ez idő alatt meg akart közelíteni, csak Juli mama szeretetén keresztül tehetett. Na tessék! Újabb képzavar. „Font”. Kétségtelen, múlt idő, hiszen utólag rögzítem a megélt élményeim, de akkor ez a fonás folyamat volt, ami két napig tartott. Vagy mégsem?)

Az analízis folytatása:

Anyagilag lehet, hogy szegény, de lelkileg nagyon gazdag. Ámbátor, mivel még 67 éves korában is szorgalmasan dolgozgat a háztájiban, joggal feltételezhetem, némi spórolt pénzzel rendelkezik. Az unokája kapott tőle tízezer forintot, amikor vasárnap este elbúcsúztunk egymástól. Szegénység ide vagy oda, a kocsis csomagtartója nem tátongott az ürességtől. Mi is kaptunk két csirkét, valamint egy üveg zalai pálinkát. Ami pedig a fiatalasszonyt illeti, aligha lesz gondja, mit egyenek a következő egy-két hétben. Feltéve ha... Bizony. Az elmúlt napokra tekintve komoly esély volt rá, a sok finom husika ott fagyoskodik a hűtőben, fogyasztóik pedig visszaadták lelküket a teremtőnek. Ráadásul az érintettek közé tartoztunk mi is. Történt ugyanis, hogy vasárnap reggel Juli mama azt mondta, kimegy az erdőre gombát szedni pár szutyival. Júlia pedig azonnal megvétózta a saját és a mi szakállunkra. Nem szó szerint értendő, hiszen még nekem sincs szakállam, nemhogy a fiatalasszonynak. Fantáziám beindult. Úgy vélem, neki jobban állna. Na hiszen, Júlia, a gombaszakértő. Váltig állította, igenis, anno sokat járt az erdőbe, és emlékezete szerint senki nem halt meg az általa szedett gombáktól. Így azután maga mellé vette gyermekét és Gyöngyikét, hármásban távoztak. Mi pedig dumcsiztunk, miközben Juli mama készítette az ebédet. Próbáltam megfűzni, csináljon igazi zalai dödöllét, de úgy tűnt, istenkáromlásnak vette az ötletemet, tekintettel az ünnepre. Ünnepe alatt pedig nem a névnapjukra gondolt, hanem a ritka vendégségre.

- Julika, van egy javaslatom! Ha már úgyis tiszteletünkre kiirtod a baromfiudvart, akár oda is költözhetnél a lányodékhoz.

- Na izzi! Maradnak itt még bőven tikok, kokasok meg zsidók is. Kacska nem, mert az csak kettő vót. Nem beszélve a nyulakról. Azokból tudok egy kis pénzt csinálni magamnak. Meg aztán itt születtem, itt is akarok meghalni. Megszoktam az egyedüllétet. Míg Rókus élt, addig is egyedül voltam általában. Alapjában véve nem volt ő rossz ember, csak hát nem tudott különbséget tenni sem az italok sem a nők között. Engemet is szeretett.

- A lányodnak szüksége lenne rád. Túl azon, ahányszor említi a személyedet, mindig elpityeredik, a gond ott van, egész nap dolgoznia kell, Juci pedig magára van hagyva. Sokat csavarog, és féltő, mivel nagyon nyitott a világra, könnyen történhet valami baja.

- Júlia nekem nem mesél ilyenekről.

- Láthatod saját szemekkel, milyen barátkozó az unokád. Mi is általa ismerkedtünk össze.

- Tegyük fel, mindent felégetek magam mögött. Eladom a házamat meg a kis háztáji földcsékemet, amire mostanság éppen vevő akadna, hiszen errefelé értéke van a földnek. Megveszik a külföldiek. Odaköltözöm a lányomhoz, aki fiatal, és aligha akarja egyedül leélni az életét.

Talál egy férjet magának, aztán az öreg anyja kiszorul a házból. Elhiszem, Jucinak jól jönne, hogy mindig várja valaki otthon iskola után.

- Ismerned kell Júliát. Mi csak barátok vagyunk, de hiszünk neki, egy rossz házasság és egy még rosszabb élettársi kapcsolat után nem kíván több nyűgöt a nyakába venni. Félti a lányát. Sajnos nem ok nélkül.

Nem folytathattuk tovább társalgásunkat, mert megérkezett a fiatalság, bugyraik színültig töltve gyilkos galóccával. Barátság ide vagy oda, szép mennyiséget hoztunk mi is haza a gombából.

Rózsika hétfőn reggel közölte, főz pörköltet. Ha meg kell halnunk, essünk minél előbb túl rajta. Azóta is élünk, bár nekem aznap ebéd után komoly hascsikarásom volt, ami annak köszönhető, hogy telezabáltam magamat.

*

Az alma nem esik messze a fájától, kivéve, ha domboldalon van a fa. Juli mamának az udvara lejtős, de a lánya mégis sokat örökölt anyukája tulajdonságaiból. Szerda este, miután fellőtték nálunk 19 óra körül a pizsamát, megszólalt a telefonunk. Júlia jelentette be, jönnek át hozzánk, hoznak egy kis libasültet. Nem azért lettem boldogtalan, mert nem szeretem a libát, hanem ebben az időpontban nem szoktam vendéget fogadni még telefonon sem. De hát visszautasítani nem lehetett. Perceken belül megérkeztek anya és lánya a forró libasülttel. Éppen hogy elkészült, hozták át egy részét.

- Tudom, Miki, te nem szereted a szárnyasokat, viszont Rózsika meg Gyöngyike nem vetik meg.

- Én sem vetem meg a Júlia-féle krémes süteményt. Sebaj, jövőre is lesz húsvét, amikor remélhetőleg ismét sütsz nekem.

- Vasárnap gyermeknap. Ígérem, megsütöm, és mindet áthozom. Ha még eddig nem mondtam volna, nagyon köszönöm, Rózsika és Miki, mindkettőtöknek, hogy anyámnak szereztek két boldog napot. Ne haragudjatok, most is könnybe lábad a szemem, ha visszaidézem az arcát. Az én anyukámnak életében kevés öröme volt.

- Akkor egy kérdés fiatalasszony: emlékszel, mikor pusztított meg engem anyukád először?

- Anyu, majd én megmondom. Amikor harmonikáztál, Mikuli.

- Na hiszen! Szombaton meg vasárnap is harmonikáztam a mamánál.

- Bizony, kislányom. Vasárnap tartottuk a Júlia napot. Miki, mama kedvére játszott magyar-nótákat. Amikor a papa nótáját játszott, mama odament hozzá, átölelte és megpuszilta. Te talán észre sem vetted, együtt sírtam a mamával.

- De igen, még vigasztaltalak is.

- Ez így volt, Júlia. Éppen azt játszottam, hogy: „Lehajtom most a fejemet, szeretném, ha meg is szidnál engem! Hisz olyan asszony vagy te nékem, amelyet én meg sem érdemeltem.”

- Anyuci, ne sírjál!

- Bocsássatok meg! Igen, az apám egész életében hajkurászta a nőket, valamint az itálnak is rabja volt, de soha egyetlen rossz szóval nem illette az anyámat. Anyukám szenvedett mellette, mert az apu nem tudott megjavulni.

- Júlia, tudod, hogy van a nóta eleje? „Te vagy nékem az az asszony, akitől csak boldogságot kaptam. Mégis te vagy az az asszony, akinek én oly keveset adtam.”

- Ez nincsen rajta azon a CD-n, amit csináltál nekem.
 - Vasárnap cserélünk. Kapom a krémest, te meg a felvételt az előadásomban.
- Közben nyílt az emeleti ajtó. Ki tudja hogyan, Gyöngyike megérezte a libasült illatát. Robogott le, nehogy véletlenül idő előtt elfogyjon. Következett fél óra szenvedés a kétharmadnak, hiszen Júliáék jelenlétében mégsem illik nekiesni a hozománynak.
- Képzeljétek, Juci jövőre angolt fog tanulni.
 - Júlia, te tudod, hogy keletkezett az angol nyelv? Két részeg kommunikált egymással. Amit az egyik mondott, a másik a hallottakat leírta. Viccnek szerintem jó. Ettől függetlenül feltétlen helyes, hogy angolt tanul. Majd valamikor, ha tudtok számítógépet venni, hasznát veheti a nyelvtudásnak.
 - Mi az, hogy valamikor? Képzeld, Mikuli, anyu megígérte, ha jó lesz a bizim, kapok egy laptopot, vagy mit.
 - Egyrészt, remélem, jó lesz a bizonyítványod, másrészt a laptop sokba kerül. Honnan van annyi pénzetek, amihez persze semmi közöm?
 - Az én munkahelyi gépemet fogja megkapni, mert a cég újakat vesz nekünk, és a régieket olcsón eladják. Egyébként semmi baja.
 - Csitri, mindent bele, jó két hét múlva itt a tanév vége!
 - Nyugi, csak a magaviseletemmel van gond Erzsí néni szerint.
 - Szerinted azzal sincs.
 - Nem értem a felnőtteket. Mikuli, ha Erzsí néni férje egy másik néninek a virágoskertjében gyomlál, az olyan, mintha őt szeretné, és nem a feleségét?
 - Ezt te honnan tudod?
 - Egyik srác mondta, aki látta, mert a szomszédjukban dolgozott a bácsi. Másnap Erzsí néni egész délelőtt hisztizett. Kiabált velünk, meg főleg velem.
 - Mit vétettél, ártatlan gyermek?
 - Semmit. A szünetben hallottam, mesélte a srác valakinek a folyosón, aztán óra elején bejött Erzsí néni, én pedig akkor mondtam el Briginek, hogy Erzsí néni férje oda jár a Kaszásék szomszédjába. De hát saját szemével látta a Kaszás. Elkezdett rikácsolni, és még azt is mondta, hogy hazudok. Kikértem magamnak. Tudjátok jól, nem szoktam hazudni. Ez valamikor a múltkor történt, és Erzsí néni azóta is zabos. Csapkodja a naplót az asztalra, meg néha nem figyel oda arra, akit éppen feleltet. Miért baj az, ha a férje segít másoknak? Én is bármikor segítek neked, Mikuli. Nem igaz?
 - Jucikám, valószínű, nem csak kertet gyomlálni jár ahhoz a nénihez Erzsí néni férje.
 - Nem hiszem, de megpróbálok utánajárni. Meglessük Brigivel, és ha úgy van, elmondom Erzsí néninek.
 - Júlia, lehet, hogy a lányodnak nem aktuális az a laptop.

* * *

Juci megéri a pénzét

Sok a teendő tanév vége körül. Gyöngyinek pedig elfogyott a csokoládéja. Miénk is elfogyott, de mi nyugdíjasok vagyunk, és nem kell csokival doppingolni magunkat. Megbeszéltük, péntek délután támadunk kedvenc csokoládé boltunkba, hogy pár szatyor édességgel felszerelve térjünk haza. Sejtettem, nem lesz ez egyszerű.

Napindítás péntek reggel:

- Miki, a délutáni vásárlás halasztódik, mert értekezletünk lesz az iskolában.
- Sajnálom, hiszen napok óta gyúrok rá, hogy megfelelő kondícióban legyenek a cipekedéshez. Nem beszélve a gyermeknapról, ami holnapután bekövetkezik. Mindegy, ha így adódott, azért vasárnap elviszünk a vidámparkba, és kapsz lufit meg vattacukrot.
- Aranyos vagy és figyelmes.
- Tudom. Emlékszel, amikor 21 éves korodban hívtam hozzád élő mikulást?
- Emlékszem, hiszen mindössze 17 évvel ezelőtt történt. Aranyos volt a szituáció, alul a Miki, hátán a mikulás. Mindenesetre ha nem a barátod tesója lett volna, aligha társalognánk most ilyen kedélyesen.
- Jóska ötlete volt. Tudod, abban az időben sokszor muzsikáltunk együtt. Benneteket nem ismert, csak engem, hiszen sosem járt nálunk. Javasolta, a bátyjának jól jönne egy kis mellékes kereset, mi lenne, ha felfogadnám mikulásnak, és természetesen én fizetném a rekvizitumokat, na meg a fellépését. Ti az anyuval nem tudtatok róla, ahogy ő sem, hogy nem egy picit lányhoz kell jönnie. Fenn tévéztetek mikulás-este az emeleten, én meg fogadtam a Bandi nevű mikulást. Kezébe nyomtam egy nagy mackót, és lelkére kötöttem, miket mondjon a kis csintalan Gyöngyikének. Ezek után a krapek felcammogott az emeletre a csigalépcsőn, és bekopogott a botjával az ajtón, majd jó mély hangon bebocsátást kért. Benn pedig kereste a kis csöppséget. Mondtad, hogy te volnál az. Addigra én is felértem az emeletre, és nem tudtam visszafojtani a röhögésemet. Átadta neked a mackót, majd átlátva a szitán, hátrafordult, és megindult felém. Én pedig lányos zavaromban átestem a küszöbön. Hason fekve landoltam a szőnyegen, Bandi pedig nem tudott fékezni időben, és rám esett. Elkezdtem kiabálni: „Nem akarom. Nem engedem.” Az a hülye akkor kezdett nyihogni. Visszatérve, szóval a mai elmebetegnek annyi?
- Évzáró után, de még nyaralás előtt elmegyünk.
- Aranyos vagy, de tudod, egyetlen nap lesz a két program között.
- Van egy ötletem: beszélj meg a kis kedvencel. Ő is el tud kísérni!
- Júliára vagy Jucira gondolsz?
- Nem tudtam, hogy Júlia is a kedvenceid közé tartozik. Ámbátor ő aligha ér rá, mert robotol a munkahelyén. Különböztettem mondani a bársonykai kiruccanásakor, Juci szépség terén kenterbe veri az anyukáját. Mosolygós, aranyos kislány és csodálatos szép az a hosszú szőke haja. Júliának is szép haja volt, de a múlt héten levágatta. Amúgy pedig 30 éves korban nem illik hozzá a komolyság. Ritkán nevet.
- Olyan, mint te. Kétségtelen, aranyos a nagy szájú kis barátnőm, de ha választanom lehetne, akkor...

Körülbelül 35 évvel ezelőtt választottam utoljára. Azóta csak a szavazófülkében voksolhatok. Délután felhívtam Juci-mucit elváltoztatott hangon. Jó sokáig csengettem, mire kegyeskedett felvenni a telefont.

- Halló, anyuci!

- Szervusz, kislányom! Hazaértél az iskolából? Ebédeltél, édesem?

- Csak szeretnél az anyukám lenni.

- Te nem szeretnéd?

- Furcsa lenne. Csúfolnának a gyerekek, hogy szakállas anyukám van. Ki vagy, te kappanhangú hülye?

- A cukros bácsi vagyok, és szeretnék elhívni sétálni!

Ilyen is ritkán van. Juci nem ismert meg, és lerakta a kézibeszélőt. Hívtam újra, de megint nehezen vette fel.

- Mi van?! Szórakozz azzal, akivel egyidős vagy!

- Te buta csitri. Mikuli vagyok, ne tedd le!

- Akkor pedig ne hülyéskedjél, mert mára elegendem van mindenből!

- Miért vetted fel először olyan sokára?

- Szunyáltam.

- Hagylak tovább aludni.

- Már mindegy. Csengett a telefon, fel kellett vennem, azt hittem, anyu hív. Fáj a fejem.

- Mi történt?

- Elestem. Dumcsizott a folyosón két osztálytársam, én meg beszóltam a csajnak. Erre meglökött, else... fenekemre estem, és összetalálkozott a kókuszom a fallal, de szerencsére nem nagyon. Nincs megdagadva, csak érzem, hogy van. De ne félj, hétfőn törlesztek. Úgy meg-rugdósom, hogy a faterja kosárba fogja összekanalazni.

- Anyu tud róla?

- Mondom, nincsen gáz, hazajöttem, bepakoltam libatöpörtyűvel, aztán bedobtam egy hátast. Erzsi néni volt a folyosóügyeletes. Pizkosul begazolt. Hétfőn reggel a csajsi őse tisztelgő látogatást tesz a Sakálnál. Engem megpuszilt, és orvost akart hívni. Szerintem tutira megkapom a számítógépet. Ezek után nem fog rossz jegyet adni magaviseletből. Vágod?

- Gondolom, fél, ha valami bajod lenne, anyukád kiverné a huppot. Miért hívod Sakálnak?

- A minap meséltem, hogy mindig kajabál.

- Megéred a pénzedet, zsebcirkáló. El akartalak hívni vásárolni.

- Mit kell venni?

- Egy csomó csokoládét.

- Az buli. Melyik boltba megyünk?

- De felélénkültél. Messzire. Budapestre és busszal.

- Az baj. Hogy találunk oda?

- Te vezetsz, én pedig irányítalak. Felhívom anyukádat, ha nincs ellenvetésed.

- Ellen micsodám?

- Az igen, ellen micsodád.

- Kérdezd meg, vehetek-e én is csokit, mert kaptam a mamától pénzt, és megengedte, hogy vigyázzak rá. A csizmámba tettem. Anyunak is szeretnék venni, de ne mondd el neki! Tízezer forintért mennyit kapok?

- Öt kokit a buksidra, ha butaságra akarod költeni azt a pénzt.

- Bezzeg a felnőttek költhetik butaságra, ugye?

- Ne dumálj, mert kihűl a gyomrod! Hívom az anyukádat, addig várákoddál a telefontól!

Júlia zöldre állította a képzeletbeli szemafort az ötletem előtt, csak amikor elmeséltem gyermeke balesetét, akkor váltott pirosra. Lerázott, mint a lázmérőt szokás, és hívta a csemetéjét. A törpe pedig meggyőzte anyukáját. Nincsen semmi baja, de hétfőn az a féreg megkapja a magáét. Családommal egységes véleményt alkottunk: nem szeretnénk Júlia helyében lenni. A gyermeknapnak részéről annyi, mert ideges lesz. Juci ugyanis nem szokott felelőtlenül ígérgetni. Hétfőn jobban teszi a csajszi, ha nem jelenik meg az iskolában, de még az is lehet, kár volt megszületnie. Mikor visszahívott Júlia, ő is azonos véleményen volt velünk. Csak hát az ember kénytelen a saját helyében maradni. Lánya lelkére kötötte, szépen öltözzön fel, véletlenül se jöjjön át hozzánk papucsban. A pisilés, a mosdás és a fésülködés pedig természetes, ha valaki hosszú útra indul. Éppen búcsúzkodtunk, amikor megszólalt a kapucsengő. Rózsika engedte be. Ami a ruházatát illeti, alkalomhoz és időjáráshoz illő volt, csak fésülködni felejtett el. A főnökasszony szépen megfésülte, cserébe elvette a kezéből a tízezrest, amit ott szorongatott.

- De abból akarok csokit venni az anyunak.

- Abból nem. Mikuli vesz majd csokit az anyukádnak, és a pénzt hazaviszed.

- Nekem is vesz?

- Csitri, megint dumálsz. Sietnünk kell, mert semmi kedvem nincs várakozni a következő buszra.

Kézen fogtam, aztán irány az utca vége!

- Miért vagy mérges?

- Mert buta voltál. Nyugodj bele, veszünk anyukádnak meg neked is csokit. Nem azért kaptam a mamától, hogy kezekben hurcoljad az utcán a pénzt. Szerencsédre nem vették el tőled.

- Tőlem?! Próbálta volna valaki! Akkorát bemosok neki, hogy csak na. Flokinak is veszünk csokit?

- A kutyának nem szabad csokit adni.

- Nem érdekel. Szeretem őt, és adok neki.

- A barátnőidnek is adsz?

- Hülye vagyok én?

- Hááát, ahogy elnézlek...

- Nem is látsz, akkor hogy nézel el?

- Lelki szemeimmel látlak.

- Mikuli, az öregeknek a lelki szemeik is elromlanak? Ha igen, azokra hogy tesznek szemüveget?

- Jön a busz, olvassad el, hányas!

Véletlenül jóra szálltunk. Mire kimondtam óhajomat, nyílt előttünk az ajtó. Juci pedig fogva a kezemet, elindult fel a buszra. Többen voltunk, mint elegen.

- Ne félj, kapaszkodok, nem fogsz elesni!

- Aranyos vagy, de ha nem haragszol, a biztonság kedvéért én is megkapaszkodom.

- Nem bízol bennem, Mikuli? Fúúújj, de büdös van itt.

- Ne beszélj hangosan! Vannak, akik azért nem mosakodnak, nehogy berozsdásodjanak a víztől.

- Nem mondtam csúnyát.

- Még szép. Egy okos, szép kislány nem szokott csúnyán beszélni.

- Honnan tudod, hogy szép vagyok?

- Mondta a Jani bácsi.

- Az ki? Meddig megyünk, mert unom ezt a büdöset? Jaj, gyere, látok egy ülőhelyet!

Mire odaértünk a tömegben, elfoglalták, de a kis barátnőm konstatálta:

- Nem baj, itt nincs büdös. Sok pénzt hoztál?

- Semennyit nem hoztam.

- Kislány, gyere, ültessed le a nagypapádat!

- Kösz! Mikuli, azt hiszi a néni, hogy a nagypapám vagy, pedig ő meghalt.

Míg Juci meditált, a hölgy megmutatta nekem az ülőhelyet.

- Az öledbe ülhetek? Fáj a lábam.

- Nem a fejed fáj, Prücsök? Különben pedig, gyere, üljél!

- Képzeld el, mit látok! Ott, ahol a busz kanyarodik, egy csaj meg egy srác smárolnak.

- A forgónál?

- Aha, de most abbahagyták és idenéznek.

- Jucikám, halkan mondom, ha hangoskods, előbb-utóbb valaki megver.

- Nem félek. A barátom vagy, és tudom, hogy megvédsz.

- De mi van, ha engem is elpüfölnek?

- Akkor kiabálunk vagy sikítunk. Sikítsak? Tudod, hol kell leszállni?

- Ne sikíts, tudom.

- Azt szeretem, hogy mindig olyan jól eldumálgatunk.

- Kössünk üzletet! Megígéred nekem, nem vered meg azt a lányt, én pedig megpróbálom elintézni, hogy vasárnap Gyöngyi néni elmenjen veled a vidámparkba.

- Nem verni, hanem rugdosni akarom.

- Azt se! Megígéred? Anyukád ideges miatta.

- Jó, de ne mondjuk meg neki, csak majd suli után elmesélem, hogy nem bántottam azt a kis dögöt.

- Hagyod, hogy addig ideges legyen? A következő megállónál leszállunk.

Életveszély a kiscsaj. Benyomultunk egy olyan üzletbe, ahol főleg csokoládék meg eladók voltak. Karomon a bevásárló kosárka, hátamon egy táskában több szatyor, és nyomultunk a sorok között. Kézzel elkezdtem tájékozódni, miket tartalmaznak a nagy kartondobozok. Jucit megbíztam, járjon körbe az üzletben, nézze meg, hol vannak táblacsokik! Két perc telhetett el, maximum három, amikor hallom a távolból:

- És hány gyereked van?

- Kettő, mert van a kislányomnak egy bátyja is.

- Nekem nincs tesóm.

- Juci kisasszony! megbízatást kaptál tőlem, ha jól emlékszem!

- Jövök, csak beszélgettem a nénivel.

Szerencsémre nem vásárló, hanem alkalmazott volt. Így azután kihasználva ismeretségüket, faggatóra fogtam a hölgyet. Vettünk egy vagon táblacsokoládét, különböző ízesítésűeket, 90 forintos egységáron. Juci rohangászott, és ha valami megtetszett neki, hívott engem, majd miután hozzájárultam a vételhez, a hölgytől érdeklődött az árak után, mert számára nehéz feladatnak bizonyult a böngészés. Telt a kosár a drazsékkaival, a karamellekkel, a mogyorókrémes desszertekkel. A vásárlás felénél tarthattunk, amikor újabb kosarat kellett üzembe helyezni. Letettem egy sarokba a megrakottat, amit Juci szemmel tartott. Ha valaki arra vetődött, ő azonnal rohant, nehogy bármit is kiszedjenek a még ki nem fizetett cuccok közül.

- Mikuli, itt valami most olcsóbb, mint szokott lenni. Mégpedig ez a nagy zacskó táblacsokoládé. Júj, ez biztos finom lehet, az van ráírva, hogy egész málnaszemek vannak benne.

Úgy örült, hiszen maga böngészte ki, egy kilós csomag 950 helyett 760 forintba kerül. Három kiló került a kosárba. Választottam neki egy csomó rágógumit is. Befejezésüként jöhettek a nápolyik. Örvendezett mindennek, félő volt, hazafelé nem tudom hasznát venni. Fél óra alatt végeztünk. A válltászkám meg két terebélyes szatyor lett megtömve. A hölgy, aki többször segítségünkre volt, miután kifizettem a cuccot, hozott a törpének egy csomag süteményt ajándékba, mert olyan ügyesen segített nekem. Juci megnézte, és kért egy másikat, mert ő a citromosat nem szereti.

Nyomultunk a buszmegálló felé. Fogta az egyik csuklómat, csak éppen azt nem éreztem, merre megy, mert a szatyrok akartak irányítani. Azért odaértünk valahogy. Álltunk a megállóban a melegben, és lihegtem. Negyedóra múltán jött a mi buszunk. Nyílt az ajtó. Juci addig fogta a kezemet, míg megmutatta az ajtót, aztán eltűnt. Megijedtem. Sokan voltunk, és azt hittem félrelökték. De nem ám. Az én kis barátnőm, miután felevickéltem a cuccokkal, valahonnan a kocsiből kiabált:

- Gyere, Mikuli, foglaltam neked helyet!

Feltételezem, miután röviden válaszoltam, mindenki engem nézett. Félreálltak az utamból, mintha fontos külföldi delegáció prominens tagja lennék. Alig fél busznyit kellett hátravonulnom. Közben végig dumált, hogy halljam, merre van. Pár megálló után a mellettem lévő ülés felszabadult. Beült az ablak mellé, és mesélte, miket lát menet közben. Nem tűnt fel neki, valaki megveregette a vállamat.

- Hová-hová, uram, ezzel a kis cserfes lánnyal?

- Jézusom! Júlia, te hogy kerültél ide?

- Most szálltam fel. Juci nem ismerte meg az anyját, pedig letről integettem neki.

- Anyuci, ne haragudj! Gyere, kimászok valahogy, és üljél le!

Nem volt kétséges, ha nem mozdulok, Juci bizony kimászik. De hát valahogy megoldottam a sok csomag között, hogy belülrre üljek, és Júlia mellém. Így azután hazafelé ő vezetett. Cserfeske pedig folyamatosan dumált. Itthon ki akarta fizetni a fiatalasszony a csokimennyiséget, amit nekik szántam, de közöltem, egyszer van egy évben gyermeknap.

* * *

Juci az ambivalens

- Képzeld el, Mikuli, milyen hülyék a suliban a srácok!
- Elképzelem, addig is próbáld megindokolni magvas véleményedet!
- Harmadikba jár egy gyapjas fejű, fagyalttölcsér orrú, aki délelőtt azt javasolta az udvaron, cseréljük ki a telószámainkat. Mondtam neki: „Meggagyultál, öcsém? Minden ismerősöm meg barátom tudja a számomat, eszem ágában nincs kicserélni a tiédde.” Erre közölte, kis hülye gáré vagyok.
- Miért „gyapjas fejű?”
- Bársonykán láttam három birkát, azok voltak olyan gyapjasok, mint a Lacus. Apám, a nózija akkora, ha be akar menni egy ajtón, félre kell fordítania a fejét, nehogy orrával bekopogjon.
- Te kis buta csitri! Bejössz a srácnak. El akarta kérni a telefonszámomat úgy, hogy cserébe ő is megadta volna az övét.
- Akkor meg azt mondja, ne marhaságokat vertyogjon.
- Gondolom, holnap elárulod neki.
- Majd meglátom. A vak is azt mondta, aztán sohase látta meg. Jaj, ne haragudj! Nem akartalak megbántani, így szokta anyu mondani.
- Nem haragszom, hiszen én is mondom néha. Mióta vagyok én az apád?
- Csak brahiból szövegeltem. Mégsem mondom meg a srácnak, elvárná, hogy én is hívogassam, az pedig sokba kerülne az anyunak. Ráadásul jól fejére húztam a bilít. Most jut eszembe, mielőtt fűzte az agyamat, hogy cseréljünk telószámot, olyat nyökögött, menő csaj vagyok a kicsik között, meg ilyesmi. Nyomatta volna a rizsát, de közbevágtam: „Tudom, buknak rám a srácok, szép vagyok, okos vagyok, továbbá bátor és szerény.”
- Levonva a konzekvenciát, gyapjas fejű, Jucika számára persona non grata.
- Mit gügyögsz? Mit kéne lehúznom?
- Arra még ráérsz. Csak azt „gügyögtem”, a krapek nem kívánatos személy a számodra.
- Ja! Ahogy mondod. Csak legalább a felét érteném, de nincs baj, baby.
- Azt nem lehet mondani, hogy szerény vagy.
- Pedig igen. Tudomásul veszem, anyunak kevés a pénze, nem szoktam követelőzni. Állítólag szegények vagyunk, de nem baj. Akkor is az én anyukám a legszebb a világon, én meg rá hasonlítok.
- Szeretnek az osztálytársaid?
- Ezen nem gondolkodtam. Kis hülye elsősök. Mondjuk én is elsős vagyok még, de nem hülye. Olyan jó, hogy téged tegezhetlek ezután is. Igaza volt Gyöngyi néninek, amikor gyermeknapon csavarogtunk, és elmagyarázta, nem illik a felnőtteket tegeznem. Azóta senkit nem tegezek, csak ha megengedi, mint te is. A többiek nem értik a dolgot, hiába pofázom nekik. Lehet, hogy másik iskolába fogok járni szeptembertől. Úgy volt, angolt tanulunk, de anyunak mondta az Erzsi néni, egyik leggyengébb osztály a miénk a suliban, ezért nem leszünk angolosok. Márpedig én csak unatkozom a sok fafej között.
- Te vagy az osztály legjobb tanulója?

- Aha! Erzsi néni szerint a legrosszabb és a legjobb is én vagyok. A magaviseletem nem jön be neki.
- De te ezzel nem értesz egyet, ugye?
- Nem mindig. Mit kellett volna tennem ma, amikor énekórán a mögöttem ülő srác meghúzta a hajamat?
- Nem tudom, de biztos nem azt, amit tettél.
- Szerintem sem. Megfordultam, és leturháztam, de megbántam. Fel kellett volna állnom, és képen törölni. Miért mindig a fiúk bizalmaskodnak velem?
- Jobban szereted a lányokat?
- Nem mindet, de a fiúk buták és büdösek. Te szoktál csajozni? Nekem elárulhatod, hiszen haverok vagyunk!
- Most is csajozok. Elvégre te csaj vagy.
- Úristen! Elájulok menten. Tudod, mi az csajozni? Betereled a bigét a WC előterébe, ott a sarokba szorítod, és a szájába nyomod a nyelvemet.
- Azt hiszem, tényleg jobb, ha másik suliba megy. Nem szoktam csajozni.
- Megnyomhatom a nózidat?
- Várjál, előbb megtörölöm, mert belém bújt valami nyavalya, mintha náthásodnék.
- Felhívom anyut, megkérdezem tőle, mikor hazudsz: ha kemény, vagy ha puha. Az gázos, ha beteg vagy.
- Azért áruld el, Zsebcirkáló, megsiratsz, ha meghalok?
- Ráérünk arra még, majd akkor kérdezz ilyen hülyeséget, ha tényleg meghaltál!
- Tudod te, mit beszélsz?
- Jól van na, csak vicceltem. Aki beadja a kulcsot, az már nem dumál. Még szép, hogy megsiratnálak. Várjál! Hogy is volt?! Megvan. Mielőtt a mamához döngettünk, Zsuzsinak meghalt a... elfelejtettem, hogy kije. Elmondta nekünk, és volt olyan csaj, aki rázendített. Szerinted fakír vagyok, ha én vigyorogtam rajtuk?
- Feltételezem, Zsuzsi nem zárt a szívébe.
- Akartam sírni, de hiába erőltettem. Muszáj volt azon röhögnöm, hogy ketten itatták az egereket, pedig nem is ismerték az elhunytat.
- „Elhunytat?” Időközönként nagyon felnöttes kifejezéseket használsz.
- Csak ha nem figyelek oda. Megvan! A szomszédjuk. Az halt meg.
- Mi van Erzsi néni férjével?
- Honnan tudjam, nem velem jár.
- Azt azért tapasztaljátok, szent a béke náluk?
- Nem tudom, de ha kíváncsi vagy rá, holnap megérdeklődöm.
- Jucikám, az istenért!
- Mi van, félsz az Erzsi nénitől? Különben, amióta eltaknyoltam a folyosón, nekem nincs bajom vele, meghúzza magát, ha velem beszél.
- Pedig jobban tette volna, ha akkor kihívja az orvost hozzád.

- Tudom, mások is mondják, hogy agyrázkódásom volt. Irigykedtek ám piszkosul, amikor elmeséltem, hol voltam veled.
- Nyalogatták a szájuk szélét?
- Aha! Azok is tudják, mitől döglik a légy.
- Vittél nekik a suliba csokit?
- Szerinted?
- Ahogy ismerlek, nem.
- Jól ismersz. Ettől függetlenül már alig van. Pedig egyedül nem szoktam enni, csak esténként az anyuval. De hát sajnálom, így is elfogy.
- A csokoládé már csak ilyen. Nálunk is fogyogat.
- De azért ám, mert anyu két táblával bevitt a munkahelyére szétosztani. Mondjuk, Briginek én is adtam egy rágót, az igaz.
- Csitri, mintha muzsikálna valahol a telefonod.
- Ja tényleg. Itt van az asztal alatt. Ki az a hülye, aki hív? Húha, gáz van, Mikuli, Gyöngyit ír ki a telóm.
- Vedd fel gyorsan, anyukád biztos valami fontosat óhajt közölni csemetéjével.
- Szia, Anyuci! Itt vagyok a Mikuliéknál. Rózsika néni számítógépezik, mi meg dumcsizunk. Gyöngyi néni még nincs itthon, mert fogadóórát tart a suliban. Képzeld el, most mondtam el, hogy fogy otthon a csokikészletünk.
- ...
- Bocsika, azt hittem érdekel.
- ...
- Dögöljön meg!
- ...
- Nem érdekel.
- ...
- Hazudd azt neki, hogy meghúznak év végén!
- ...
- Paprikáskrumplit, de hidegen.
- ...
- Megmondom nekik. Ők is téged, legalábbis úgy gondolom, de majd egyeztetek velük.
- ...
- Siess haza!
- ...
- Itt már dörög.
- ...
- Szia, puszi-puszi!

- ...

- Felhívta az öregem, hogy érdeklődjön utánam. Mi a francot akar velem?

- Gondolom, az érdekelte, milyen lesz a bizid. Ha jó, akkor kapsz tőle valamit.

- Kösz, már megkaptam. Tudod, mennyire fáj, amikor megláttam az utcán az autójában, odaszaladtam, hogy megpusziljam, ő meg elhúzott, mint a vadludak?

- Juckó-muckó, azért azt nem szabad mondani, hogy dögöljön meg, hiszen az édesapád.

- Mikuli, ha azt mondod, többé nem lehetek a barátod, akkor is kívánom neki, másszon fel egy fára a kurvájával együtt. Gyűlölöm! Érted? Gyűlölöm! Mikor visszajöttünk a mamától, anyuak őszinteségi rohama volt. Úgy mondta, már nagylány vagyok. Megkérdeztem, miért váltak el. Elmondta, mielőtt megszülettem, megverte őt azért, hogy ne szülessek meg. Rohadjon meg a nevenapján. Elkezdtem sírni, és anyu nem tudott megvigasztalni, ült az ágyamon, és sírva aludtam el. Nekem ne mondja senki ezután, hogy az édesapám. Legfeljebb apám, de édes csak az anyu a számomra.

Nem vagyok érzékenyülős fajta, de ezután a kirohanása után az ölembe ültettem a törpét, és hosszan simogattam a haját, egyetlen szó nélkül. Nem sírt, és ez tetszett nekem. Bizonyos vonatkozásban felnöttesen gondolkodik a kis cserfes.

* * *

Jucival kirándulunk

- Képzeld el, Mikuli, Júliával beszéltem, és mondta, kapott egy csomó üdülési csekket! Hallod, amit mondok?
- Hallom-hallom.
- Akkor miért nem válaszolsz?
- Képzelműdök. Te javasoltad, Mókuci.
- Mit szólsz hozzá?
- Kicsit komoly, de kellemes jelenség és nagyon tetszik a hangja.
- Így jártam sok évtizedes házasság után, hogy a szomszédasszonyon jár az eszed, miközben itt állok melletted.
- Nincs igazad, Mókuci. Türelmetlen vagy, ennyi az egész. Feladatként adtad, képzeljem el a dolgot, de megzavartál, azért nem sikerült eljutnom még az üdülési csekkig.
- Ezzel szemben leparkoltál Júliánál.
- Isten bocsássa meg ezt a nagy vétkeimet. Különben pedig, adja nekünk, jól kinyaraljuk magunkat belőle, nekik meg küldjük a képeslapokat.
- Tudod, hogy névre szól az üdülési csekk.
- Nem gond. Az üdülőben azt mondjuk, Gyöngyi a Moldováné. Úgyis hasonlítanak egymásra.
- Egyetlen hasonlóságot mondjál, te nagyokos!
- Hát ízé...! Érzelmileg mindkettőjükhöz kötődünk.
- Isten veled! Megyek, be kell adnom az írásomat az irodalmi fórumba. Úgy ítélem, fontosabb, mint a te fantáziálásodat hallgatni.
- Megvan! Beszélék Gyurival, az üdülővezetővel. Ha van üres szobájuk, Júlia és Juci lejöhetnének velünk. Szívesen csatangolnék a kis prűcsökkel a Mátrában.
- Nekem is ez jutott eszembe, amikor Júlia mondta a csekket.
- Te vagy a legdrágább feleségem ezen a földgolyón. Srófra jár az agyunk. Mókuci, mint anyacsavar, én meg ugye a párja.
- Csak nehogy átszakadjon a menet.
- Nem gond, van menetvágóm. Ha szükséges, menetelünk.

Először telefonon a főszereplővel egyeztettem elképzeléseinket. Jucit olyannyira sikerült meggyőznöm, hogy még szövegelttem a mátrai üdülés előnyeiről, amikor lényegretörően közbevettem:

- Mikor indulunk?
- 1. Fogalmam nincs, mit szól hozzá az anyukád. 2. Elképzelhető, nincs is üres szoba.
- Anyu nem érdekes, benne van a buliban tutira. Ti be vagytok fizetve, ha nincs üres szoba, elalszunk együtt.

Ez utóbbi megmozgatta fantáziámat. Három személyre vagyunk befizetve, két szobába. Amilyen peches vagyok, a kis barátnőm engem választana szobatársának. Gyorsan elköszöntem, mielőtt kikotyogtam volna saját elképzelésemet, és felhívtam Gyuri urat. Akkora a tolongás

az üdülőkben, akár öt szobájuk is lett volna arra az időszakra, viszont mindegyik másik emeleten. Júliát kész tények elé állítottam:

- Tessék, könyvelés!
- Kézcsókom, hölgyem.
- Szia, Miki. Képzeld el, úgy fáj a fejem, hogy megzavarodok.
- Hagyjatok békén a javaslataitokkal! Rózsika jó előbb azt mondta, képzeljelek el téged, te meg jössz a fejeddel.
- Mire jutottál?
- Lassan működnek az agytekevényeim, a fejed még odébb van. Akarsz velünk jönni a Mátrába?
- Rám férne egy kis kikapcsolódás.
- A lányod nem bánná, ha azonnal indulnánk.
- Rózsika mondta az üdülési csekket?
- Igen. Én pedig elkezdtem alulról az építkezést. Te vagy a csúcs, tegyed rá a pontot!
- Megőrülök.
- Férjhez adunk, és megszűnik a migréned.
- Majdnem kimondtam, amit Szilvi, a kolléganőm szokott mondani.
- Ha visszatartod, abból komoly bajod származhat.
- Ha felvetődik a férjhez menetele, rövidre zárja a témát. Nem hajlandó húsz deka kolbászáért disznót tartani. Én pedig, tudod, hogy süteményes vagyok.
- Höhöhőhő! Bocsánat, feltört belőlem az intelligencia! Nos, visszatérve az eredeti témához, várok egy igent tőled!
- Eddig azt hittem, a női (nemet) kedveled. Rendben, megyünk veletek. A többit, gondolom, megbeszélitek Jucival, én meg bólogatok.
- Sokra megyek a bólogatásoddal. Évekkel ezelőtt megdumáltuk egy cimborámmal, jön hozzánk délután. Jött is és csengetett. De tudod, akárkinek nem megyünk kaput nyitni. Így hát kiszóltam az ablakon: „Feri, te vagy?” Semmi reagálás, majd rövid idő múlva megint csenget. Kénytelen voltam kimenni, hogy lepofozom azt a barmot, aki szórakozik velem. Naná, a barátom volt, és képzeld el a válaszát, azt mondta, a kérdésemre bólintott.
- Mert nem úgy kezelünk benneteket, mint vakokat. Árukl el, tanév közben Juci hányszor akarta veled aláíratni az ellenőrzőjét?
- Négyyszer. Legutoljára bele is vágtam a műveletbe, de Erzsi néni nevére akartam firkantani az enyémet, és ezt a gyermeked időben felülbírálta. Kizárólag a balhéit akarta velem elsimíttatni, ezt magyarázzad meg, fiatalasszony!
- Rövid és tömör válaszom: nem hülye az én lányom.
- Életrevalóságot tanulhatnál tőle. Szíveskedjél intézkedni, egy hét múlva a lovak közé csapunk!
- Ebből akkora szabadságharc lesz, hogy 1848 eltörpülhet mellette. Szia és puszilok mindenkit.
- Ha a Jani szomszédomat is puszilod, lemondok a veled való testi érintkezésről.

*

Verőfényes napsütésben érkeztünk a szálláshelyünkre. Miközben kászálódtunk kifelé az autóból, Juci biztosította a társaságot, ő jól fogja magát érezni, mert van egy tarka macska. Engem a hír némileg lelombozott, de a remény hal meg utoljára.

Mi a fenének kellett egyforma utazótáskákat vásárolnunk a piacon? Igaz, akkor még nem gondoltunk közös nyaralásra. Felhurcolkodtunk a szobáinkba, de annyi sütnivalónk nem volt, hogy az udvaron tekintsük meg a táskák tartalmát. Az izgalomnak tudhatom be, magam is úgy láttam helyesnek, amelyik jobban ki van tömve, az lehet a miénk, hiszen hárman vagyunk, Júliáék pedig ketten. Logikus gondolkodás, ha összesen két táska lett volna, de nem ám, mert azonos méretűből öt darab volt. Juci alvó babáját a mi szobánkba vittem, pedig Gyuri a földszinten rámszólt, baba nem szerepelt az egyezségünkben, és jót derült rajtam, ahogy hónom alatt a nyávgógó babával másztam fel a második emeletre.

A kétharmad (Rózsika és Gyöngyi) rázendítettek a régi dalra, amit gyakran előadnak: Nincs semmi kajánk, el kell menni Gyöngyösre vásárolni. Biztos voltam benne, találnak olyan személyt a társaságunkban, aki csatlakozik hozzájuk.

- Anyuci, szeretnék a cicával játszani az udvaron, nem megyek veletek, meg különben is, segíték Mikulinak.

- Kislányom, itt és most megfogadod, egyedül nem csavarogsz!

- A cica az udvaron feküdt egy asztal alatt. Mikuli, lejössz velem?

- Júlia, vigyázok a gyermekedre, mehetek vásárolni!

Pár fontos instrukcióval láttam el családomat:

- A vásárlás mennyiségénél vegyétek figyelembe az autó befogadó képességét! A pénz dorbézolásánál gondoljatok arra, nyaralni vagyunk, és a szállást is ki kell fizetnünk!

Ezek után a női szakasz mindhárom tagja pecsételt egyenként az orcánkon, és vidám hangulatban távoztak.

- Mikuli, nem megyünk hegyet mászni?

- Az előbb cicázni készültél.

- Az nem buli.

- Csitri, hosszú út van mögöttünk, azt ki kell pihenni.

- Neked, mert öreg vagy.

- Ne szemtelenkedj! Hegyet mászni nem gyerekjáték. Mi van, ha eltévedünk?

- Gyáva vagy, Mikuli? Képzeld el, meglátom a hegyet!

- De ez nem egy dombocska. Mi van, ha nem találunk vissza?

- Röhög a vakbelem. Majd vezetlek, mutatom, merre van lefelé.

- Jól van, Prücsök. Felveszek egy mackónadrágot, aztán húzhatunk!

Tudtam, a táskámban alulra raktam a nacikat. Kiborítottam az ágyra mindent.

- Azt ne vedd fel, az az anyu szoknyája!

- Kösz, már tudom, hogy nem az én nadrágom.

Ráérünk este összepakolni. Júlia fehérneműi és egyéb holmijai maradtak az ágyamon, viszont az én táskámat Gyöngyi szobájában találtuk meg. Azt is kiborítottam, legyen a tanárnéninek is némi öröme, ha visszajönnek. Átöltöztem, aztán elindultunk. A kaputól kellett visszajönni, mert figyelmetlen voltam. Azóta sem értem, miért gondoltam úgy, Juci a túrához alkalmas ruházatba volt öltözve.

A fagyaltosnál meg kellett állni.

- Van nálad pénz, Mikuli?

- Van! Nézzed meg, mennyibe kerül a fagyi!

- Megnéztem. Van csoki, vanília, meg citrom és málna. Én csokit szeretnék enni.

- Az ára érdekelt volna.

- Ne izgulj, aranyos a néni, nem fog becsapni bennünket!

- Én hülye, inkább anyukáddal jöttem volna kirándulni.

- Jó, majd megmondom Rózsika néninek.

- Hány gombócot akarsz enni, Cserfeske?

- Először kettőt, aztán majd meglátom.

Ültünk a kerthelyiségben és nyaltunk. Szerencsémre elmaradt a második menet.

- Adjál zsepit, mert csokis lett a pofám!

- Juckó, mi ez a szemtelen szöveg?

- Kérek szépen egy papírzsepit, mert különben kénytelen vagyok a pulcsim ujjába törölni a pofámat.

- Egy nagylánynak nem pofája van.

- Csokis lett az arcocskám, Mikuli. Adsz vagy nem adsz, mert bemegyek kérni a nénitől!

Indult volna, de sikerült elkapnom a grabancát. Tudom, a mozdulatai és az esze nem mindig működnek szinkronban. Gyakran előbb cselekszik, aztán gondolkodik. Nemrég egyik lányt képen törölte a suliban, aztán bocsánatot kért tőle. Az viszont tetszett, hogy nem akart maszatos maradni.

*

Megcéloztuk a sárga jelzést, már csak azért is, mert a törpe észrevette. Az persze igaz, amikor javában lihegtünk felfelé, elbizonytalanodtam.

- Jucikám, keressél megint sárga jelzést!

- Nehogy már visszamenjünk a hegy alá!

Maradt a remény, egyszer valahol találkozunk még vele. Nem akarom lelőni a poént, cserfeskének sokat kell gyakorolni, hogy igazi turista legyen belőle. Órányi gyaloglás után szembejött velünk egy nagy kosár, mögötte egy úr. Pechére málnával megpakolva.

- Bácsi, tessék adni málnát, mert nagyon szomjas a Mikuli, meg én is!

- Menjetek száz métert, ott balra szedhetek! Uram, miért hagyja, hogy az unokája per Mikulinak hívja?

- Juci! Kikérem magamnak, hogy Mikulinak szólítsál!

- Ne csináld a balhét, az öreg továbbslattyogott. Fulladjon bele a málnájába! Júúújj, ciki van, hív az anyu.

- Mondd azt neki, eltévedtél! Elengedted valahol a kezemet málnagyűjtés céljából, és eltűntem a szemed elől, viszont itt a közeledben szedi a málnát a Miklós bá.

- Vakon nem tudsz málnát szedni.

- Nem rólam van szó, hanem egy medvéről. Te dumcsizol a telefonban, én meg brummogok.

- Letette.

- Hívjad vissza!
- Jó vicc. Honnan tudjam, hol van?
- Ne zsihbasszál ezzel a szőke nő's dumával!
- Te meg ne dumáljál, hanem brummogjál, mert hívom az anyut!
- Halló, anyuci, te vagy?
- ...
- Tudtam, csak nem voltam biztos benne. Gáz van, eltévedtem, a Mikuli meg beleesett valami izébe.
- ...
- Hogy hol vagyok? Egy nagy fa mellett állok, és málnát zabálok.
- ...
- Nem tudom, mert itt sok málna van, és azt szedtem, közben eltévedtem.
- ...
- A Miklós bá brummog. Ő is málnát zabál, amikor nem brummog.
- ...
- Milyen gatyát meg inget?
- ...
- Ez nem olyan. Ezen nincs gatyá meg ing sem. Leginkább az apura hasonlít.
- ...
- Nem bohóckodok. Kétségbe vagyok esve.
- ...
- A Mikuli szakadékba esett, nem kétségbe. Úristen! Jön felém. Mindjárt visszahívlak, csak felmászok erre a fára.
- ...
- Hú, mekkora izéje van.
- ...
- Anyuci, ez nem a farka, mert a szájából lóg ki.
- ...
- Átadom neki a telefont, mert elkezdett bokszolni a mocskos mancsával.
- ...
- Látom, Júlia, nagyon nem ijedtél meg.
- ...
- Süsd meg, ha úgy vigyáznék a lányodra, mint a szemem világra, nem sokra mennél velem.
- ...
- Van itt egy patak. Valami Kőporostetőn járunk.
- ...
- Juci! Nehogy elcsatangoljál mellőlem!
- Csak elbújtam ide a fa mögé. Keressél meg!

- Júlia, el kell, hogy köszönjek tőled, mert a lányod ipiapacsot akar játszani.

- ...

- Ő dumált rá. Azt mondta, látja a hegyet. Visszafelé pedig csak le kell mennünk. Szerinte ilyen egyszerű. Mindenesetre addig nekünk ne készítsetek kaját, míg haza nem érünk! Nem kell pocskolni.

- ...

- Na ez tényleg ciki. Nedves cseppek potyognak a fejemre.

- ...

- A gyermeked nem szokott köpködni engem. Esik az eső. Megindulunk szaporán lefelé. Ha egy órán belül nem érünk vissza az üdülőbe, Gyuritól követeljétek a ránk eső korpát! Te pedig éjszaka aludjál helyettem a Rózsikával!

- ...

- Csitriiii! Lábhoz, igazodj!

- Mit jelent, hogy lábhoz?

- Tudod, a kutyáimat úgy tanítottam be, ha ezt a szöveget hallották, beálltak a bal lábam mellé, és hogy tudomást szerezzek róla, combomhoz érintették az orrukat.

- Világos, csak ezzel mindig bajom van. Melyik a bal lábad?

- Közvetlenül a bal kezem alatt. Nem igényelem, hogy te is a nóziddal jelezzél!

- Kösz, most már sokkal okosabb vagyok, legalábbis szerinted.

- A bal kezemen van az óráim.

- Ez az, mehetünk!

- Zsebcsirkáló, jobban szeretem, ha a másik kezemet fogod!

- Tudod, kiből csináljál hülyét?!

- Ha kimondod, megfojtalak.

- Ha nem mondom ki, soha nem tudod meg. Hazudni pedig a felnőtteknek sem szabad. Fojtsál meg, ha nem sajnálsz!

Mivel éppen egy tisztásfélén haladtunk keresztül, gyors mozdulattal feldobtam a jobb vállamra a nagyszájút. Titkon abban reménykedtem, könnyörgőre veszi a figurát. Tévedtem. Közölte, úgyis fáj már a lába, vigyem csak, majd ő mondja, merre menjek. Ráadásul megnyomódott egy forrógomb a telefonján a zsebemben, mert megszólalt Júlia a fülem mellett. Így azután a kis pimasz landolt a talajon. Állt és fülelt, honnan jön a hang. Eszébe nem jutott volna, hogy a zsebéből, ha nem tájékoztatom.

* * *

Júlia félelme

- Félek a második osztálytól. Új iskola, új gyerekek. Jucinak férfi tanítója lesz.
- Elmagyaráznád bővebben, kedves Júlia, félelmed okát!
- Évzárón beszélgettem Erzszi nénivel, az eddigi osztályfőnökével. Két pozitívumot tudott mondani a lányomra: okos és szép kislány.
- Kell ennél több egy anyának?
- Boldog lehetnék, ha a második mondat nem hangzott volna el. Renitens, az alsó tagozat réme, verekszik, mindenkivel szemtelen és még lop is.
- Júlia, ez nem igaz. A leghatározottabban mondhatjuk (Rózsikával egyetemben), a lányod nem enyves kezű. Emlékszem, egyszer felfalta valakinek a tízóraiját. Kipróbáltuk, pénzt hagytunk az asztalon, úgy, hogy észrevegye, ha átjön hozzánk. Meglátta, és odavitte Rózsikának. Mi tudnánk, ha lopna, hiszen naponta órákat tölt nálunk.
- Miki, ez pedig igaz, bár Erzszi néni is csak olyanról tud, hogy osztálytársaitól szed el dolgokat.
- Kis hülye. Miért nem a tanároktól lop, miért a többi csórótól? Feltételezem, azért, mert okos kislány. Maradjunk annyiban, szép és buta! Nekünk más a véleményünk, de ez téged (mint anyukáját) abszolút ne zavarjon! Elszedni vagy ellopni: nem ugyanaz. Boldogító érzés, hogy gazembernek tartod a lányodat.
- Faljál fel! Nem tudom, mit szóltál volna, ha te lettél volna az én helyemben az osztályfőnök előtt.
- Nincs egy éve, hogy ismerjük egymást, de tűzbe tenném a csitriért a kezemet. A fantáziára bízom ezek után, mit mondtam volna a kedves Erzszi néninek. Minimum azt: „törölje ki a hátsó felét a diplomájával!” Elképzelem, az osztály előtt szégyeníti meg szegény kislányt, amikor kinevezi tolvajnak. Megbélyegezni egy nyolc éves gyereket, igazi pedagógiai érzékre vall. Az anyja pedig nem védi meg. Tudod, mivel mi nem látunk, a fél házat kirámolhatta volna az egy év alatt. Hányszor vetted észre, hogy valamit elzabrált tőlünk? Ne sírjál, hanem gondolkodj! Neked akkor is mellette kéne állnod, ha igaz lenne.
- Mikuli, fogjad vissza magadat! Júlia nem olyan határozott, mint te. Megértem őt, nem tud harcolni.
- Hurrá, Mókuci! A gondom ott van, fél az új iskolától, mert Juci ott is lopni fog, és ezt ő, mint anya, elhiszi.
- Tudom, hogy nem tolvaj a lányom, de mit csináljak, ha másoknak ez a véleménye?
- Neveljed, kedvesem! Magyarázzad meg neki, ami otthon természetes, az iskolában nem biztos, hogy helyes! A te holmijaidhoz hozzányúlhat, de másokéhoz nem.
- Erzszi néni azt is mondta, visszaadja, amit ideiglenesen elvesz.
- Ilyenek ezek a tolvajok. Ellopják a cuccot, aztán visszaadják.
- Múltkor a suliból felhívott, de láttam, nem az ő telefonjáról. Azt mondta, a sajátját otthon felejtette. Erika, a mögötte ülő kislány éppen nem volt az osztályban, Juci kivette a táskájából a telefonját, és felhívott rajta.
- Biztos vagyok benne, ezt otthon tudta meg, miután felpofozta.

- Ne cinikuskodj! Tudod jól, nem szoktam megverni. Így indította a beszélgetést. Másnap beküldtem vele a pénzt, és lelkére kötöttem, adja oda a kislánynak.
- Juci pedig fagyit vett belőle, ugye?
- Azt Erzsi néni is elismeri, Moldován Juci minden csínytevésben benne van, de nem tagadja le. Sőt, inkább még kérkedik vele. Amit elvesz, azt visszaadja, de lehet, csak másnap.
- Júlia, Gyöngyi jobban meg tudja neked magyarázni, mint én. Otthon hozzászokott, ami a tiéd, az övé is. Feltételezem, a suliban is így gondolja. Tény, öntörvényű gyerek. Mivel valamivel idősebb, mint általában az osztálytársai, ráadásul kitűnő tanuló, felsőbbrendűnek tekinti magát, ami nem szép dolog, de igaz.
- Kollégáim mondták, ne kapkodjam el az iskolába íratását. Halasztottam egy évet, és ez lett belőle.
- Nem hiszem, hogy iskolára éretlen lett volna hatéves korában. Ugyanakkor számtalan történetet mesél, amikor nagyobb gyerekekbe beleköt. Egyszer valami szép tollat szelídített magához, hogy otthon azzal írja meg a házi feladatot, de másnap visszaadta a tulajdonosának.
- Igen, Miki, de új iskola. Egyszer forduljon elő, és kimondják a lányomra, hogy tolvaj. Nem tudok versenyezni a jó módú szülőkkel.
- Mert ha tudnál, mi lenne? A másik gyerekeknek másfajta van, hát az kell neki. A fejével kell értelmesen beszélni. Megmagyarázni, ez csúnya dolog! Ha azt sulykolod a fejébe, hogy lop, előbb-utóbb megpróbálja, és ahhoz is van esze, hogy ne jöjjenek rá könnyen. Megmondom őszintén, nekem ez a szegény-duma sem tetszik. Szépen öltözteted, ha nem is a legdrágább cuccokba, minden iskolai eszközt megveszel neki, amire szüksége van. Itt a legutolsó példa: megkapta a laptopot.
- Nincs csavargás. Hozzátok átmegy, különben meg otthon nyúzza a gépet. De hát ez még csak egy hét. Félek, ráun, aztán kezdődik minden előlről.
- Csobogjál csak, kis patak! Beszélek a prücsökkel. Talán ad a szavamra, hiszen tudod, amikor a kártyázásnál csalt, megmostam a fejét, és azóta nem tette.
- Nem élem túl a szégyent, ha a szomszédok elkezdik mondani, Juci lopós.
- Biztos lehetsz benne, ápoljuk majd a sírodat. Néha a lányodat kihozzuk az intézetből, hogy vele együtt zárandokoljunk a temetőbe.
- Mikuli, szépen kérlek, húzzál le a fenébe az udvarra, hagyjad békén Júliát!
- Nem, Mókuci. A fiatalasszonyt néha észhez kell téríteni. Mi van, ha egy barom elkezd káromni, hogy Juci tolvaj? Mindenkire mindent ki lehet találni. Nem elveszett gyerek. Ráadásul vannak értelmes pedagógusok is. Júlia, megismétlem, a lányod nem lop. Tudsz olyanról, hogy elcsent valamit, és nem adta vissza?
- Tavasszal hazahozott egy szép selyemsálat. Megmutatta, és mondta, szeretné, ha olyat vennék neki. Nem várta meg az intelmemet, közölte, másnap visszaviszi a kislánynak, csak meg akarta nekem mutatni.
- Világos. Különben honnan tudta volna, milyet szeretne?
- Igen ám, de a kislány nem akarta odaadni neki, ő meg elszaladt vele. Mit gondolsz, mit szóltak otthon a szülei?
- Fogós, ravasz kérdés. Ha én vagyok a kiscsaj faterja, arra biztatom, másnap ő szedjen el valamit Jucitól, de aztán adja neki vissza. Nyugi, anyuka! Pár óra múlva megérkezik hiánytalanul a gyermeked Gyöngyivel egyetemben a gyöngyösi állatkertből, aztán következik a

fejmosás. Majd mi barátok, elintézzük egymás között. Neked pedig javaslom, mielőtt véget vetnél életednek, gondold arra, te adtad neki az életét, felelős vagy érte. Akkor is az lennél, ha valóban tolvaj lenne. Anyukádnak felvettem, most is mondom, miért nem költözik hozzátok?

- Mert ő is kishitű, akárcsak én. Attól fél, férjhez megyek, és neki nem lesz helye a házban.

- Tudod, azért tűzbe merném tenni a kezemet, hogy a lányod nem lopós, de teerted nem mernék kezességet vállalni a férjhez menés vonatkozásában. Harminc éves vagy.

- Hétvégén lemegyünk anyuhoz, és megpróbálok hatni rá. Neki ott, nekem itt nincs senkim. Ha sikerül meggyőzőnöm, majd kedvetekre szapulhattok az anyámmal, milyen rossz anya vagyok.

- Komolyan gondolod, hogy rossz anyának tartunk?

- Nem, csak gyengének. Annyi rossz történt az életemben, félek mindentől, és félttem életem egyetlen értelmét, a gyermekemet.

- Akkor nyilatkozzál!

- Nem hiszem, hogy elvetemült lenne. Mindenesetre ha gubanc lesz, hozzátok fordulok segítségért. Képzeljétek, még tanév vége előtt átment az új iskolájába terepszemlét tartani. Körbeérdeklődött, így tudta meg, hogy Lajos bácsi fogja tanítani. Megkereste és bemutatkozott neki. Fontosnak tartotta elmondani, angolt akar tanulni és kitűnő lesz a bizonyítványa, amiért anyukájától kap egy számítógépet. Ez mind szép, de azt is elkotyogta, nem szereti Erzsébet néni, mert hisztis. Velem közölte, Lajos bácsi jó fej és fehér autója van.

- Hazavittette magát?

- Szerencsére nem. Mondta otthon, sokkal messzebb van az a sulis.

- Azért, fiatalasszony, magadban büszke vagy a lányodra. Tegnap, amikor kirándulni voltam vele a hegyen, cseppet sem ijedtél meg a szövegétől, amit telefonon nyomtatott neked.

- Mert nem hittem el, hogy szakadékba estél. Nem túlzás, imád mindhármukat. Meggyőződésem, a kis mafla képes lett volna utánad ugrani, azzal a szándékkal, hogy kimentsen.

- Jól nyomatta a medve szöveget. Csípem, hogy ilyen életrevaló. Hidd el, de hát ezt sokszor mondtam, nem lesz elveszett ember.

- Miki, mit fogsz mondani, ha majd elkezd fiúzni?

- Sajnálni fogom azt a fiút, aki célt ér nála, mert biztos vagyok benne, a lányod kegyeiért meg kell harcolni a srácoknak. Tisztában van az értékeivel, nem úgy, mint te. Nem lesz megalkuvó, ahogy már most sem az. Nem őt fogják táncoltatni.

- Azért ne felejtse el, én is csak egy bizonyos pontig táncoltam, aztán bekeményítettem.

- Nézzél ki az ablakon, úgy hallom most álltak be az autóval az udvarra!

- Jó füleid vannak, de úgy látom, nem kapkodják el a feljövételt. Valakivel elkezdtek beszélgetni. Addig elmondom, utálok a férjhezmenetel témát. Szeretném, ha levennéd napirendről! Amikor serdülő kislány voltam, azzal traktáltak, mikor megyek férjhez. Mióta elváltam, újra ez a téma. Ráadásul a férjes asszonyok félnak tőlem. Potenciális vetélytársat látnak bennem. Ne vegyétek hízelgésnek, de legjobban azt szeretném, ha egy alig lakott szigeten élhetnék a lányommal, és ti meg Szilvi lennétek csak elérhetőek a számomra, na meg persze anyu. Utálok az embereket. Mindenki gyanakszik mindenkire.

- Gondolom, te bizalommal vagy mások iránt.

- Nem vagyok bizalommal, de ez mit sem változtat a tényeken. Kérlek, beszéljtek Juci fejével, mert kétségbe vagyok esve!
- Miért lapoztál vissza, hisz ezen túl vagyunk?
- Ti vagytok, akikben megbízhatok. Nektek elmondhatom búmat-bánatomat, anélkül, hogy magatokban tovább szőnétek a dolgot. Nem kívánok férfiakkal foglalkozni.
- Kérek engedélyt az osztályfőnöktől, és ott fogok ülni gyermeked mellett az órákon. Az időmből kitelik.
- Ilyenkor úgy érzem, nem veszel komolyan.
- Tévedsz. Komolyan veszek, de nem szeretem a kishitűségedet. Időközönként bepánikolsz valami csacsckaság miatt. Juci szeret téged, te pedig jó példát mutatsz neki, hiszen semmi rosszat nem lehet rád mondani.
- Bejöttek a házba, gondolom elindultak felfelé az emeletre.
- Jól kifaggatjuk őket, aztán beszélek a törpe fejével.
- De nem mondasz olyat neki, hogy én tolvajnak tartom!
- Szerencséd, ismerlek téged is, Moldovánné Barbarics Júlia.

* * *

Juci és a számítógép

Rózsika sajtos pogácsát óhajtott készíteni, ennek érdekében igénybe vette fizikai erőnlétemet, a tészta meggyúrásának céljából. Nyögtem és ügyködtem, amikor nagyon halványan megszólalt a kapucsengő. Kevés ember képes a megszólaltatás ilyen diszkrét kivitelezésére. Mindössze egyetlen barátunk, de leszoktattuk róla, mert többször fulladt sikertelenségbe a próbálkozása. Nehéz ugyanis meghallani, ha parallel más hanghatással együtt szólal meg.

- Mókuci, itt a Feri, engedd be, mert én maszatos vagyok!

Vita nélkül indult kaput nyitni. Füleltem és furcsállottam, hogy semmi neszezés nem hallatszik az udvarról, pedig Feri barátom a diszkrét csengetésével ellentétben igencsak harsogva adja elő mondanivalóját. Nyílt az előszobaajtó, majd egy kéz érintette karomat. Fölösleges lenne analizálnom a kezet, hiszen minden paraméterében eltért a barátom hatalmas mancsától. Éreztem, ez csak ő lehet: az én kis barátnőm. Ugyanakkor Juci is harsányan szövegel már az udvaron. Ezen felül ajtóstól ront be a házba, majd mintha fel akarna öklelni, úgy rohan nekem a pár kilójával. Korához képest persze megvan bőven a súlya, hiszen duci-juci, ugyanakkor Feri mázsájával nem konkurál. Cserfeske érkezett meg hangtalanul. Lehajoltam, hogy pecsételhessünk egymás orcáján, mert a kisasszony ehhez ragaszkodik, fittyet hányva arra, hogy nem szeretek puszilkodni. Viszont ezáltal magyarázatot kaptam a csendre. Potyogtak a könnyei a kis maszatosnak.

- Mi történt nagylány, miért itatod az egereket?

- Elrontottam a számítógépet. Anyu kinyír miatta.

- Gondolom, megnyír, ahogy a barikákat szokás. Bár úgy emlékszem, nyaralás előtt együtt voltatok fodrásznál.

- Mikuli, ne komolytalankodj, mikor gáz van!

- De kinyílt a csipád, Prücsök. Hallod, ne kiabálj velem, mert képen töröllek a tésztás kezemmel!

- Majd jól lehúzom a fejemet, aztán az asztalt találod el.

- Honnan szedted ezt a „kinyír” dumát?

- Tutira úgy lesz, ha megtudja, hogy a lapit taccsra vágtam.

- Mikor náspángolta el utoljára ezt a nyolc és fél éves kislányt az anyucija?

- Szerinte két éves koromban, amikor meglocsoltam kakaóval a heverőhuzaton a virágokat, de én nem emlékszem rá.

- Akkor meg mit rinyálsz? Ideje már egy kis ütközetnek.

- Mit fogtok sütni? Ehetek majd belőle?

- Sajtos pogit, de sokára lesz kész, addigra anyukád téged kinyír.

- Rózsika néni, mit tetszett főzni ma?

- Vadashúst csötésztával.

- Júúújj, azt nagyon szeretem, de a csötésztát nem annyira.

- Rózsika néni, vigyed ki a fürdőszobába ezt a pólyás babát, mossátok meg az arcát, aztán elmeséli, mi nyomja a szívecskéjét, miközben hamizza a vadast!

Nehezebb feladatnak bizonyult, mint gondoltam. Mókuci fülönfogta a csitrit, de a fürdőszobában mosdatás előtt hosszan kellett vigasztalnia.

- Látom a tükörben, elmaszatolódott a festék a szemem körül.

- Miféle festék, Jucikám?

- Ne tessék megmondani az anyunak, Rózsika néni!

- Szóval nagylányt akart játszani a kisbaba, sminkelt, aztán megfeledkezve róla, bűnnek eresztette fejcskáját.

- Akkor még jó volt a laptop. Különben pedig minden nap tanulom a sminkelést. Estére, mire anyuci hazajön, lemosom a pofázmányomat.

- Jucikám, pofája a lónak van, nem az ilyen szép kislánynak.

- Tudom, de a suliban mégis a gyerekek mondják, hogy fogjam be a... szóval aztat.

- Gondolom, akik mondják, nem szeretik, hogy belekotyogsz a dolgaikba.

- Főleg a kis Sztojkanak szokott járni a pampullája. Rózsika néni, az a csávó akkora tuskó, hogy lefulladna a fejében a láncfűrész.

- Miért mondod, hogy kis Sztojka?

- Mert elfelejtett megnőni. Korához képest viszont túl szemtelen. Szoktam neki mondani: apám, ha te olyan magas lennél, mint amekkora hülye, hónod alatt dörögne az ég.

- Csillagom, a fiúk erősebbek, mint te, arra nem gondolsz, hogy egyszer elnászpángolnak?

- Amikor elkezdünk suliba járni, előfordult, mert begazoltam. Pár püfölés után rájöttem, bátornak kell lennem, ennyi az egész. Azóta vágom őket, ha szemtelenek, mint kasza a füvet. Utálom a kis hülyéket a szipirtyó Erzsébet néniel együtt. Brigi azt mondta, majd még vissza-sírnak, mert segíteni is szoktam, nem csak bunyózni.

- Hányan vagytok, akiknek jó bizonyítványa lett?

- Nem tudom, de nem sokan, azért hagytam ott a sulit.

Nagy franc ez a lány. Füleltem és röhögtem. Amikor elkezdte Rózsikának lökni az igét, még szipogott, aztán fokozatosan megfeledkezett róla. Percek múlva ette a vadast a konyhában. Mi több, evés után beült pötyögtetni a zongorát a nappaliba, elvégre fejébe vette, az új suliban az évnitón énekelni szeretne, hogy megismerjék a Moldován Jucit. Az évrő napján elém tárta döntését, ő énekel, én pedig kísérem gitáron. Említést tettem róla, nem tudok gitározni, de azt mondta, tanuljak meg a kedvéért, van még időm rá. Másfél hónap elteltével ott tartunk, beleegyezett, jó neki a harmonikakíséret.

- Mit csinálsz Mikuli?

- Most szaladtál be zongorázni, hogy kerülsz ide megint?

- Két lábon. Szóval mit csinálsz?

- Még mindig gyúrok, nem látod?

- De látom, nem vagyok vak. Sajtos pogácsát rittyentetek?

- Ahogy mondtam. Ha nem sikerül, kukalakó lesz belőle, meg belőled is, ha ilyen stílusban társalogsz velem.

- Fojtsál meg, nekem már mindegy!

- Ha hülyeségeket beszélsz, megsimizem a hajadat a tésztás kezemmel.

- Inkább védjél meg az anyutól!
 - Készen vagyok, megmosom a kezemet, aztán a törpe mesélni fog.
 - Hol van a törpe?
 - Csitri, attól még nem leszel nagylány, hogy vakolod a képesfeledet.
 - A sminkelést úgy mondják, hogy vakolás?
 - Mindegy, hogy mondják, te még kicsi vagy hozzá.
 - Mekkora-nak kell lennem, hogy ne legyek kicsi?
 - Legalább tizennégy évesnek.
 - Az gáz. Mikuli, aki szerelmes, az nem nagy? Csak azért kérdezem, mert én az vagyok. Beléd is voltam szerelmes többször, meg most megint. Tudod, a Soós Gabi hagyta a Briginek, vagy Piroskának, ha így jobban ismered. Eljöttem a suliból, azóta megint téged kamázlak.
 - A barátságot összekevered a szerelemmel.
 - Te kevered össze, mert öreg vagy.
 - Ne szemtelenkedj! Szétszedted a laptopot?
 - Nem tudom, mit csináltam. Elromlott az egér, aztán össze-vissza nyomkodtam a billentyűket, és végül elsötétült a képernyő.
 - Váld be a barátodnak, vagy a szerelmednek, hány-szor vág-tál rá ököl-lel?
 - Becsületszavamra nem vág-tam rá. Nem kell elhinned. Anyunak is hiába mondom meg az igazat.
 - Jól van, kis hörcsög, tudom, te a fiúkat szok-tad abriktolni.
 - A csajokat sem kímélem, ha beszól valamelyik, de ez más. Belehalok, ha nem lesz számítógé-pem. Mikuli, tudsz segíteni? Ha anyu megver, azt megérdemlem, sokba került neki a cucc, meg még havonta internetet is kell fizetnie.
 - Anyukád nem fog megverni, én viszont haragszom rád. Mióta számítógé-ped van, hűtlen vagy hozzánk. Ráadásul most mondtad, öreg vagyok.
- Kicsinek kicsi, de igazi nő lesz belőle. Úgy kér bocsánatot, hogy előbb a nyakamba ugrik, és elkezd puszilgatni.
- Ne haragudj, vicceltem!
 - Haragszom, és ne nyalogassál!
 - Tudom, nem szereted ha puszilgatlak, engem meg baromira nem érdekel. Ugye megcsiná-lod a „Kisaranyost”? Anyu örül neki, hogy mindig otthon vagyok.
 - Igaza van, de a barátokat sem szabad hanyagolni.
 - Brigi is ezt mondja. Elhívtam hozzánk, de elkezdte nyomogatni piszkos kézzel, aztán elküld-tem a francba. Vegyenek neki a szülei, ha annyira szeretné.
 - „Kisaranyos”-nak hívod?
 - Igen, mert olyan szép, de most megbetegedett szegénykém. Mindennap letörölgetem hasz-nálat előtt.
 - Okos voltál, hogy nem hoz-tad át magaddal.
 - Tudom. Megmagyaráztátok, az utcán rossz emberek is vannak, akik elvehetnék tőlem.

- Prücsök, ne kezdjél megint sírni, mert nem megyek át veled a gépért. Cikis lenne, ha meglátnák, kézen fogva csattogok az utcán egy nyafkával.

- Csattogni szabad, csak sírni nem?

- Kutyagolás helyett mondtam a csattogást. Mókuci, áthozzuk a romhalmazt a Moldován kúriáról.

Az utcán szembetalálkoztunk egy kislánnyal, aki éppen Juciéktól indult haza, mert zárt kaput talált náluk. A törpe lazán közölte, most nem ér rá hülyéskedni, és mentünk tovább.

- Hagyjon békén a Piroska, fontosabb dolgom van, mint a hülyeségeivel foglalkozni.

- Ez a kislány a Brigi barátnőd volt?

- Ki törődik veled?! Az volt, de már nem barátnőm, mert rácuppant a Gabeszra, de az nem akar veled csókolózni.

- Mintha te mondtad volna, átadtad neki a Soós gyereket, mivel másik suliba megy.

- Mondtam-mondtam, és akkor mi van?

Ezen elgondolkodtam. Tényleg, mi van? Életem során jó néhányszor utasítottam vissza kulturált módon olyan ajándéknak szánt dolgokat, amikre nem éreztem méltónak magamat. Mielőtt úgy döntöttem, áthozzuk mihozzánk a laptopot, kipróbáltam. A ventilátor működött, tehát élet volt a szerkezetben. Nem vagyok számítógépes guru, de valamennyit értek hozzá. Szerencsém volt. A beszélőprogramom segítségével negyedóra múlva működött a laptop. Csak a vezérlőpultban kellett beállításokat végezni. A kis bolond először felment a Facebookra, hogy meggyőződjön róla, tényleg működik, csak azután ugrott a nyakamba. Annyi pusztit kaptam tőle, legszívesebben beosztanám az év hátralévő részére. Ám tudom, ez minimálisan sem rajtam múlik.

- Mikuli, én úgy szeretlek téged.

- Jucikám, a baj ott van, te így szeretsz és nem úgy.

* * *

Juli döntött

- Úgy tűnik, Juli mama ráunt a falusi levegőre, de az is lehet, hogy unja már a banánt. Ha felköltözik a lányáékhoz Pest mellé, búcsút inthet magányos, szürke életének. Kedvére pletykálhat egész nap a szomszédokkal.

- Szóltál valamit?

- Jaj Mókuci! Nem szóltam semmit, csak hangosan memorizáltam, amiket tegnap tőled hallottam. Nehogy beírd ezt is a regényedbe!

- Regényeimben saját gondolataimat teszem közkinccsé, nincs szükségem a te szennyes fantáziádra. Mi az, hogy Juli unja a banánt?

- Feltételezem, az özvegyasszonynak is szüksége van némi változatosságra. Öreg kecske is megnyalja a sót.

- Magadat definiárod kecskének? Júlia anyukája konzervatív neveletésben részesült kislány korában, ott a szlovén határ mellett. Emellett velünk egykorú. Ami pedig a banánt illeti, biztos vagyok benne, vitamindús gyümölcsnek tekinti, nem férfi-pótlónak.

- Jól van, nehogy lenyeljél, Mókuci! Ide költözik a szomszéd utcába, idővel módomban áll keresztkérdéseket feltenni neki.

- Amilyen hülye vagy... Figyelmedbe ajánlom, Júlia sem boldog, amikor zavarba hozod.

- Mókuciiii?! Meséljél pár epizódot, amikor Júlia boldog! Feltételezem, azt is megosztja veled.

- Júlia soha nem boldog.

- Szerinted Bársonyán a szatócsboltban árulnak vibrátort?

- Fogalmam nincs. Megjegyezni kívánom, kívül esik az érdeklődési körömon.

- Látod-látod, Mókuci, azért nekem is vannak érdemeim, még akkor is, ha burkoltan hozod tudomásomra. Hmm! Júlia boldogtalan?

- Képzeld el!

- Ez az. Elképzelttem. Ismerve saját képességeimet, mit szólnál hozzá, ha feltárnám előtte?

- Esetleg úgy járnál, mint Feriék kandúrja.

- Ivartalanítás előtt bedugnál a csizmaszárba, hogy közben ne tudjalak megkarmolni?

- Okos fiú vagy te, csak kevesen tudják. Megkérhetlek arra, hogy pár órára duguljál el? Ez a téma nem szórakoztat.

- Puszilom Vivient a Rajmikájával egyetemben.

- Momentán Szimonettáról írok.

Kimentem a konyhába töltött gombát enni. Elég az hozzá, tegnap Rózsika (Mókuci) Júliával beszélt telefonon. A fiatalasszony eldicsekedett vele, sikerült anyukáját meggyőzni. Eladja mindenét, és felköltözik hozzájuk. Legalább Juci nem lesz annyit egyedül, hiszen neki egész nap dolgoznia kell. Szokta volt mondani: „Tudod Miki, egy magamfajta elvált asszonynak rengeteget kell azért güriznie, hogy megteremtse magának és a lányának a mindennapi betevőt.” Pongyolán fogalmaz. Juci kilenc éves lesz, az ő gondolatai még más irányúak. Ami pedig Júliát illeti, eskü alatt vallja, nincs szüksége betevőre. Ezek szerint Juli mama feladja

zalai magányát. Nyár elején kezdett pengetni ilyen húrokat az öreglány, és most szeptember közepét írunk. Ebből következik, lehet, hogy feladja, azt azonban biztos nem írja rá, hogy: „romlandó”. Lassú a magyar posta, de ennyire nem. A telefon alapján tegnap még nem volt érkezése, ma pedig hiába fülelek, nem hallatszik a szomszéd utcából kakaskukorékolás, illetve disznóröfögés. Csak a poén kedvéért fogalmazok így, mert tavasszal, amikor lenn voltunk nála, szárnyas állatainak sokaságával találkoztunk a baromfiudvarban, de disznóval nem. Rókusról, néhai férjéről, úgy nyilatkozott, hogy disznó volt. Hajkurásztta a nőket, és akkor is ivott, amikor éhes volt. Nem értem. Miért disznó az a férfi, aki hajkurássza a csajokat? Ha pedig disznó, milyen nő az, aki lefekszik egy cocával? Persze igaz, a hajkurászás és a lefekvés, két különböző cselekedet. Én például jobban szeretek feküdni (egyedül). Bírnám, ha Juli mama disznót hozna magával. Igaz, errefelé nem szabad tartani. Viszont pár hónap múlva itt a karácsony, akkor úgyis levágnák, addig meg elférne benn a házban is, hogy a szomszédok ne vegyék észre. Elképzelem, ahogy Júlia naponta keveri a moslékot a lakkozott körmeivel. Fantáziálok, de mondani nem merem neki, mert fontos számomra a barátsága. Tegnap délután szömenése lehetett a telefonban az elvált „csini kukla”-nak. Rózsika csak hallgatta, csak hallgatta, én meg elkezdtem aggódni. Félttem, hogy kirügyeznek a fülei. Mert az rendben van, hajával el tudná takarni a bimbózásnak indult füleit az utcán, de engem a tudat zavarna, hogy ilyen feleségem van. Néha hozzám is eljutott egy „igen”, máskor „ahaaaa”. Esetenként kacarászott a főnökasszony, de elképzelni sem tudtam, hogy ez a vonal másik végén is megtörténhetett. Miután félórás társalgás befejeztével szétbontották a vonalat, Rózsika számomra összefoglalta másfél órában Júlia mondókáját. Legalábbis, ami abból rám tartozhatott. A lényegest nem tudhattam meg, olyan áron sem, hogy felajánlottam, elmosogatok helyette.

* * *

Aggódok Juci miatt

Még három hét, és elmondhatjuk: egy éve ismerjük egymást a kis barátnőmmel, Jucival. Újabban, pontosabban hónapokkal ezelőtt kezdődött, amikor anyukájától számítógépet kapott, azóta megritkultak a látogatásai nálunk. Ma délután háromszor hívtam a telefonját, mindannyiszor megvártam, míg leidőzít a csengetés, de nem vette fel. Évnyitó óta nem láttam. De hát az az igazság, látni akkor sem állt módomban, mivel ezen érzékszervem hiányzik. Mindenesetre eleget tett a fogadalmának. Évnyitón az új iskolájában okosan énekelt, én pedig harmonikán kísértem. Ez volt Juci első nyilvános fellépése. Hinni szeretném, hogy egyben az utolsó is. Pontos a fogalmazásom, amikor azt mondom, a szép kislány okosan énekelt, de nem szépen. Kizárólag arra koncentrált, hogy a hangok stimmeljenek. Meggyőződéssel állítom, a szöveget bemagolta, de nem értelmezte. Mindegy, megpróbálta, és ez a lényeg. Énekesnő nem lesz belőle. Gyorsan hozzáteszem, az én segítségével nem. Mint sok mindenben, ebben is némi véleménykülönbség van köztünk. A törpe szerint ő a „leg-leg-leg”. Bármit csinál, azt felülmúlni senki nem tudja. Ha vitatkozom vele, a kedvemért annyit elismer, lehet, hogy van a világon, aki nálánál jobban tudja, de még nem találkozott vele. Abszolút szerény kislány. Mi sem bizonyítja jobban, minthogy évnyitó előtt minden illetékesnek és kevésbé illetékesnek tudomására hozta a jelentős eseményt. Képes volt felkeresni az apját is, bár beszélni nem akart vele, csak bedobott egy cetlit a postaládájába. Nálunk fogalmazta meg a tartalmát: „Apu, augusztus 31-én 17 órakor az új iskolámban fellépésem lesz, amire szeretettel várlak!” Többször tettem említést, mennyire szeretik egymást apa és lánya. Szerencséjére a régi iskolájában aznap délelőtt volt az évnyitó, így azután meghívta a volt osztálytársait. Ráadásul hárman eljöttek közülük. Az csak természetes, hogy a mi családjunk teljes létszámmal jelen volt. Én, mint közreműködő, a kétharmad pedig az énekesre volt kíváncsi. Továbbá ott volt Júlia, mint anyuka, valamint a szomszéd néni a férjével. Velük volt a legnehezebb megértetni, Juci születése óta szomszédok, muszáj Moldován Júlia kisasszony produkcióját végigélvezni. Az apukája nem képviseltette magát. Juci így konstatálta: „nem baj, az hülye”.

Kinn a verőfényes szeptemberi napsütés, én meg benn ülök a szobában és aggódok. Ez nagyon rossz, mert ugyanakkor mást nem tudok csinálni. Férfitulajdonság, egyszerre csak egy dologra koncentrálnunk. Ritkán aggódok, de akkor annál intenzívebben. Lehet, hogy megártott neki az új iskola? Azt csak remélni merem, nem történt semmi baja. Különben is, arról tegnap Júlia beszélt volna Rózsikának a maratoni telefontársalgásban. Nincs jobb ötletem, kénytelen vagyok Júliát felhívni. Tudom, a főnökasszonyom más kifejezést használna a „kénytelen” helyett. Nem tagadhatom, mert hiába tenném, a fiatalasszony sem unszimpatikus a számomra. Ha picivel többet mosolyogna, azt merném mondani: „szimpatikus”, de keveset mosolyog, így azután szükségtelen bátornak lennem. Nem a mobilszámán próbálkoztam, hanem a vezetőkesen. Így legalább nem látja, ki hívta. Meglepi leszek.

Hol lehet Júlia, ha nem veszi fel az irodájában a telefont? Kávézni, pisilni vagy trécselni. Nők esetében valamelyik igaz a három variáció közül. Júlia vonatkozásában a harmadik feltételezés elhanyagolható. Tegnap telefonon kibeszélte magát. Második hívásra felvette.

- Tessék, Moldováné!

- Kézcsókom, és egyben hódolatom, kedves Barbarics Júlia!

- Szia, Miki!

- Tele vagyok aggodalommal. Az imént nem vetted fel.

- Szerintem mellényúltál.

- Ugyan már! Olyankor szoktam mellényülni, ha nincs semmi, ami inspiráljon a cél elérésére. Egyszülött gyermeked után érdeklődnék.
- Engedély megadva, bár nem értem a dolgot.
- Hívogatom őt, és nem hajlandó velem felvenni a kapcsolatot.
- Pedig él és virul.
- Akkor máshonnan fúj a szél. A csitri valamiért bedobta a durcát.
- Nem gondolnám. Amit én tudok, iskola után siet haza, de azt mondja, mindig álmos. Mondta Rózsika, hogy anyu eladta a házát meg még a hegyet árulja szüret után, aztán hozzánk költözik télre?
- Hegyeeeeet?!
- Bocsánat, felénk Zalában hegynek mondják, ha valakinek saját szőlője van.
- A disznósajtot meg préshurkának. Vettél már kukoricát a pipiknek?
- Azoknak hűtőszekrényt kéne vennem, de hoz anyu magával.
- Istenem, de szép lesz! Három generáció, három Júlia.
- Nem baj, magunkat nem fogjuk összekeverni. Miki! Ha már felhívtál, lehetek pofátlan?
- Jaj, ne légy ilyen közönséges! Neked szép, mosolytalan arcocskád van.
- Kivéve, ha veled beszélek, mert szokatlan megfogalmazásaid a derű pírját rajzolják ki orcámra.
- Júlia, megvettél kilóra. Amennyiben hatvannyolcadik életévemben ilyen hatással tudok lenni egy fiatal hölgyre, ezen szavaid után akár nyulat is fogathatsz velem.
- Azért hazudnod nem kéne. Semmi újat nem tudtál meg. Arról van szó, szeretném, ha konnektorokat szerelnél a garázsunkba.
- Nem tudtam, hogy van garázsotok.
- Mert nagyképűség úgy emlegetni, hiszen autó régen állt benne.
- Ne kétértelműsködjél! Ennek az „állt”-nak olyan hangsúlyt adtál, mintha azt akartad volna mondani, autó nem, de más igen.
- Megcsinálod?
- Természetesen.
- Miket kell vennem hozzá?
- Gondolom, lisztet, cukrot, tojást, vaját meg ilyesmit.
- Nem unod még a Júlia-féle krémes süteményt?
- Unom, csak jól titkolom. Egyébként pedig nem mondhatod, hogy elkényeztetsz vele. Eddig kétszer csináltál, és abból az egyiket nem is én kértem. Ezen felül, ha tudni akarod, a két-harmad éppen úgy szereti, mint én. Rózsika mondta volt: „Júlia ebbe a sütibe a szívét is beleteszi.” Ezért nem fogsz még egyszer férjhez menni, mert a szeretetedet ránk pazarolod.
- Bennetek nem fogok csalódní. Jucival egyeztessél, mikor van otthon, és légy kedves három konnektort felszerelni! Egy világítótest is jó lenne, mert a garázsban nincs világítás. Majd megmondod, mivel tartozom.

- Inkább mutatom, nézz ide! Ha pedig még egyszer kiejted a szádon ezt a szöveget, akkor ki is mondom.
- Jajjjaj! Ne fenyegezzél! Inkább elköszönök, és felhívom a gyermekemet. De ne csodálkozzál, ha öt perc múlva érkezése lesz nálatok.
- Júlia kedves, az úr legyen veled, ha utadon eltévelyednél. Imádkozom, hogy mutassa meg neked mindig a helyes irányt.
- Én is hasonló jókat kívánok neked, és drukkolok, hogy sikerüljön mindig az élet napos oldalán járnod. Puszillak benneteket.
- Köszönöm-köszönöm, ámen!

* * *

Megkerült az elveszett

Rózsika nyüstöli a számítógépét. Intenzív billentyűcsapkodásából tudom, jobb ha nem szólok hozzá, mert úgyis elutasít. „Most nem érek rá, mert javítom a regényemet.” Így szokta. Megír egy könyvet, aztán hónapokig, esetleg évekig javítja. Mikor majdnem elkészül vele, új címet ad neki. A cím után pedig természetes, hogy némi módosítás szükséges. Valamikor én is ilyen voltam. Ráadásul szerénytelen. Barátainknak dicsekedtem, négy regényem elkészült. Nem tartoznak az olvasóim táborába, ha egyáltalán tábornak titulálható az a két személy, aki rendszeresen olvassa szellemi termékeimet. Udvariasságból csupán a könyveim címei után érdeklődtek. Büszkén mondtam: „Mikusz1, Mikusz2, Mikusz3 és az utolsó...”, de ezt kitalálta a cimborina. Most is megvannak fiatalkori zsenyéim, csak többször átírtam őket, és más címeket kaptak.

Cirka hét perc telt el Júliával való beszélgetésünk óta, és mivel Jucinak semmi híre, úgy döntöttem, ledőlök aludni. Valószínű, dőlés közben alhattam el, mert miután a pofonra felébredtem, és megnéztem az órát, elhatározásomtól húsz perc telt el.

- Mikuli, mindketten úgy aludtatok, mint a Csipkerózsika, csak te az ágyon, Rózsika néni meg a fotelban.

- Csitri! Hogy kerültél ide, és miért vágta a pofád?

- Csak meglegyintettelek. A cserpákokat akartam megcsavarni, de ez volt a könnyebb megoldás. Csengettem vagy háromszor, és mivel nem jött ki senki, azt hittem, meghaltatok. Gyorsan bemásztam a kerítésen, és itt vagyok.

- Megállj! Lúdas Matyi háromszor fogja ezt neked visszafizetni.

- Kicsoda az a görény, aki képes volna egy lányt megverni?

- Nem fontos. Majd tanultok róla.

- Biztos. Anyu azt mondta, kerestél telefonon.

- Többször hívtalak, de nem vetted fel.

- Kétszer hívtál, mert számoltam, és maradjunk ennyiben!

Felugrottam, elkaptam a grabancát, és párszor meghúztam a haját.

- Egyrészt: miért kócos a hajad? Másrészt: képes voltál számolni a csengetést ahelyett, hogy felvetted volna, én meg idegeskedtem miattad?

- Megharaplak, ha még egyszer meghúzod a sérómat! Nem tudtam, hogy te hívsz. Vasárnap átírtam a telefonomban a te nevedet is, de ezek szerint nem pontosan, mert valami hülyeséget írt ki. Idegenekkel pedig nem dumálok. Meg aztán én is ideges vagyok a Béla miatt. Képzeld el, éjjel meghalt.

- Béke poraira. Úgy tudtam, szilveszterkor anyukád kirúgta, azóta semmi hír róla.

- Ja, ez nem az az idegbeteg barom, hanem a Floki. Tudod, amikor az a hülye nálunk lakott, elneveztem a kutyámat Bélának. Most éjjel valaki megmérgezte.

- Hívtatok állatorvost?

- Nem, mert nem tudjuk, hova lett. A Rozoga Mari néni azt mondta anyunak, ilyenkor az állatok elbújnak olyan helyre, ahol nyugodtan halhatnak meg.

- Ki az a Rozoga Mari néni?

- Jaaaj, ne már, Mikuli! A szomszéd néni, aki ott volt az évnyitón, és majdnem béna, mert húzza a lábát.
- Nem lehetséges, hogy Floki megszökött?
- Nem, mert szeretett bennünket. Meg különben is, éppen tüzelt.
- Fene a jó dolgát, ilyen melegben tüzelni.
- Ne vigyorogjál! Te mondtad tavaly, amikor Csöpi volt úgy, hogy ilyenkor a kutyák barátoknak olyan másik kutyákkal, akiknek füttyölőjük van.
- Nevetek, mert biztos, hogy haza fog jönni. Most valahol van egy vőlegény-jelöltje, azzal füttyüreszik, de amikor megunja visszajön.
- Floki lánykutya. Gondolod, hogy ő caplat a fiúk után? Lesznek kiskutyáink? Majd adok egyet nektek, ha nem csapsz be, és tényleg füttykölni van.
- Juci-muci, a szádra ütök, ha csúnyán beszélsz. Füttyüreszésről és nem füttykölésről beszéltem.
- Ne izgulj! Tudom, a gyereket a gólya hozza, anyuval jó drágán megvesszük a piacon a káracsnyfát, aztán azt a Jézuska elviszi, és feldíszítve hozza vissza, a Mikulás meg a kéményen keresztül mászik be a házba, hogy a csizmába tehesse az ajándékot. Ki volt az a hülye, aki mindezt kitalálta? Nincs is kémény a házunkon, mégis kaptam ajándékot a Mikulástól meg tőled is. Arra emlékszem, átjöttél hozzánk, és kotortad az előszobában a csizmámat, majd teletömted, én meg lestem a konyhaajtó ablakán keresztül.
- Mókuci, ne nevéssél, amikor komoly dolgokról beszélgetünk a barátnőmmel!
- Rózsika néni, mit tetszett ma főzni?
- Jucikám, azt te nem szereted. Kelkáposzta főzeléket és hozzá fasírtot.
- A fasírtot imádom, és ha muszáj, akkor a kelkáposztát is szeretem.
- Mókuci, nem hallod? Számítógép kikapcs, irány a konyha!
- Ne sürgessed Rózsika nénit, van időm várni. Anyu túlórázik megint. Becsszóra, hogy Floki hazajön?
- Csillagom, a kutyusok nem szoktak haláluk előtt elbújni. Amikor a lánykutya tüzel, a fiú kutyák keresik a társaságukat, de néha fordítva történik.
- Hiszek neked, Mikuli, mert nem szoktál füllenteni, de akkor Floki kurva.
- Megmondom anyukádnak, neveljen meg, mert csúnyán beszélsz.
- Hihihih! Elmeséljem, mit mondott anyu az évnyitó után otthon azért, mert apu nem toltá oda a képesfelét?
- Csúnyát mondott?
- Aha! Igaza volt. Utál bennünket, de én le...kakilom.
- Akkor miért dobtál be a postaládájukba meghívót?
- Mert az új suliban még nem ismertek, és nem akartam, hogy azt képzeljék, engem a gólya hozott. Nem baj, akkor is az én anyukám volt a legszebb. Amikor énekeltem, végig őt figyeltem, ahogy mosolygott rám. Mennem kell, érzem a konyhából a kajaszagot. Ha kíváncsi vagy valamire még, gyere ki oda és dumálhatunk. Nem szeretném Rózsika nénit megvárakoztatni.

- Fantasztikus, milyen rendes, okos és jó kislány vagy, csupán az ördögök rosszak, hogy nem visznek el.
- Tudom, hogy sírnál utánam, hiszen most is hiányoztam neked.
- Mars ki a konyhába, vagy én megyek és megeszek mindent helyetted!

* * *

Jucit kezdik megismerni

- Bánom, hogy átjöttem ebbe az iskolába. Tudod, tanév vége körül megismerkedtem Lajos bácsival. Jó fej volt.

- Mi az, hogy volt? Őt is megmérgezték, mint a kutyádat?

- Nem fogod elhinni. Tudod, ki az ofőnk? Az Erzszi néni. Nyáron elváltak a férjétől, hazaköltözött az anyukájához, és mivel ennek a sulinak a közelében lakik, ide jött tanítani. Lajos bácsi pedig első osztályt kapott.

- Hú, de gáz! Nem tanultok angolt?

- Azzal nincs gond. Imádom az angolt, és már sokkal jobban értek a számítógéphez is. Judy néni a tanárunk. Nagyon utálok, hogy a srácok művésznőnek hívnak, mert szerepeltem veled az évnnyitón, a csajok meg általában Moldovánnak. Ma délelőtt az egyik szünetben a Wágner rámszállt.

„- Moldován, te hány éves vagy?

- Maradjunk a Jucinál, nem vagyok Moldován.

- Hahaha! Halljátok ezt, srácok? Nem kell mindjárt rinyálnod Duci-juci! Hány éves vagy, mert hogy nem hét, arra ide a rozsdás bökött.

- Akárhány és még eggyel több is.

- Megsaccoljalak?

- Anyádat saccoljad, haver, ne engem!”

- Tudod, mit jelent a saccolás, Jucikám?

- Valami szex vagy micsoda, ahogy a nagyok szokták mondani a csajoknak. Mindenesetre engem ne saccoljon meg senki, mert taccsra vágom!

- Figyelj ide, törpe! Régen találkoztunk, azóta sok víz folyt le a mosdókagylón. Mesélg, mik történtek veled az elmúlt két hétben!

- Nem történt semmi, mert nincs időm rá. Elég sokan vagyunk az osztályban, és mindenkivel külön-külön elbeszélgetek. Emlékszel, tavasszal milyen dolgokat meséltem neked Erzszi néni férjéről?

- Rémlik valami. Egy másik nénihez járt felásni a kertjét. Erzszi néni pedig haragudott érte, és sokat kiabált veletek.

- Igen, mert azt hitte, hogy a férje megcsalja azzal a nőcivel. Mi akkor ezt nem hittük, de mindegy.

- Csak terjesztettétek az iskolában a barátnőddel.

- Nem terjesztettük, csak meséltünk róla, hogy mit láttunk és mit hallottunk. A terjesztés olyan, amikor a padtársam helyét elfoglalom, hogy ő ne tudja odarakni a cuccait.

- Az terjeszkedés. Mondjad tovább!

- Tavasz óta kicsit el is felejtettem, de mivel Erzszi néniék közben elváltak, nem történik semmi, ha olyat is mesélek, ami nem biztos, hogy megtörtént, legfeljebb jókat röhögünk rajta, de mindenki tudja, Erzszi néninek nem szabad visszamondani.

- Anyukád tudja, hogy a kislánya az új suliban is főkolompos akar lenni?
- Nem vagyok birka. A tévében úgy látom, azoknak van kolomp a nyakukban. Mikuli, ugye akinek Kolompár a neve, az nem kolompos. Ő most a legjobb barátnőm, a Kolompár Bianka. Ja, és anyu mostanában nem ér rá az én dolgaival foglalkozni, meg én sem nagyon, mert minden osztálytársammal elbeszélgetek, azért is, hogy megismerjük egymást. Hallottad, hogy hozzánk költözik a mama?
- Mondta anyukád. Gondolom, örülsz neki.
- Igen is, meg nem is. Eladta a házát, és a pénzt anyunak adja. Annak örülök, hogy gazdagok leszünk, de megszoktam, hogy délutánonként egyedül vagyok otthon. Nem tudom, hol fog aludni.
- Te hogy látod a dolgot?
- Szerintem anyuval, mert ők régebben ismerik egymást. Valamit nem értek. Anyu azt mondta, lehet, hogy hozza a barom fiait is. Eddig úgy tudtam, anyunak nincs testvére. Most, hogy felköltözik a mama hozzánk, kiderül, hogy vannak az egy lányán kívül még barom fiai is. Haragudhat rájuk, ha ilyen csúnyán beszél róluk.
- Baromfi a csirkék és kacsák összefoglaló neve.
- A barom lányok meg a libák?
- Juci, lapozzunk, mert te tudtad eddig is, amit sikerült kiforgatnod.
- Emlékszel? Nyáron a Mátrában anyu nagyon félt, hogy az új suliban lopni fogok. Még sírt is.
- Pedig te soha nem loptál, csak furcsán értelmezed a tulajdonviszonyokat.
- Ezt most nem értettem, de nem baj. Akkor megfogadtam neked, ezután senkitől nem veszek el semmit úgy, hogy ne tudjon róla.
- Remélem, tartod, amit nekem ígértél.
- Igen, de nem gondoltam, hogy ilyen melós a dolog.
- Melóóóóó? Miről zengedezel?
- Tavaly, ha valami megtetszett, kiskubiztam, mikor van távol az illető a táskájától, és akkor próbáltam megszerezni a cuccot, majd, ha nem felejtettem el, megköszöntem neki. Most meg a múlt héten Bianka hozott egy fél doboz csokit, amelyet én még nem láttam. Kértem tőle egyet, és azt mondta, nem ad, mert ők négyen vannak testvérek, az anyukája meghalt, a faterja meg lóval jár és vasat gyűjt. Képzeld el, Mikuli, képes voltam egy óra múlva ismét kérni tőle, és csak akkor tapsoltam az arcán, de nem nagyot.
- Hoppá! Hány Bianka van az osztályotokban?
- Egy, és az előbb beszéltem róla, hogy a barátnőm.
- A kis Kolompár?
- Kicsiiii?! Akkora, mint én, csak egy évvel idősebb, azt hiszem. Ezért nem adott csokit a pofon után sem. De aztán adott, mert sulis után elkísértem egy darabig, és megbeszéltük, hogy barátok leszünk.
- A fülest nem adta vissza?
- Erről nem szívesen beszélek. Tavaly is utáltam, amikor a Piroskát cigányozták. Bianka bevágta a hisztit, és éppen arra készült. A srácok elkezdtek kórusban cigányozni.

- Ettől megijedt?
- Szerencséjére, mert ha nekem jött volna, akkor tuti, hogy lebokszolom.
- Még mindig barátnőd?
- Az is marad, és anyunak mondtam, hogy nincs felesége az öregének. Itt valamit nem értek. Anyu úgy válaszolt, hogy hozzánk nem jöhet el soha a Bianka. Kérdeztem az okát, de rossz kedve volt, és rám kiabált. Mikuli, nem is akartam elhívni, mert amióta laptopom van, azóta csak kétszer volt nálunk a Piroska, de őt is elzavartam.
- Csitri, te szeretnéd, ha Bianka apukája a tiéd is lenne?
- Szeretné a fene! Hűűűűű! Most értem meg, miért volt zabos az anyu.
- Remélem, Biankának nem mondtad, hogy neked meg apukád nincsen.
- Nem szoktam hazudni. Van apukám, csak nem tartózkodik nálunk. Egyik nap dicsekedett a..., nem jut eszembe a neve, hogy jól tud sakkozni. Menő cuccokban jár, és orvos az akárkije, de ezt nem nekem mondta. Hurcolom magammal a kis mágneses sakkomat, hátha sikerül valakivel megmérkőznöm.
- Még nem felejtetted el, melyik bábuval hogyan kell lépni?
- Talán nem, de ha igen, az is a te hibád, mert nyáron sakkoztál velem utoljára. Na, mindegy. Elővettem a cuccot, és javasoltam egy összecsapást. Nem azért vágtam fejbe a táblával, mert nem akart játszani, az nem tetszett, ahogy rám nézett. Erzsi néni persze, megint velem kiabált, ahogy tavaly szokta.
- Te vágtad fejbe az akárkit vagy nem?
- Megvan, eszembe jutott a neve: Titanilla. Azt nem látta Erzsi néni, mert akkor még nem volt az osztályban. Titanilla nekem esett. Sikerült a sakkot az asztalra dobnom, aztán brusztoltunk, de a földön.
- Mi az, hogy brusztoltatok?
- Csapkodtuk meg rugdostuk egymást, és közben sikoltoztunk. Anyu haragudott, mert elszakadt a pulcsim. A Sakál meg üvöltözött velem. Bezzeg Titanillával nem, mert neki orvos valakije. Azóta utálok a csajt. Szoktam fenyegetni, hogy megtépem, mint a libát.
- De Titanilla nem fél tőled.
- Már igen, mert a csajok az én pártomon vannak. Nem kamázzák a kis kényeskét. Az igaz, szebb ruhákban jár, mint én, mert ők gazdagok, amúgy pedig vörös a haja és nagy az orra. Mindenki megmondhatja, én sokkal szebb vagyok nála, és meg is mondják neki.
- Szomorú vagyok miattad. Megbeszélem anyukáddal, adjon nekem. Ideköltözzöl hozzánk, aztán megtanítalak kesztyűbe dudálni.
- Az baró lesz. Megtanulok, te meg majd kísérsz zongorán, ugye?

* * *

Juci világgá ment

2011. november 4. Péntek. Nem tudhatom, Júlia hány nevezetes dátumra emlékezik rövid életéből, de az biztos, ezt a napot soha nem fogja elfelejteni. Ami pedig személyem érintettségét illeti, nem vagyok érzékenyülős fajta, de tény, igencsak meg kellett erőszakolnom magamat, hogy ezen az estén ne veszítsem el a fejemet. 19 órakor, ahogy minden nap, elhangzott képzeletünkben az il silencio, ami Rózsika és számomra a takarodót jelenti. Valamit megérezhettünk, mert elaludnunk nem sikerült. 20 óra előtt pár perccel szólalt meg a vonalas telefonunk. Rózsika szokatlan fürgeséggel ugrott a készülékhez.

- Tessék!

- ...

- Úristen, mi van, Júlia, miért sírsz?

- ...

- Rendben. Mikuli, kiabáljál fel Gyöngyinek, jöjjön le a telefonhoz! Te meg Júlia, mondd, mi történt!

- ...

- Várjál, itt van Gyöngyi, adom őt.

Átadta a telefont, velem pedig közölte: Juci nincs otthon. 17 órakor Júliának el kellett mennie, randevút beszélt meg a volt férjével egy presszóban. Akkor Juci még otthon volt. Azóta nyoma veszett, úgy, hogy a telefonját nem vitte magával, ráadásul a házat sem zárta be. Közben Gyöngyi annyit mondott: „Mindjárt megyek, csak felkapok magamra valamit”, és lecsapta a kézibeszélőt.

- Miki, nyissad ki a garázst meg a kaput, megyek át Júliához kocsival! Juci elveszett.

Magamra kapkodtam pár szükséges ruhadarabot, de mire Gyöngyi lejött, tárt kapu várta. Az autónk olyan, hogy öt kilométeres sebességnél automatikusan bezáródnak az ajtók. Az udvarunkon, azon a rövid távon ritkán fordul elő. Ez a ritka alkalmak egyike volt. Júlia a kapuban várt bennünket, de kértem, könyörögtem neki, maradjon otthon, hiszen Juci bármikor hazajöhet, és az üres ház fogadja. Hüppögve hadarta el azt a három címet, ahol még előfordulhat a kislány, de felhívni nem tudta őket. Végigjártuk a címeket, közben telefonon beszélgettünk, amennyiben ez a megfogalmazás illet az adott szituációra. Ami tény, egészen eddig abban reménykedett a fiatalasszony, hogy a lánya nálunk van, és most tudatosult benne, nem csak a házat hagyta nyitva, de a szobájában a ruhásszekrénye ajtaját is. Közben Gyöngyi hiába csengetett az adott címeken, sehol nem tudtak Juciról semmit. Felhívtam a rendőrsöt. Tekintettel arra, gyerekről van szó, elindultak a keresésére. Mi pedig végigjártuk a település azon utcáit, ahol terepjáró nélkül lehet közlekedni, de eredmény semmi. Riasztottam a polgárőrséget, még Erzsi nénivel, a tanítónővel is beszélünk, mert Gyöngyi tudta, hol lakik jelenleg.

Elmúlt 22 óra. Gyöngyi telefonjáról beszéltem folyamatosan Júliával, mert a rendőrségen az ő vonalas számát és az én mobilomat adtam meg. Júlia a rosszullet határán volt.

- Nincs más megoldás, mint várakozni. Visszamegyünk hozzátok, mert még a végén Gyöngyi karambolozik. Érzem, ahogy sormintázik az autóval.

- Jó, Miki, ha így látod, de kérlek, ne hagyjatok magamra!

Bementünk a házba, és a telefonok mellett várakoztunk, közben, már csak azért is, hogy ne gondolkodjon, Júliát beszéltem.

- Mit mondtál Jucinak, mikor elmentél itthonról?

- Az igazat. Felhívott az apja, mert fontos dologban akar velem tárgyalni, és hozzátettem, sietek haza.

- Valóban siettél, két óra múlva.

- Miki, szépen kérlek, ha bántani akarsz, inkább menjetek haza, majd megoldom a nyomorúságomat, ahogy tudom!

- Nem megyünk haza, de akkor sem értelek, mi közöd van a volt férjedhez?

- Semmi. Na jó, tudjátok meg a teljes igazságot! Június lehetett, amikor felhívott. Emlékszem, Juci nálatok volt, és említettem neki a telefonba, de ő azt mondta, dögöljön meg. Elhallgattam az igazságot a lányom előtt. Leventének annak a hónapnak a végén szűnt meg a munkaviszonya. Magyarul: kirúgták. Akkor tudtam meg, a szerelmének legalább annyira a mérnök úr pénze kell, mint maga a férfi. Levente érezte feje felett a tornyosuló viharfelhőket, és előállt a hülye ötletével, mi lenne, ha újra kezdenénk.

- Feltételezem, nemet mondtál neki.

- Miki, ne feltételezzél, hanem legyél biztos benne, a lányom potenciális gyilkosának mást nem is mondhattam. Tudom, nem hiszel a fogadalmamnak, de legalább hülyének ne tekintsél!

- Azzal egyetértetek, hogy Jucit nem traktáltad vele. Folytassad, ha már megtisztelsz bennünket az őszinteségeddel!

- Mondjátok, mi történhetett? Hova tűnt ez a kis buta? Nem lehet, hogy elrabolták? A ház ajtaja nem volt bezárva, csak becsukva.

- Hidd el, bár te vagy az anyja, ugyanolyan szorongás van bennünk, mint benned. Juci a családukhöz tartozik. Olyan, mintha az unokánk lenne. Ne fantáziázzgassunk, azzal rajta nem segítünk, ám magunknak ártunk. Észnél kell lennünk.

- Valamikor augusztus elején ismét felhívott és panaszkodott. Bár felmarkolt végkielégítés gyanánt szép összeget, de látja a végét, a pénz elfogy, aztán nem tudja, mi lesz. Megtakarításuk semennyi nincsen. A nő minden bevételnek a fenekére hág. Neki pedig onnan előbbutóbb távoznia kell. Hiába mászkál, állást nem talált eddig. Gondoljam meg még egyszer, hiszen egyedül vagyok, jól jön egy egészséges férfi a háznál. Mindkét beszélgetésben az érdekes az volt, a lányát meg sem említette.

- Ki tudnám tekerni a nyakát az ilyen szemétnek.

- Elhiszem. Jucinak nem szóltam erről a hívásról semmit. Ja, még annyi volt, próbált puhatolózni, nekem milyenek az anyagi körülményeim.

- Feltételezem, beszámoltál róla.

Nem válaszolt, elkezdett sírni. Gyöngyi vigasztalagatta, közben engem keményen leintett.

- Nem akarlak bántani, Júlia, csak nem értem, ha gyűlölöd a volt férjedet, miért állsz vele szóba?

- A káröröm dolgozott bennem, esküszöm. Tudtam az első beszélgetésből, hogy inog a talaj a lába alatt, és jólesett hallgatnom a panaszait.

- Most nőttél a szememben, azt tudod?

- Csak hittem, de már tudom. Augusztus végén Juci meghívta az évnyitóra. Mondd, Miki, nem érdekes? Engem be akar hálózni, a lányáról pedig tudomást sem szerez.

- Ez bizony nem azt igazolja, hogy okos ember, ahogy anno meséltél róla.

- Rossz emberismerő vagyok. Ám ezután jön a poén. Ma felhívott, szeretne velem találkozni egy presszóban. Ne értsem félre, megérti, hogy a mi hajónk elúszott, de tanácsot szeretne kérni tőlem. Kíváncsi voltam, és dolgozott bennem a kis ördög. Alamizsnáért kuncsorog nálam az, aki valamikor kezet emelt rám. Elkövettem a hibát, hogy Jucival közöltem, találkozom az apjával.

*

23 óra volt, amikor megszólalt a mobilom. Jucit a polgárőrség találta meg. Mehetünk a rendőrségre érte. Még annyit közölt az úr, a kislány sír, de különben semmi baja. Mivel kihangsúlyoztam a készüléket, mindketten hallották a beszélgetést. Kiszaladtak az autóhoz, majd Júlia rohant vissza értem, és még egy puszit is kaptam, de lehet, hogy kettőt, csak nagyon elmosódtak a könnyei által. Gyöngyike bekapcsolta a magassági kormányt, és repültünk a rendőrségre. Egy irodába irányítottak bennünket, ahol két biztos úr társaságában sírdogált a törpe, ölében egy kis táskával. Mikor észrevettem, Gyöngyi nyakába ugrott, majd a puszijaiból én is részesültem, ezzel szemben ránézett az anyukájára, és közölte, nem akar hazamenni, ő világgá megy, csak útközben elfáradt, azért aludt a padon az erdő szélén. Éreztem, drámai pillanatok következnek, cselekednem kell.

- Biztos urak, van arra lehetőség, hogy kettesben beszéljek pár szót a kislánnyal?

Csak a folyosót tudták javasolni, de hát nekem az is megfelelt. Jucit kézen fogtam, és ő vezetett ki az ajtón. Lehajoltam hozzá, magamhoz öleltem, és miközben simogattam a haját, vártam, hogy megnyugodjon.

- Jucikám, elképzelem, felnőtt nagy lány vagy. Válaszoljál, miért kellett elszöknöd otthonról?

- Mert hozzátok nem mehettem, mi csak barátok vagyunk, bár tudom, szerettek engem.

- Anyukádnak nagy szomorúságot okoztál vele.

- Azt mondd, nagylány vagyok. Akkor vegyél komolyan! Nem érdekel az anyu, ha befogadja az apámat. Tudom, nekem mindig azt mondja, szó nem lehet róla, mert utálja. Annyira utálja, hogy telcsiznek, és még találkozik is vele. Ha nem szereti, hogy mer találkozni? Láttam a tévében, begyömöszölik a lányt az autóba, aztán elrabolják. Anyut is bármikor elrabolhatja, ha találkozna. Ezt ő tudja, mégis vállalja, mert szereti.

- Igazad van. Anyu erre nem gondolt. Nyugodjál meg, az apád nem fog hozzátok költözni. Anyukád mindent elmesél neked, amik történtek.

- Nem hiszem. Beszél és mást csinál.

Közben nyílt a bejárati ajtó, majd annak az irodának az ajtaja, ahonnan kijöttünk. Prücsök mondta, egy doktor bácsi ment be.

- Jucikám, nekem hiszel?

- Sokra megyek vele, ha az anyu hazudik. Igen, hiszek nektek.

- Ha az anyu befogadja azt a szemét apádat, gyere át hozzánk, és attól kezdve nálunk fogsz lakni. Olyan nincs, hogy világgá megy, az csak a mesékben létezik. Éjszaka aludtál a padon. Bárki megtámadhatott volna. Téged sokkal könnyebb elrabolni, mint anyukádat.

- Nem tudom. Mondjuk, én nem félek, nem úgy mint az anyu, ezért őt könnyebb.

- Csitri! Úgy érzem, anyukádhoz hívták a doktor bácsit. Egyezzünk meg, és menjünk vissza!
- Jó, de tudod, mit ígértél?! Hazamegyünk, és ha ott a fater, megyek át hozzátok.
- Édeske, nem kell átjönnöd, mert hazaviszünk benneteket, és ha ott van, jössz velünk. Mi van a táskádban?
- Gondoltam, éjjel hideg van, begyömöszöltem egy pulcsit meg egy nacit. Ja, és egy fél szappant, mert ha megéhezem útközben, piszkos kézzel nem lehet enni.
- Mit ettél volna?
- Húúú, erre nem gondoltam.

Megfogtam a kezét, hogy visszamenjünk az irodába. Gyöngyi, Júlia meg az orvos voltak benn. A két rendőr átment egy másik szobába a vizsgálat idejére. Gyöngyi megsúgta, Júlia elájult. Most éppen vizsgálja az orvos, de már kapott egy injekciót. Juci pedig, ahogy meglátta az anyját ilyen állapotban, megint sírva fakadt, és a doktor bácsi tiltakozása ellenére ráborult Júliára. Szemlátomást, ahogy Gyöngyi nekem halkán közvetítette, ez volt a beteg számára az orvosság. Igaz, együtt sírtak, de ezek az öröm könnyei voltak. Öt percen belül minden lerendeződött, és indultunk az autóhoz. Júlia ragaszkodott hozzá, hogy Rózsikát vigyük át hozzájuk, vagy bejönnek a bázisunkra. A főnökasszony ez utóbbit választotta. Körbeültük az asztalt a nappaliban, Júlia pedig ölébe vette a lányát, és mesélni kezdett. Megismételte, amit mi Gyöngyivel hallottunk, aztán rátért a mai találkozásukra.

- Csillagom, mielőtt ezt elmesélem, itt a barátaink jelenlétében teszem le a nagy esküt, soha többé nem fogok még telefonon sem beszélni az apáddal. Jövő héten ideköltözik a mama, hármásban neked is jobb lesz.
- De anyuci, ne csak azt fogadjad meg!
- Nyugodj bele, itt van társaságunkban a példaképem! Pedig Gyöngyi néninek nem kellett fogadalmat tennie, mégis jól érzi magát egyedül. Na tehát: délelőtt felhívott a cégnél, és találkozót kért tőlem 17 órára az egyik presszóba. Azt közölte, kérdezni akar tőlem, nem pedig traktálni a személyével. Jövő szombaton lesz a névnapja. Aznap, amikor a mama költözik hozzánk. A szerelme addigra adott határidőt neki, hogy húzzon el a házából, amit ő a nagyszüleitől örökölt. Levente azonban nem esett a fejére, és miután kétszer kikosaraztam, talált magának másik áldozatot. Jucikám, képzelj el, Erzsi nénire cuppant rá!
- Az siráááá! A Sakál kedvére ordibálhat vele.
- Ez a balf... bocsássatok meg, sikerült elharapnom a végét!
- Anyuci, ne beszélj csúnyán, mert Mikuli a szádra ver, ahogy nekem szokta mondani!
- Tudod, úgy vagyok ezzel, mintha Rózsika néni meg a Mikulid a szüleim lennének. Nem hiszem, hogy megsértődnék, ha ilyet tenne velem.
- Hurrá! Jövő héttől két anyukád lesz, nekem meg két nagymamám.
- Térjünk vissza a lényegre, mindjárt reggel lesz! Azért akart velem beszélni, hogy mondjak véleményt az osztályfőnöködről. Érdekem úgy kívánta, agyba-főbe dicsértem, hiszen nem szeretném, hogy rajtad csattanjon az ostor. Erzsi néni szív-lélek, ráadásul gyönyörű nő. Igaz, van egy veled hasonló korú lánya, de hát az mit számít?
- Harmadikos a bamba Blanka. Ronda, mint a bűn és fafejű. Csak azért nem bukott tavaly, mert az anyukája ott tanított az iskolában, de az idén tuti, hogy elhúzzák. Anyuci, Erzsi néni Moldováné lesz, nem marad Farágó?

- Faragó, kislányom, nem Farágó. Most pedig következik a te fogadalmad, mert nem járja, hogy mindig csak én. Ezután Erzsébet néni nem szemtelenkedsz, mert bosszút állhat rajtad! A lányát pedig nem szapulod!

- Nyugi, nem találkozom vele, mert ő a régi iskolába jár. Legfeljebb ha meglátom, és szebben lesz felöltözve, mint én, kinyomom a szemét. Tavaly ugyanis csóróbbnak láttam nálamnál.

- Ígérd meg, többé nem csinálsz ilyen butaságot!

- Tudom, az voltam, de nagyon fájt, hogy elvesz tőlem az a szemét apám. Meg most már azt is láttam, mennyire rosszul esett neked, hogy elcsavarogtam. Jön a mama, ha unatkozol, tudsz vele beszélgetni, nem kellene ide olyan... majdnem azt mondtam, hogy Levente-félék, de nem érdemli meg, hogy így nevezzem. Én mindig szeretni foglak, nem úgy, mint az.

- Gyere, hazamegyünk, mert jó lenne egy kicsit aludni, bár reggel nem kell dolgozni menni.

Gyöngyi hazavitte őket, én pedig mint testőr, mentem velük.

* * *

Juci osztályfőnöke

Három nap telt el a drámai órák óta, bár lehet, csak kettő, mert a péntek igencsak szombat volt, amikor a fiatalságot hazaszállítottuk. Hétfőn, késő délután szőlóban látogatott meg bennünket Júlia. Mivel szélvihar volt, magamra vállaltam a kapus szerepét.

- Fiatalasszony, füleimmel látom, egyedül érkezted. Nem lesz ebből konfliktus anya és lánya között?

- Remélem, nem. Bár az igaz, Juci minden lépésemet követi. Még éjjel sem alszik külön a szobájában, hanem ott van mellettem. Mondtam neki, hozzátok jövök át, nehogy közben elcsavarogjon.

- Ismerve a csitrit, borítékolhattam volna, elhiszi, nem találkozol az apjával, de biztos, ami biztos alapon, saját szemével óhajt meggyőződni róla.

- Nem baj. Soha többé nem kívánom átélni a péntek éjszakát, amikor a rendőrségen elfordult tőlem. Inkább lógjon mindig a nyakamon, csak szeressen. Gyöngyike itthon van?

- Jaj tényleg! Fáradj be szerény hajlékunkba, ne itt a kapuban társalogjunk, mert hideg van! Egyébként itthon van az említett személy, hiszen november hetedike ünnepnap.

- Ne fárasszál! Kedves vagy és főleg figyelmes, hogy nem hagysz megfagyni a kapuban.

- Tudom.

Beengedtem, de lelkére kötöttem, a teraszon álljon meg, majd előtte jövök be a házba, mert a vendéglátói egységbe is a férfi megy be elől. Nem nevetett a hülyeségemen, de tudom, hogy értette. A nappaliban hellyel kínáltam, amit köszönettel elfogadott. Konstatáltam, a kétharmad az emeleten tartózkodik.

- Nem értelek. Örülsz, hogy ragaszkodik hozzád a lányod, mégis szomorú vagy.

- Szomorúságra nincs okom, viszont baromira fáradt vagyok. Tudod, szombaton jön anyu, addigra megpróbálom a házat annyira átrendezni, hogy elférjen.

- Juli mama nem olyan terebélyes, hogy ne férne el bármelyik helyiségben nálatok. Ez volt a vicc, de most komolyan, nem nőnek való a bútorcipelés. Megyek és segítek, de ha kell, még cimborákat is szerzek.

- Cipekedni egyedül nem is tudnék, de éppen elég az, hogy mindent elhúzogatni, hajlongani. Juci arra szavazott, anyu velem lakjon egy szobában. A bútorai a garázsba kerülnek ideiglenesen, kivéve pár dolgot. Azoknak csinállok helyet nálam meg a nappaliban. Vendéget vártok?

- Azért, mert valaki csenget, még nem biztos, hogy vendég. Nem néznéd meg, ki az?

Megnézte, de nem ablakon keresztül, és be is engedte. Miután az érkező orcámhoz nyomta hideg képesfelét, elnevettem magamat.

- Júlia, mit szólsz, mennyire ismerem a lányodat? Mondtam a kapunál, igyekszik mindenről maga meggyőződni.

- Mikuli, hittem anyucinak. Tudom, nem fog többé találkozni azzal a szemét apámmal. Gyöngyi nénitől szeretnék valamit megkérdezni.

- Miért nem telefonon hívtad?

- Mert nem teleföntéma.

- Hogy oda ne rohanjak, csitri!
- Ne rohanjál, mert összetöröd a képesfeledet.
- Halljátok? Kinyílt az emeleti ajtó, ami azt jelenti, érkezik a kétharmad. Én pedig távozom, mert ha mindketten Gyöngyivel akartok társalogni, az tuti, hogy női téma, amit nem illik hallgatnom, bár gyötör a kíváncsiság.
- Miki, nagyon tetszik, hogy a hölgykoszorút kétharmadnak titulálsz.
- Hozzászórtok az évtizedek alatt, kedves Moldováné.

A négyötödre bővült hölgykoszorú közben összenyalakodott. Füleltem. Normális körülmények között tizenhat cuppanást kellett volna észlelnem. Ám ez több volt. Ezek szerint Gyöngyi és Rózsika egymást is köszöntötték.

- Zsebcirkáló, tárgyaljad meg Gyöngyi nénivel, amit akarsz, aztán elmegyek veled csavarogni.
- Elfelejtettem a dolgot, de ha eszembe jut, szólok. Csavarogni pedig nincs kedvem, mert fáj a lábam.

Elfoglalta helyét anyukája ölében. Nevetve, lassú mozdulatokkal álltam fel, reménykedve abban, ami bekövetkezett.

- Miki, te is maradjál, Gyöngyikétől csak tanácsot szeretnék kérni, ami nem titok. Előbb mesélek. Szombat hajnalban lefeküdtünk, és mi tagadás, közeledett a dél, amikor arra ébredtem, muzsikál a telefonom.

- Erzsi néni hívta anyucit. Én vettem fel a telcsit, de hallottam, hogy csak beszél, és átadtam.

„- Tessék, Moldováné!

- Üdvözlöm, én pedig Faragóné vagyok, Jucika osztályfőnöke.

- Szia, egyszer megegyeztünk a suliban, hogy tegeződünk.

- Köszönöm, de úgy gondoltam, haragszol rám, Júlia.

- Tudomásom szerint nem adtál rá okot. Egyébként sem lenne előnyös a lányom osztályfőnökére neheztelnem.

- Ez butaság. Juci képességeit figyelembe véve, ha akarnék se tudnék neki ártani. Talán tudod, talán nem, tavaly általa szereztem bizonyosságot, hogy a férjem kivel csal meg rendszeresen. Folytatva, amiért hívtalak, este becsengetett hozzám az egyik volt kolléganóm, és a lányodat kereste nálam. Azt mondta, Juci elszökött otthonról.

- Gyöngyi a barátnőm. Segített nekem, de végül a polgárőrség találta meg, és bevitték a rendőrségre. A szökés okait nincs kedvem részletezni, ám az is lehet, te képen vagy.

- Minek kerteljek, látom, tájékozott vagy, ezért feltételeztem, okkal és joggal haragszol rám. Mivel hallom, Juci otthon van, szeretnék átmenni hozzátok, tisztázni bizonyos dolgokat a lányod jelenlétében.

- Ahogy gondolod, de behatárolt az időm, sok a munkám a hétvégére.

- Indulok, biciklivel öt percen belül ott vagyok. Szia.”

- Csipkedtük magunkat, hogy legalább a konyhában tudjuk fogadni.

- Anyuci, azt is mondd el, zabos voltam, mert tutira megint kitalált valamit a Sakál.

- Jucikám, ha az osztályfőnököd a te csínytevéseid alkalmával mindig felkeresne benneteket, akár oda is költözhetne hozzátok.

- Rózsika néni, ezután jó leszek a suliban, mert megígértem pénteken, vagy akármikor.
 - Kislányom, ne szórakoztassál bennünket, mert Rózsika néniéknek nincs annyi szabadidejük.
 - Anyuci, a nyugdíjasok mindenre ráérnek. Tegnap hallgattam a számítógépen egy dalt, ami egy nagymamiról szólt, és ő is mindenre ráért.
 - Elég az hozzá, tíz perc múlva érkezett, és bocsánatkéréssel kezdte. Féltem, hogy Jucit felidegesíti az apjával, ezért ugrásra készen társalogtam vele, ha kényes témára vált, belevágok a szavaiba.
 - Ne félj, anyuci, csak próbált volna veled majrézni, tutira megrugdosom.
 - Láthatjátok! Pár órával előbb fogadalmat tesz nekem, majd az jár a fejében, hogy megrugdossa az Erzsi nénit.
 - A sulira vonatkozott az ígéretem, nem otthonra.
 - A rendkívül fontos találkozásunk után Levente egyenesen Faragóné felé vette az irányt. Ment vigasztalódni az anyucihoz. Megjegyzem, az előző nőjét is anyucinak hívta.
 - Bocsika, akkor soha többé nem hívlak úgy. Mondhatom én is, hogy Júlia?
- Valószínű, régen utánozhattam már a lovat, mert ennek hallatára ösztönösen felnyerítettem.
- Kislányom, neked anyuci vagyok, és nagyon nem szeretném, ha másképpen szólítanál. Tudjátok, néha anyut mond, és akkor tudom, gubanc van. Megjegyzem, tíz év múlva hívhatsz Júliának!
 - Köszö-köszö!
 - Gyöngyike, amikor becsengettél Erzsiékhez, Moldován csak azért nem ment ki, mert nem csak ő, de Erzsi is vendég az anyukája házában. Erzsi, amikor visszament a szobába, az a szemét rezzenéstelen arccal vette tudomásul, hogy Juci elveszett. Nem akarom nyújtani a témát. Lényeg, Erzsinek megvilágosodott az elméje. Ha ez az alak a saját lánya iránt közömbös, milyen lenne Blankával? Gyakorlatilag végigveszekedtek az éjszakát a gyerek jelenlétében, reggel pedig Moldován Levente szárnyakat kapott.
 - Anyuci, ne haragudj, ez nem igaz. Erzsi néni nem adott semmit az apunak, hanem kirúgta.
 - Édeském, valóban kirúgta, de azt úgy is mondják, hogy szárnyakat adott neki.
 - Ahaaaa! Szóval ha majrézött volna veled a Sakál, én is szárnyakat adtam volna neki?
 - Más se hiányozna, főleg, hogy el van ragadtatva veled.
 - Még szép, elvégre sokat köszönhet nekem Erzsi néni.
- Esküszöm, nem akartam hinni a fülemnek. Júlia felkacagott.
- Anyuci, meséljed azt is el!
- Minden fületem Júliára tapasztottam, persze csak virtuálisan.
- „- Azon nem csodálkozom, hogy kirúgtad, de kérdés, döntésed mennyire végleges?
- A szüleimmel nem beszéltem át a stratégiát, majd ha innen hazamegyek. Leventének van nálam pár holmija, amiért visszajön, de úgy intézem, hogy az apu fogadja őt.
 - Tudnod kell, engem cseppet sem zavar, ha kapcsolatot tartasz fenn a volt férjemmel. Feltéve, ha Jucinak nem származik kára belőle.

- Pedagógus vagyok. A magánéletem nem tartozik a gyerekekre. A tavalyi tanévben ezt is saját bőrömön tanultam meg. Nem véletlen, kénytelen voltam munkahelyet változtatni.
- Ha nem akarsz, ne válaszoljál! Érdekelne, hogy ismerkedtél meg Leventével?
- Juci, meséld el anyukádnak!
- Én azt nem tudom, Erzsí néni.
- Dehogynem! Volt egy csínytevésed, a történetre nem emlékszem. Tény, anyukád helyett apukádat küldted be hozzám. Ez április elején lehetett.
- Ja, tudooooom! Kormoskát kidekoráltam, mert szívóskodott, amikor megettem a tízórajját. Azt mondta, zabigyerek vagyok, nekem nincs is apám. Gondoltam, bebizonyítom, hogy van.
- Valahogy így volt. Elmentél hozzá, és azt mondtad neki, meg akarok vele ismerkedni.
- Kormoskával íratam meg a papírt, amit bedobtam az apuékhöz.
- Júlia, nem tagadhatom, Levente szimpatikus volt. De mivel akkor még bíztam benne, hogy a férjemmel minden jóra fordul, eszembe nem jutott, hogy folytatása legyen a találkozásnak. Ám gyorsan kiderült, nem ok nélkül vagyok féltékeny. Juci és Brigi telekürtölték az iskolát, hogy a férjem kihez jár rendszeresen.
- Erzsí néni, ne haragudj, mi jót akartunk neked. Azt hittük, dolgozni jár ahhoz a kövér nénihez. Az igaz, nem csak neked mondtuk el, és ilyet máskor soha nem csinálnék.
- Tulajdonképpen jót tettetek vele, mert a gyanú beigazolódott. Jóvotokból megtudtam a címet, és én is utánanéztam. Leventére visszatérve, valakitől megtudta, hogy hazaköltöztem a szüleimhez. Felhívott, és fogadóképes lettem a szép szavaira. Úgy ítéltem, kölcsönösen vigasztalgatjuk egymást. Egy hónapja, hogy hozzánk költözött.
- Nem értem a dolgot, de nem is tartozik rám.
- Júlia, azért jöttem el hozzád, hogy tisztázzam magamat, tehát kérdezzél bátran!
- Leventének nincs munkahelye, és úgy tudom, a tartalék pénzét is eltaszolták az elődőddel.
- Ez igaz, de például tegnap későn délután is állásügyben volt valahol. Amikor este hazajött, boldogan mondta, lehet, sikerül valamit megcsípnie.
- Kapaszkodjál meg! Tegnap velem randevúzott a Ramóna presszóban. Felhívott telefonon, és arra kért, utoljára találkozzak vele, mert szüksége van a segítségemre. Kiderült, rólad akart információkat begyűjteni, mivel a lányom osztályfőnöke vagy, én biztos sokat tudok az életemről. Ez idő alatt ment el Juci itthonról, mert haragudott rám, hogy találkozom az apjával. Jelzem, hónapokig fűzte az agyamat, hogy fogadjam vissza, miközben veled élt, de én ezt csak most tudtam meg tőled.
- Ezek szerint hazudott tegnap nekem?
- Nem tudom. Tény, 17-19 óra között a Ramónában beszélgettünk.
- Akkor hazudott, mert nagyjából úgy ért haza. Elhíheted, mint anya, nem fogok rajta megkönyörülni. Blankának nincs szüksége mostohára. Érzéstelen fatuskó, aki levegőnek nézi ezt az okos, szép kislányát.”
- Lényegében ennyi a történet. Nagyon nem érdekel, hogy Faragóné folytatja Leventével vagy sem. Így azután finoman hoztam tudomására, el kell mennünk itthonról. Ő pedig értett a szóból. Bocsánatot kért a nem tudom miért és távozott. Gyöngyike, tőled tanácsot, illetve segítséget szeretnék kérni. Péntek óta frászban vagyok, Juci hiába fogadkozik. Bármikor megismételheti a szökést. Ezenfelül, az iskolában sem látom biztosítottnak a jövőjét. Nem hiszek

Erzsinek. Gondoljátok meg, egy hónapja együtt él Juci apjával, és erről csak most szereztünk tudomást!

- Júlia, ez utóbbi érved sántít. Miért kéne a pedagógusnak megosztani magánéletét a tanítványjaival? Moldován nem tőled költözött el Erzsihez. Ám akkor sem a majdnem kilenc éves lányoddal kéne közölnie a tényt, legfeljebb veled, ha korrekt akarna lenni.

- Tudom, sok buta gondolatom van, de értsétek meg, kétségbe vagyok esve!

- Folytathatom? Eleve nem értem, tavaly az első osztályos gyereket miért nem írattd napközibe?

- Mert nem volt kitől okos tanácsot kapnom. Tudod jól, az apja megvert, amikor terhes lettem, és nem vettem el. Buta fejvel azt gondoltam, jobb a gyerekeknek itthon, a saját szobájában, és főleg jobb, ha az én főztömet eheti, nem az iskola konyhájáról étkezik. Ezzel hozzájárultam, hogy csavarogjon. Most pedig úgy érzem, büntetés lenne számára, ha napközibe íratnám.

- Nem vagy picit ambivalens, amikor majomszeretettel veszed körül, ugyanakkor nem bízol benne?

- Gyöngyi néni, az miért lehet, amit a felnőttek mondanak, az úgy van, amit a gyerekek, az pedig hülyeség? Nem fogok megszökni, mert szeretem az anyukámat, ő pedig nem fog dumcsizni azzal a szeméttel, aki utál engem. Az anyu nem szerethet olyat, aki engemet rühell. Félttem ott az erdő szélén, de annyira nem, hogy inkább hazajöjjek oda, ahol engem nem szeretnek.

- Júlia, ez a pár mondat legyen mindig előtted, amikor kételyeid vannak! Hétvégén jön az anyukád, aki segítségedre lesz, hiszen elsősorban az unokájáért adta fel vidéki életét. Hiszem, minden rendeződik, és te is megnyugszol. Ami a volt kolléganőmet illeti, kicsit hisztis, néha szigorú, de nincsen tudomásom róla, hogy igazságtalan lenne a tanítványjaival. Amennyiben mégis így lesz, számíthatsz a segítségemre, de fölöslegesen ne ítélj, hogy ne ítéltessél!

* * *

Szegény Juci

Fantasztikus, jövőre hatvannyolc éves leszek, ha leszek, és már eljutottam odáig, hogy van saját borom. Ötven liter bor, fahordóban. Ha fogyasztok belőle, mindig hálás szívvel gondolok Juli mamára, és ennek hangot adok. Azt mondja, naponta csuklik. Telepatikus úton lövellem felé pozitív gondolataimat, amit ő megérez a szomszéd utcában. Mókuci próbál lehűteni. Szerinte Juli mamát Bársonykán is emlegetik, azért csuklik. Nem baj, akkor is fogyasztok naponta a zalai borból az egészségére. Nagy szó ez nálunk, mert borral csak kis mennyiségben, üvegben szoktam találkozni. Sok éve egyik karácsonykor néhai Misi barátom adott három egész litert pici fahordóban, de a hordót visszakerítte, ez pedig az enyém marad örökre. Ráülhetek, de ha úgy tartja kedvem, felállhatok rá, hogy szónokoljak róla a kétharmadnak.

2011. november 12. szombat. Azóta vagyok hordótulajdonos. Barbarics Rókusné (Juli mama) az adott napon bútorozott össze lányával és unokájával. A bútorszállító kamionra pedig fel volt téve egy nagyobb csomag, adresszáva: „Rózsika, Gyöngyike és Miklós”-nak. Ez utóbbi miatt majdnem összeveszttem a hölgygel, mert nem szeretem a nevemet ebben a formában, de eszembe jutott az ajándék, és megerőszkoltam magamat. A hordón kívül kivéreztetett szárnyasok voltak garmadával, hogy a kétharmad egy darabig fogyaszthassa a pipipapit. Persze csak akkor, ha előbb elkészítik, mert bár imádják a csirkét, de nyersen fanyalognak tőle.

Az adott napon Gyöngyivel átvonultunk a „Moldován kúriára”. Ott fogyasztottuk el megérdemelt reggelinket. (Vajas zsömlé párizsival.) Érdekes, mennyivel másabb a reggeli a szomszédban, mint itthon. (Ingyen van.) Táplálkoztunk négyen, közben vártuk az érkező bútorszállító kamiont. Rózsika maradt a bázisunkon. Ráhárult az ebédkészítés feladata hat személyre. Elvégre a kúrián akkora volt a felfordulás, hogy ott képtelenség lett volna főzőcskézni.

- Mondd, Miki! Megbízhatók ezek a bútorszállítók?

- Júlia kedves, úgy tudom, anyukád megírta darabra, milyen bútorait fogják elhozni. Majd ti nézitek a lerakodást, én meg füllel követem. Ha fennhagynak a kocsin egy szekrényt, nyugodj bele, kiverem a balhét!

- Anyuci, ugye mondtam, Mikuliban megbízhatasz.

- Kislányom, ne a szád járjon, hanem egyél!

- Próbáltam, de csukott szájjal nem sikerült.

Ekkor én a citromos teámat kortyolgattam, de a párbeszéd indulatba hozott, beleröhögtem a bögrébe, aminek következményeként Gyöngyike ruházata picit beszennyeződött.

A kamion Bársonykáról egyenesen hozzánk ment lerakni az említett élelmiszereket. Már csak ezért is jó volt, hogy Rózsika otthon maradt. Tizenegy óra magasságában Moldovánék előtt fékezett a behemót nagy autó. Juli mamát is ők hozták. Következett a bútorok szortírozása, Júlia vezényletével. Nagy részük a garázsba került, pár darab a teraszon landolt. Történt ugyanis, hogy a fiatalasszony makulátlan tisztaságot rittyentett a szobákban az elmúlt napokban. Mondván, ha a bútorok helyükre kerülnek, neki nem lesz energiája takarítani. Csak hát a markos legényektől nem várható el, hogy könyvszekrényt meg heverőt stb. stb. zokniban hurcoljanak. Vakon átlátva a körülményeket, időben javasoltam, ami a házba kerülne, azt rakják a teraszra, majd mi a többit megoldjuk. Gyöngyike próbálta lekötni a nyolc és háromnegyed éves Jucit, aminek az lett az eredménye, hogy ő is az autó körül volt állandóan, mivelhogy a csitri kanalat domborított a nyüzsgésben. Ő volt a „minden lében kanál”. Az urak (vagy nem tudom, hogy kell mondani) szóval a „fogdmeg fiúk” nagyot domborítottak.

Fülemmel követve, a nagy szekrények, mintha szárnyakat kaptak volna, olyan könnyedén cipelték. Kétségtelen, amikor a búcsúzásnál lejtoltam velük, csak azért értem át a tenyerüket, mert hosszú, zongorista ujjaim vannak. Távoztak. Távozásukkal Juli mama búcsút intett pár könnyecsepp kíséretében eddigi életének.

A hölgyek (beleértve a csitrit is) üzembe helyezték Juli mama hűtőit. Az ő vezényletével igyekeztek megtölteni a hozott táplálékokkal. (Háromnegyed baromfiudvar, megtetézve egy vásárolt, de már kivégzett cocával. Továbbá egy konyhakert egész évi termésével.) Miki, azaz én, álltam bambán a teraszon, ismerkedtem a bútorokkal, amiket majd be kell vinni a házba. Hosszan elidőztem egy polcos szekrénynél, amire azt mondták, „könyvszekrény”. Tapogattam, simogattam, ahogy régen szoktam kapcsolat szorosabbra fűzése céljából. Tervezgettem a bevitelét, de tudtam, egyedül nem fog sikerülni.

- Mikuli, kapd meg a másik felét, és vigyük!

- Veled, Zsebcsirkáló?

- Ne majrézz, tolni tudom.

- Ez igaz, de hogy jut át a küszöbökön?

- Ja, tényleg! Akkor bocsika!

- Hívjad ki Gyöngyi nénit!

- Jó, de segíthetek?

Tény, a könyvszekrény zökkenőmentesen került be Juci szobájába. Az persze soha nem fog kiderülni, Gyöngyinek szüksége volt-e a törpe közreműködésére. Az biztos, egyik oldalon én, másikon ők ketten vitték. Végül is emlékezve gyerekkorom orosz meséjére, ahol a répa kihúzásához szükség volt a kiséger segítségére, meglehet, Juci nélkül ma is a teraszon toporognánk nyögdecselve.

Igencsak benne voltunk a délutánban, amikor Gyöngyi kiadta a parancsot, mindannyiunkat betessékelt az autóba. Juli mama ugyan próbált kifogásokat keresni, de nem talált.

- Rózsika úgy kalkulálta az ebédet, hogy téged is beleszámolt.

- Emlékszem, milyen aranyos volt Bársonykán. Pillanatok alatt feloldotta a zavaromat. Pedig nagyon féltem, mert nem vagyok hozzászokva a vendégeskedéshez. Miki, büszke lehetsz a feleségedre.

- Büszke vagyok rá, de ne mondd el neki! Meglepínek szánom ínységes időkre.

Juli mama elnevette magát. Közben megérkeztünk hozzánk. Étkezés, valamint több órás beszélgetés következett. Még hogy evés közben a magyar ember nem beszél?! Tapasztalatom, ilyenkor a kukáknak is megered a nyelvük. Elsősorban a kis csitri volt terítéken. Apropó a szökésének története. Rózsika Juli mamának lelkére csomózta, legyen következetes egyszem unokájával, ne engedje csavarogni! Az azóta eltelt hónapok igazolják, a nagymama megszívlelte újdonsült barátnőjének a tanácsait. Másik téma, ami a fiatalasszonynak is új volt, Juli mama előrukkolt egy megvalósítandó ötletével. Van megtakarított pénze, és szeretné, ha a „Moldován kúria” bővítésre kerülne. Ő nem így definiálta, én pedig nem tettem fogadalmat arra, hogy szó szerint idézem. Ami tény, rám hárult a feladat, a cél érdekében keressek megbízható kivitelezőt. Józsi barátomra gondoltam, de nem mondtam ki, mert nem vagyok szószátyár. Az uzsebéd után, vacsora idején távozott tőlünk a három generációs Júlia-csapat.

Józsival 19-ére (Erzsébet napra) beszélünk meg randevút. Kart karba öltve sétáltunk át Moldovánékhoz. Míg a barátom terepszemlét tartott a hölgyekkel, Juci engem boldogított a panaszáradataival.

- Gubanc van, Mikuli.
- Csomózzad ki! Úgy hallom, a többiek felmentek a padlásra.
- Figyelsz rám? Mert nincs kedvem fölöslegesen pofázni!
- Zsebcirkáló, mondtam, egyszer a szádra ütök, ha így beszélsz.
- Te meg ne rinyálj! Hallanád az anyut mostanában. Esténként hazajön fáradtan. Az jó, hogy a mama megfőzi a kajcit, ő meg csak leül, máris tömheti a majmot, de...
- Felmegyek a többiek után a padlásra. Nem akarom hallgatni ezt a kislányhoz nem illő szöveget.
- Bocsánatot kérek, Miki bácsi! Azt akartam mondani, hogy tele van a ház bútorokkal, anyuci meg kék-zöld foltokkal, mert mindig siet, és valamibe beleveri magát. Na, azt kéne hallanod, olyankor miket mond. Téged meg a Rózsika nénit is emleget.
- Hogy kerül a csizma az asztalra? Nem nekünk jön, hanem a bútoroknak.
- Mikuli, ugye szeretnéd, ha neked menne? Tavalgy Erzszi nénival kapcsolatban mondtál ilyet, márpedig az én anyukám százszor szebb mindenkinél.
- Erzszi néééiiii? Már nem Sakál?
- Szeretem őt, mert kirúgta azt a... tudom, nem szereted, ha csúnyán beszélek.
- Azt akartad mondani az apukádra, hogy „hülyét”?
- Stricit akartam mondani, de mindegy. Anyuci meg a mama csak így említik. Tudod, megfogadtam, a suliban felveszem a jó modort. Megy a dolog, csak a mamával meg tudnám értetni, nem vagyok kis pisis. Hétfőn úgy kezdte, eljön velem, megnézi, merre van az iskolánk. Még örültem is neki, mert különben kamázom a mamát nagyon. Arra nem számítottam, hogy délután szobrozni fog a kapu előtt, amikor nyomulunk ki a suliból. Mondjuk az igaz, sok szülő várakozik, de én hazatalálok egyedül. Kedden zrikáltak az osztályban. Képzeld el, majdnem bemostam a legjobb barátnőmnek, a Biankának, de eszembe jutott a fogadalmam. Mindenesetre nem lesz ez így jó.
- Még mindig barátnőd a kis Kolompár?
- Kedden az volt, de ma szombat van. Az úgy van, megdumcsiztam a mamával, reggelenként nem kísér el, de sajnós délután jön értem. Azok meg az osztályban velem foglalkoznak. Tegnap úgy döntöttem, ha nem agyalhatom meg a Biankát, akkor nem leszek a barátja sem. Mikuli, nekem ezek után csak te vagy a barátom.
- Volt már olyan, hogy engem is elagyabugyáltál volna legszívesebben?
- Nem haragszol?
- Szóval igen?
- Te mondtad ki. Azt nem szeretem, hogy nem puszilgathatlak akármikor.
- Nem szeretek puszilkodni senkivel.

Épületes társalgásunkat a padlásról érkező csapat zavarta meg. A két hölgy nagyon lelkes volt, ám Józsi sem fukarkodott a szavakkal. Mivel hölgyek között éltem világéletemben, hozzászórtam a mondanivalók szelektálásához. A tető bontása nélkül két szobát és egy kis fürdőszobát lehet kialakítani. Két nap múlva elkészült a pontos költségvetés. Építési engedélyt nem kértek, mert házon belüli az átalakítás, kivéve az emeleti ablakokat. Juli mama örült, mint Jani a farkának, mivel pénze is marad valamennyi, ha minden úgy sikerül, ahogy eltervezték.

Ami pedig a kis barátnőmet illeti, értékes ajándékot kért a Mikulástól, amit megkapott. Juli mama december 5-én, hétfőn várta utoljára az iskolánál. Természetesen a csizmájába egyéb ajándékok is kerültek, de az szokványos. Februárban elkezdődött az építkezés. Én gyakorlatilag nappal mindig a helyszínen voltam, csupán éjszakára jöttem haza. Nem szép tulajdonságom, de ha nálunk is bármilyen szakipari munka folyik, figyelemmel kísérem annak minden mozzanatát. Amikor mi építkeztünk, naponta vettem át a végzett munkát, és bizony előfordult, hogy például újracsináltattam az erkély vakolatát. Születésnapomra, május elsejére ígérte Józsi, hogy végeznek a feladattal. Egy teljes hetet csúsztak, de minden elkészült.

* * *

Juci átváltozása

Véget ért a 2011/2012-es tanév. Ekkor tudatosult bennem, az idő múlását nem naptári években, hanem tanévekben tárolom. Családunk egyetlen dolgozója pedagógus, ezen felül nyugdíjas éveink bearanyozója kisdíák, érthető az átváltozás. Mostanában a csitri kevés vizet zavar nálunk, bár ez, hogy „zavar”, nem illik személye méltatására. Mióta nagymamája hozzájuk költözött, sokat komolyodott a kilenc éves törpe. Bizony, február 28-án ennyi idős lett. Nagymamája pedig az ünnepi alkalomra vett neki egy új biciklit. Juli mama szigorúsága ugyanis kizárólag az iskolai dolgokra és az esetleges csavargásra vonatkozik. Amúgy az unokája fát vághat a mama hátán. Tény, mikuláskor létrejött köztük az egyezség: Juli mama nem megy érte az iskolához, cserében Juci fogadalmat tett, mindig hazajön időben, és ha mégis fontos programja adódik, telefonál. Hitem szerint Juli mama mielőtt a lányához költözött, telefont csak fényképen látott. Ám hamar rájött, ha a kertet túrja, nem biztos, hogy a vonalas telefon csengését meghallja. Így azután lányának benyújtotta az igényét egy olyan „francra”, amit magával vihet a zsebében az udvarra. 68 éves korában rákényszerítette magát, hogy ismerkedjen a technikával. Júlia bokros teendői miatt Juli mama Gyöngyivel ment el mobilt vásárolni. Az üzletben kérdezte az eladó, egyszerű készüléket avagy „okost” kíván vásárolni. Közölte, ő nem hülye, tehát bármilyen készülék megfelel, csak jó legyen. Unokája pedig még aznap kiképezte a nagyit. Azóta délelőttönként Rózsikát hívja, mert délután Juci telefonját várja. Megjegyzem, egy évvel ezelőtt a Zsebcirkáló, ha telefonálni óhajtott, összevissza nyomkodta a gombokat, ma pedig sokkal jobban ért hozzá, mint én. Hasonló a helyzet a számítógéppel is. Keményen beleásta magát a nyelvtanulásba. Szabadidejében gyakorlatilag a laptopja társaságában található. Levelezik, ismerkedik a Facebookon. Júliának újabb rizikófaktor. Igaz, nem csavarog a gyermeke, viszont naponta kell oktatnia őt, mit szabad az interneten közzétenni. Koraérett a kilenc és fél éves kislány, akiről két hete derült ki, hogy nagylány lett. Nagyjából azon a napon közölte a netes barátnőivel. Persze Moldován Juci ezt is önmaga sikereként tálalta. Kifaggatta a kis cimborínait, és akinek még nem jött meg, azt lazán le „kis pisis”-ezte. Hogy családi körben mit kapott érte, azt nem részletezem, már csak azért sem, mert a híre hozzám csomagolva érkezett, Juli mama és Rózsika társalgásának folyamányaként.

Ki hitte volna, hogy az első osztályt okító tanító néni (Sakál) második tanév végére a világ legjobb pedagógusa lesz. „Erzsi néni aranyos, okos.” Juci a végtelenségig képes sorolni a pozitív jelzőket. Mentségére szóljon, azért nálunk hozzáteszi: „Erzsi néninél legfeljebb Gyöngyi néni jobb pedagógus”. Ami tény, kiváló eredménnyel abszolválta a második osztályt. Így azután nem csoda, hogy a tanévzáróra hivatalos volt mindenki, aki Juci szívéhez közel áll, mivelhogy az igazgató nyilvánosan is megdicsérte a prücsököt. Márpedig erről a dicséretről személyesen kellett értesülnie Kati néninek (a szomszédból), Rózsika néninek, Gyöngyi néninek, Mikulinak és természetesen a közvetlen családtagoknak. A volt osztálytársai pedig ledegradálódtak facebookos ismerőssékké.

Bizony-bizony, félévtől Moldován Júlia Faragóné kedvence lett. Cserében ha valaki „Sakálként” merné említeni a pedagógusok gyöngyét, na annak Jucival gyúlne meg a baja. De mivel év végére a magaviselete példás lett a kisasszonynak, ebből egyenesen következik, a „Sakál” miatt nem kellett igazságot osztania. Más kérdés, hogy Erzsi néni a volt iskolájában lett Sakál még az előző tanévben. Ami viszont változatlan, Moldován Júlia a világon a legszebb lány, a legokosabb, sőt, a legtehetségesebb is. Az önteltsége annyiban fokozódott, büszkén hangoztatja, az apja és közte lévő rossz viszonyt csupán a faterja láthatja kárát. Majd még sajnálni fogja, amikor a lánya híres lesz, hogy nem törődött vele gyerekkorában. Anyukája hízik a boldogságtól, bár Gyöngyi szerint ez külsőleg nem látszik meg Júlián, nekem pedig nem áll

módban meggyőződni róla, melyikük mond igazat. S mivel benne vagyok a korban, és ezáltal egyre bölcsőbb, régen rájöttem arra, igényeimet a lehetőségekhez mérem. Húha! Gubanc van. Júliáról gondolkodom, és ebben a minutumban feküdt rá a kapucsengőre a makettje. Jobb, ha kimegyek beengedni, mielőtt vétkezne a nagylány. Nem szeretném, hogy átmásszon a kerítésen.

- Ne cammogjál, siessél, mert megdöglök ebben a melegben! Fogadjunk, hogy Gyöngyi néniék nincsenek itthon!

- Nyertél, Juckó. Gyere be, majd a hűvösben ráérünk csörözni!

- A mama küldött nektek epret. Most szedtük a kertben.

- Isten tartsa meg jó szokását, mondd meg neki!

- Ne szórakozzál, Mikuli! Ha kapsz valamit, azt illik megköszönni, és nem üzengetni velem.

- Hallod, ne oktassál, prücsök, azért mert nagylány lettél, még nem muszáj szemtelennek is lenned.

- Ezt meg honnan tudod, hogy megint?

- Ja?! Értem már. Tudod, az úgy van, nem havonta egyszer leszel nagylány, hanem az első havi vérzéstől mindig annak számítasz.

- De klassz! Akkor nem baj, hogy megmondtam neked?

- Nekem a barátom vagy, és ha így haladsz, terveid szerint lassan a feleségem leszel.

- De bolond vagy, Mikuli. Tudom, valamikor én dumáltam ezt a hülyeséget, de azóta már nem vagyok kis pisis. Erről jut eszembe, tudod, a múltkor a Facebookon közzétettem a hírt, és anyuékától kaptam a képesfelemre miatta. Ráadásul bejelölt ismerősként a hülye apám.

- Mesélj, csitri! Bariztok az öregeddel?

- Nem vagyok hülye! Visszautasítottam. Egyébként Erzszi néni sem ismeri őt. Képzeld el, anyuci miatta nem regizik!

- Mert szeret téged, és nem akarja, hogy megint elmenjen az eszed.

- Rózsika néniék hol vannak? Ja tényleg: a fürdőszobában csöpög a csap, és nem lehet rendesen elzárni.

- Vásárolnak.

- Na és?

- Ezt nem értem.

- Mondtam, hogy csöpög a csap, és a mama szeretné, ha megjavítanád.

- Furcsán hoztad tudomásomra.

- Ne haragudj, fáj a fejem, meg nem csak az.

- Van nálad telefon?

- Nincsen, mert a mama küldött át hozzátok. Ha fel akarod őt hívni, hívd a sajátodon!

- Azt gondoltam, felhívod Rózsika nénit, és elkérsz tőle.

- Mi van Mikuli, te is rossz fát tettél a tűzre, mint én, hogy Rózsika néni nem hisz neked?

- Mi lenne, ha megfojtanálak?

- Szerinted?

- Szerintem nem szemtelenkednél velem.
- Barát a barátoknak mindent mondhat, vagy mégsem?
- Az előszobaszekrényt kinyitod, találsz ott egy zacskót, amiben alkatrészek vannak. Mellette egy franciakulcs van. Azokat vedd elő, én meg felhívom Rózsika nénit, aztán húzunk hozzátok!
- Megcsinálod a csapot?
- Ketten fogjuk veled megcsinálni.
- De baró! A Facebookon kikürtölhetem, hogy csapot javítottam?
- Csitri, előbb a meló, a kürtölés csak utána jöhet.

* * *

Juci apja

2012. július 6 péntek. Borzasztó. Írtam egy regényt, a főszereplőjét Csabának hívják, és azóta minden év júliusában ünnepnek érzem a Csaba napot. Ma is ünnepre virradtam. Lehet, hogy ez elmezavar?

- Mikuli, egy szimpatikus férfihang keres telefonon.

- Ez van. Barátkozzál vele, Mókuci, aztán majd meglátjuk, melyikünk marad a befutó.

- Hülye.

- Nem baj. Emlékeztetek rá, barátkozásunk idején mennyit nyomott a latba, hogy az átlagtól eltérően gondolkodom mindenről, rólad is!

- A nappaliban várakozik rád a telefonban. Slattyogjál át, és ne dumálj, mert a nyári melegben is kihűlhet a gyomrod!

- Durva pokróc, vagy inkább murva.

- Remélem, a zúzott kőre céloztál, és nem betűtévesztésről van szó.

- Tudod jól, trágár szavak nem szokták elhagyni ajakamat.

- Menjél már a ... telefonhoz! Külföldről hív az illető.

- Rohanok, te pedig vigyázzál a teámra, nehogy valaki megigya!

Sebességbe raktam magamat. Útközben néhány keresetlen szóval illettem a könyvespolcot, ami meg akart gátolni a haladásban.

- Tessék parancsolni!

- Ön a Miklós bácsi?

- Anyád jól van? Bocsánat, uram, az asztalhoz beszéltem, mert bevertem a lábába a lábamat. Megjegyzem, nem vagyok bácsi, legfeljebb Miklós, de akiket közel érzek magamhoz, azoknak Miki.

- Akkor én nyugodtan maradhatok a Miklós mellett. Jó napot kívánok, Moldován Levente vagyok.

- Csak nem a...

- De igen. Moldován Juci apukája, és Londonból beszélek. P. Jóska adta meg az ön telefonszámát.

- A csibész, anyaszomorító. Feltételezem a zenész Jóskáról van szó, aki három húrt használ a hegedűjén.

- Ehhez nem értek, de együtt szoktak muzsikálni.

- Tegnapelőtt utoljára. Legalábbis most úgy érzem. Vezesse elő közlendőjét, Moldován úr!

- Látja, soha nem találkoztunk, nem beszéltünk egymással, mégis előítélettel van irántam.

- A volt felesége és a kislányuk nálunk családtagok.

- Tudom, ezért fordulok magához a problémámmal. Tisztában vagyok, Júlia lépten-nyomon eláztatja a személyemet, ahol csak szóba kerül a nevem.

- Úgy tűnik, maga kissé beképzelt. Különböznem feltételezné, hogy a volt feleségénél évek múlva ön a téma.
- Joggal gondolhatom így.
- Barátom, ha előttem mocskolni akarja Júliát, közlöm, a legrosszabbat választotta személyemben. Bár nyugdíjas vagyok, magam rendelkezem az időmmel, a barátaim gyalázását nem tűröm el. Nem szoktam udvariatlan lenni, éppen ezért, ha megszakad a beszélgetésünk, köszönje magának!
- Nincs ilyen szándékom, de ítékezés előtt illik mindkét felet meghallgatni!
- Csupa fül vagyok, de figyelmeztetem, válogassa meg a kijelentéseit!
- Rendben. Kérem, hallgasson végig! Gimnazista koromban legfőbb szabadidős elfoglaltságom a csajozás mellett a foci volt. Am egy véletlennek álcázott rúgással az egyik konkurenciam harcképtelenné tett a pályán. Magyarul: műteni kellett a heréimet.
- Most fog következni, szegény Moldován Levente a történetek után továbbra is kergette a lányokat, csak nem tudta, mit kezdjen velük, amikor utolérte valamelyiket.
- Kérem, Miklós úr, ne cinikusodjon, várja meg a történet végét! Nem lettem nemileg inaktív, de az orvosok azt állították, valamint a kalandjaim igazolták, nem lehet gyerekem.
- Hú, de izgalmas!
- Megismerkedtem Júliával, és halálosan egymásba szerettünk. Ráadásul még az udvarlás idején kijelentette, nem akar gyereket. Gondolhatja, mennyire örültem én a megtermékenyítésre képtelen. Megőrizhettem a nagy titkomat, különösen, hogy magától felajánlotta, fogamzástáplót fog szedni. Leforrázott a hír, amikor közölte, állapotos.
- Maga pedig pofonnal akarta meggyőzni az abortuszra.
- Téved, uram. Biztos voltam benne, az én hön szeretett feleségem hűtlen lett hozzám. Nem egy pofont utaltam ki neki. Elborult az agyam, és kegyetlenül megvertem.
- Júlia előadása egy pofonról szólt. Itt utalok vissza az első kijelentésére. Úgy látszik, eláztatás helyett baráti társaságban árnyalja az önről alkotható képet.
- Esetleg még az lehet, hogy szégyenli, ahogy én sem vagyok büszke rá. Életemben egyszer kezet emeltem a gyengébb nem képviselőjére, ráadásul arra, akit abban az időben nagyon szerettem.
- Mondja meg, de őszintén, soha nem csalta meg azt a szépasszonyt?
- Akkor is megmondanám az igazat, ha tétje lenne, így pedig bátorság sem kell hozzá. Valóban, párszor megcsaltam, és senkinek nem lett gyereke tőlem. A legtöbb férfi azt vallja, nem mindegy, hogy a csizmámat piszkolom be, avagy a csizmámba piszkítanak.
- Moldován úr, maga szerint aki elmúlt 68 éves, az már nem férfi? Ugyanis én nem ezt vallom.
- Arról nem lehet szó, hogy a lehetőség hiányát a korával magyarázza meg?
- Uram, az embert az állattól az különbözteti meg, hogy tud gondolkodni, és nem az ösztönei szerint él.
- Tény, Miklós úr, a kor és a bölcsesség egyenes arányban van. Az ember minél idősebb, annál bölcsőbb, és ezt már én is érzem. Júlia megszülte a gyereket, én pedig attól kezdve eltávolodtam tőle. A szeretet fokozatosan változott gyűlöletté. Ez sajnos kihatott a gyerekekre is, aki minderről semmit nem tehetett.

- Mérnök úr, miért nem csináltatott apasági tesztet?

- Erre nincs magyarázatom. Az igazság, soha nem tapasztaltam, hogy Júlia erkölcstelen lett volna. Győzött a tudatalattim. Az eszemmel hittem a hűtlenségében, de a gyereken kívül a legcsekélyebb bizonyítékom sem volt rá. Mai eszemmel úgy ítélem, hoztam egy hirtelen döntést, és félttem a cáfolattól. Ne felejtse el, nem vagyok gyerekpárti! Törvényesen elfogadtam, házasságban fogant, tehát én vagyok az apja. Beadtam a válókeresetet, mert sikerült Júliával kompromisszumot kötnünk. Nem fizetek gyerektartást. Cserében mindketten a kislány nevére íratjuk a házat. Az legalább a sajátja, míg a havonta fizetett gyerektartásból nem csak ő részesül.

- Moldován úr, telefonon nem láthatja, kezdek szint játszani.

- Rendben, rövid leszek. Közel egy évvel ezelőtt vált számomra bizonyossá, Juci az én lányom. Megismerkedtem Faragónéval, az osztályfőnökével, és mit ad isten, teherbe esett általam.

- Azt honnan tudta?

- Még nem volt 12 hetes terhes, mikor ragaszkodtam az apasági teszthez. Nem miatta, hanem a kislányom miatt. Kétségtelen, személyes kapcsolatunk Jucival ritkán volt, de néha láttam őt, Erzsi és Jóska sokat mesélt róla, és nem tagadhatom, külsőleg totál Júlia, de a természetét tőlem örökölte. Erzsi mindenképpen el akarta vetetni a magzatot, én pedig vállaltam a költségeket, azzal a feltétellel, ha megbizonyosodom róla, általam került áldott állapotba. Higgye el, Miklós úr, boldog voltam kezemben a bizonyossággal, képes voltam gyereket nemzeni, ha nehezen is. Az a kis csibész az én lányom. Júliával próbáltam kibékülni, de elutasított. Erzsi pedig kirúgott. Azt mondta, közömbös vagyok a lányom iránt. Látszólag az voltam.

- Ez jó! Gyöngyi lányom felkereste magukat, hátha Jucit ott találja. Maga pedig, Moldován úr, fapofával fogadta, hogy a lánya elszökött otthonról.

- Az én gyerekem nem hülye. Biztos voltam benne, előkerül, hiszen szereti az anyukáját, legfeljebb néha szüksége van arra, hogy Júlia is kimutassa a szeretetét iránta. Ismerem a volt feleségemet. Ő az érzelmeit magába rejti. De cáfoljon, ha más tapasztalatai vannak!

- Nehezen nyílik meg, viszont nagyon ragaszkodik. Egyébként maga miatt szökött el Juci otthonról.

- Nézőpont kérdése. Féltékeny lett, azt hitte, az anyukája kibékül velem, és ezáltal nem csak őt fogja szeretni. Megjegyzem, láttam a rendőrségi jegyzőkönyvet, bár tudom, szabálytalan, ám megtaláltam a kiskaput. Röpké életem során párszor lenulláztam magamat, de mindig sikerült talpraállnom, és Juci örökölte ezt a tulajdonságomat.

- Ezért nem esett kétségbe, hogy elveszett a lánya?

- Megismétlem, az én lányom nem hülye. Egyetlen pillanatig nem gondoltam, hogy nincs tisztában a cselekedeteivel. Ő zsarolni akarta az anyukáját, és ez sikerült. Erzsivel még aznap szakítottunk.

- Pontosabban, kirúgta magát, mert megvilágosodott az elméje. Ha a saját lánya iránt ilyen közömbös, mire számíthatna majdan az ő Blanka lánya?

- Gratulálok. Ezek szerint Faragóné is a baráti körükhöz tartozik?

- Nem ismerem a hölgyet, de mint tudja, a dolgozó családtagunk kolléganője volt.

- Ezek szerint a terhességről is tudtak? Megjegyzem, már a barátomnál laktam, amikor Erzsi felkeresett a hírrel.

- Most szereztem róla ön által tudomást. Mikor ment ki Angliába? Ámbátor semmi közöm hozzá.
- De igen, mert most jön az én szempontomból a lényeg. Gépészmérnök vagyok, és mellette elvégeztem a közgazdasági egyetemet is, de már nem élünk együtt Júliával. Az unokanővérem fejéből pattant ki az isteni szikra. Ha otthon nem kapok állást, jöjjenek ki ide. Decemberben mindent felszámoltam otthon, és kijöttem. Szerencsére, ahogy mondják, „megfogtam az isten lábát”. Nyelvi nehézségeim nincsenek, így azután tárt karokkal vártak. Gyakorlatilag fél év alatt ott tartok, hogy már autót vettem.
- Úgy tudtam, itthon új Opel kocsija volt. Feltételezem, a szerelme arra is rátette a kezét.
- Ágnes soha nem volt a szerelmem. Magának hihetetlen, de szerelmem egyedül Júlia volt. A többi pedig nő. A kocsim megvan. A barátom használja ideiglenesen, hiszen még alig járt le a garanciája. Opel Corsa 1.4 Ecotec Color Edition.
- Az egyik cimborámnak olyanja van. Öt ajtós, kis kocsi, de nagyon meg van elégedve a fogyasztásával.
- Drága volt az extrákkal, mert több, mint 4 milliót fizettem érte, szerencsére kp-ben. Ráadásul nem szeretem a német kocsikat. Most egy régebbi évjáratú Fordot nyüstölök.
- Barátom azt mondta, 100 lóerős motor van benne.
- Ez igaz, na meg az is, hogy nagy fordulatonál elég hangos a motor. 130 kilométer felett értendő. Ezen felül automata váltóst szerettem volna, de akkor nem volt. Kinézetre sportos külsejű, de nőknek való a mérete miatt. Négy méter hosszú. Jó benne, hogy a kormánykerék fűthető. Van benne klíma, érintőképernyős hifi, és tolatóradart is rendeltem hozzá.
- Látja, azt én is szerettem volna a Renault-ba, de akkor nem volt, amikor vettük. Tudja, hogy a háború előtt a Fordnál volt egy magyar vezetőmérnök?
- Nem tudtam, de biztosíthatom felőle, nem azért szerettem bele a márkába.
- Képzeld el, Moldován úr, Galambos József vezette be, hogy futószalagon gyártsák a Fordot. 37 perc alatt készült el egy komplett kocsi.
- Miklós úr, most következik önhöz a kérésem! Szeretném felvenni a lányommal a kapcsolatot. Arra gondoltam, néha beszélgethetne velem. Facebookon bejelöltem, de elutasított. Haragszik rám, és igaza van.
- Nem árulok zsákbamacskát, Moldován úr. Jucit jól ismerem, és tudom, mennyire befolyásolható. Angliából könnyű húzogatni a mézesmadzagot. Közreműködésünkkel megszédítené a csitrit, Júliát pedig örökre boldogtalanná tenné, ha egyáltalán túlélne a lánya elvesztését.
- Tudom, nincs hitelem. Mégis arra kérem, gondolkodjon rajta, és ha picit is lát benne fantáziát, beszélje meg a volt családommal! Juci gyerek még, tehát a döntés Júlia kezében lenne. Fogadkozhatok magának, de azt remélem, elhiszi, nincsen szándékomban a lányomat ellopni. Viszont van még itt valami, ami döntést igényel a közeljövőben. Az autót szeretném a lányomnak ajándékozni. Tudom, persze, hogy tudom, ténylegesen az anyukájának adnám.
- Júliának nincs jogosítványa.
- Ismerem a volt feleségem képességeit. Ez nem lehet akadály. Természetesen az átírással kapcsolatos költségeket magamra vállalom. Az igazság, eladhatnám, de maga is jól tudja, felét sem adnák érte, mint amennyit ér. Márpedig vagyok olyan önző, az én pénzből ne egy idegen járjon jól. Köztünk legyen mondva, annak sem örülök, hogy a barátom jár vele. Bár igaz, pár hónapig éltem a nyakukon.

- Akkor, ha megenged egy gyakorlati kérdést: mennyi a tényleges fogyasztása az Opelnek? Ezt közölnöm kell a fiatalasszonnyal, hiszen nem gazdagok.
- Sokat jártam vele benn Pesten, hiszen állás után kajtattam. Az óra szerint még nincs benne 30000 kilométer, és százon a városban hét litert fogyaszt kb..
- Ravasz maga, Moldován úr. Máris itt a mézesmadzag.
- Akkor magyarázom a bizonyítványomat, és esküszöm, szavamon foghat! Kár, hogy nem veszi fel a beszélgetésünket.
- Még arra is sor kerülhet.
- Volt tartalék pénzem, és éreztem, rosszul áll a szénám Ágnesnél. Tudtam azt, hosszútávon állás után kell néznom. Ezért vettem meg az Opelt, és nem vártam egy nekem megfelelőbb autóra. Azután történt, ami történt. Gyakorlatilag földönfutóvá váltam. Nem tudtam, mi vár rám itt kinn. Szerencsémre bejött a váltás. Azt pedig ecseteltem, miért nem akarom eladni a kocsit. Hitem szerint Júliát lelkiileg tönkretettem egy életre. Juci pedig eddig a percig egy jó szót nem kapott tőlem. Nagyon szeretném, ha távapuka lehetnék. Ám kijelentem, ha Júlia elfogadja az autót tőlem, ez számára semmi elkötelezettséggel nem jár, még akkor sem, ha nekem fájni fog, hogy nem sikerül a lányom közelébe férköznöm. Ha óhajtja, mindezt saját kézírásommal elküldöm magának meg a volt feleségemnek, de ha óhajtja, vegye fel, amit mondtam! Ha az elmúlt közel tíz évet szeretettel pótolni nem tudom, legalább segíthessek Juci előmenetelében. A Facebookon látom, egész sokat tud angolul, és érti a számítástechnikát. Azt Jóskától tudom, hogy kitűnő volt a bizonyítványa. Megjegyzem, az eszét mindkettőnkől örökölhette.
- Adja meg a telefonszámát vagy egyéb elérhetőségét!
- Miklós úr, tudom, jó memóriája van, de mégis inkább e-mailt küldök, és abban minden elérhetőségemet közölni fogok. Jóska nem csak az ön telefonszámát adta meg, hanem az e-mail-jét is.
- Rendben. Mihamarabb összeültetem a kupaktanácsot. Az eredményről referálni fogok.
- Tudom, nagyon nehéz feladattal bíztam meg ismeretlenül, de nem leszek hálátlan, ha sikerül létrehoznia köztünk a diplomáciát. Párszor találkoztam Júliával, és ha lehunyom a szememet, megjelenik az arca. „Levente a csóró, akit kirúgtak a munkahelyéről, akit kihasználtak a kurvái, és most szeretné magát behízelegni nálam”. Igaza volt, bár én Juci miatt kerestem a volt feleségem társaságát, viszont nem mondtam el neki a történetet.
- Hátha többre ment volna, ha elismeri, igen, Juci a maga lánya, mintsem próbálta fűteni az agyát, hogy fogadja vissza magát.
- Maga az apám lehetne. Árulja el, soha életében nem találkozott úgy egy nővel, hogy jelenlétében azt is elfelejtette, fiú avagy lány?
- Felejteni szoktam, de azt mindig tudtam, melyik nemhez tartozom.
- Rosszul fejeztem ki magamat. Kérem, ezt a mondatomat ne adja tovább Júliának!
- Moldován úr, elköszönök magától, és megpróbálunk közbenjárni.
- Köszönöm, és kézcsókom a lányának. Lévén, ő vette fel a telefont.
- Érdekes lett volna, mert momentán Makón van. A feleségemmel hozta össze a balsorsa. Minden jót kívánok magának is!

* * *

Komoly megbeszélés

Tegnap vásároltunk egy komódot (dobozban). Ma délelőtt pedig úgy ítélem, mivel saját magát nem fogja összerakni, megpróbálok valamit tenni az ügy érdekében addig is, míg Gyöngyi egyszer ráér, hogy silabizálja a rajzot. Az emeleti középső szobában módszeresen kirámoltam mindent a dobozból. Szortírozom az összetevőket, ha ilyen lapra szerelt csodát vásárolunk. Óriási! Csak fatipliből 143 darab van benne. Facsavar sem kevesebb, és a három tubus ragasztó csupán nyalánkság. Ezeken felül millió hosszabb-rövidebb lécs meg még nagyobb méretű lapok is. Ültem a szoba közepén a szőnyegen, és járattam a buksimat, hogy lesz ezekből egy kilenc fiókos csodabútor, mikor főnökasszonyom magához szólított a földszintre. Júlia és Juci várakoztak rám a nappaliban.

- Zsebcirkáló, mivel nyári szünet van, nincs kedved társaságomban egy szekrényt összeszerelni?
- De igen. Ugye, milyen ügyes voltam a múltkor a vízcsapjavításnál?
- Ez igaz, de amikor leszereltem a csapot, haragudtam rád, hogy megnyitottad a főelzárót.
- Meleged volt, és le akartalak fröcskölni.
- Mindig a hülyeségen jár az eszed.
- Nem igaz. Tudd meg, azért jöttünk, hogy elmeséljük, jövőre többet fogok tanulni, mint a többiek, mert én is tanár akarok lenni, mint Gyöngyi néni, vagy esetleg orvos.
- Nem mondod?!
- Képzeljétek el, Erzsi (Juci osztályfőnöke) azt javasolja, Juci egy év alatt két évet végezzen el a következő tanévben.
- Júlia, eddig olyan csendben voltál, azt hittem a távozás hímes mezejére léptél.
- Bunkónak tartasz, Miki?
- Véletlenül sem, de tény, ahol a humort osztogatták, ott elfelejtettél sorba állni.
- De nem ám! Órákig álltam a dög melegben, és elfogyott az orrom előtt. Mondták, jöjtek másnap, de közöltem, nekem ne parancsoljanak, majd jövök, ha akarok.
- Visszavontam a kijelentésemet. Bár igaz, lakva ismerhetik meg igazán az emberek egymást, mi pedig külön élünk.
- Mikuli, én szeretném, ha együtt lalnánk.
- Az anyukádról tettem említést, cserfeske, nem rólad.
- Ja kérlek, valamit valamiért. Egyébként anyunak jó humora van. A mama csodálkozik is rajta. Szokta mondani, mintha nem az ő lánya lenne.
- Téged is letagadhatna az anyukád.
- Anyuci?! Ugye, nem tagadsz le? Tudod, én vagyok a szemed fénye.
- Az vagy, kislányom, de kérlek, tedd takarékra magadat!
- Takarékon rotyogjak? Tegnap a mama mondta, csavarjam a gázt takarékra a pörkölt alatt, hadd rotyogjon szépen lassan.
- Prücsök, ide leülsz mellém, lakat a szádra, Júlia nálad a szó!
- Tulajdonképpen Gyöngyivel szerettem volna megbeszélni, amit sikeresen kikutytunk.

- Gyöngyi, Juditékhoz vitt át barackot.
- Rózsika azt mondta, valami kirándulást ment megbeszélni a kolléganőjével.
- Nem érdekes. A lényeg, több órát tartózkodik objektumon kívül. Megjegyzem, nekem is fontos megbeszélendőm van veletek.
- Mikuli, akkor inkább te dumálj! Ne húzogassad a hajamat, mert megkarmollak!
- Az anyukáddal dumcsizunk, nem veszed észre?
- Engem is érdekel a dolog. Gyorsan elmondom, amiért jöttünk. Faragóné felkeresett azzal az ötlettel, mivel Juci megemberelte magát, és kitűnő lett, ráadásul egy évvel idősebb, mint az osztálytársai, jó lenne, ha a harmadik és negyedik osztályt egy év alatt végezné el, és felzárkózna a korosztályához. Beszélt az igazgató úrral, és zöld utat kapott. Erzszi felajánlotta a segítségét. Értem ezalatt, hogy külön órákon foglalkozna Jucival.
- Gyöngyi biztos támogatja az ötletet. Látod, egy év alatt mennyit fejlődött, amióta nyelvet tanul és számítógépe van.
- Anyuci nem akarja, hogy Erzszi néni külön tanuljon velem. Azt beszéltek a mamával, ha Gyöngyi néni segítene, a mama kifizetné neki, amit kell.
- Juckó, okos kislány vagy, ne fogalmazz ilyen bután!
- De én tényleg nem tudom, mit kell fizetni.
- Júlia, ezért akarsz Gyöngyivel beszélni?
- Félelmetes ez a gyerek. Ma a munkahelyemen azon rágódtam, hogy merjem előadni az elképzelésemet. Arról van szó, bár kétségtelen, Erzszi nagyon rendes lett, talán túlzottan is, ám én nem akarok barátkozni vele. Ne járjon hozzánk, és Jucit sem engedem hozzájuk. Arra gondoltam, hátha Gyöngyi elvállalja. Anyu pedig fizeti a különórákat.
- Ez tényleg Gyöngyi asztala. Amiben biztos vagyok, számíthatok rá. Tanévközben kevés a szabadideje, de ő is mondta, Jucinak osztályt kéne ugrani. Csitri, neked mi a véleményed a plusz tanulásról?
- Megszólalhatok? Erzszi néni azt mondta, ha sikerül, utána mehetek nyolc osztályos gimnáziumba, de azt mi nem akarjuk. Illetve, anyuci és a mama nem akarják, én pedig hiszek nekik.
- Mit hiszel nekik?
- Azt mondják, sokat kéne utaznom, és biztosan elcsavarognék.
- Szerinted is, törpe?
- Édeském, ha hiszel nekünk, akkor azt mondod, igen, csavarognál.
- Júlia, azért beszél össze-vissza, mert izgalomban van.
- Igenis. Már mi mindent elmondtunk, most te következel, Mikuli!
- Júlia, ha hiszed, ha nem, cserélnék veled. Te túl vagy egy nagy bejelentésen, én meg előtte. Előzetesben annyit, hosszú megbeszélés következik. Ezalatt valószínű, Gyöngyi hazajön.
- Jaj, Mikuli, hagyd már a rizsát! Térj a lényegre, mert vár az emeleten a szekrénycsinálás! Mondjuk, segíteni fogok, na de akkor is.
- Pénteken felhívott telefonon Moldován Levente. Tudod, ki az?
- Anyuci, hallod ezt? Mondtam, nem nyugszik, míg nem leszel megint a felesége.
- Hagyd békén az anyukádat!

- Akkor a hülye apám tűnjön el a sunyiba! Hemzsegnek körülötte a nők, elégedjen meg velük. Nem értem a csajokat. Múltkor írtam e-mailben Biankának, az apám számomra olyan, mint a nyilvános WC. Foglalt és különben is, le van kakilva.

- Júlia, mostanában szokott hívogatni téged?

- November 4 óta nem hallottam róla.

- Nekem is így nyilatkozott. Karácsonykor kiment Londonba az unokanővérehez, méghezá véglegesen, merthogy ott dolgozik és jó állása van.

- Képzeld el, olyan jó volt a házasságunk, hogy az Angliai rokonairól nem tudtam semmit.

Elmeséltem mindent, majdnem szóról szóra. Egy momentumot hagytam ki tudatosan. Leventének sem vallottam be, de amikor bemutatkozott a telefonban, elindítottam az üzenetrögzítő felvételét, így azután dokumentálva van a társalgásunk. Júlia még hasznát veheti majdan az előrelátásomnak.

- Ti következtek, Levente várja a válaszomat!

- Óriási! Végre megtudtam, én voltam a kurva, nem ő a strici. Ahhoz, hogy megváltozzon rólam a véleménye, nem kevesebbre volt szüksége, minthogy felcsinálja Faragónét. Ezek után kárpoztásként kapnék tőle egy kocsit. Barbarics Júlia eddig is megvolt autó nélkül, a továbbiakban sincs rá szükségem. Ezen felül tudom, nem lennék képes elsajátítani a vezetés tudományát, és itt kizárólag a gyakorlati részre gondolok, mert hülye azért nem vagyok. Tegyük fel, győzne a hiúságom. Cserében elveszi tőlem a gyerekeimet. Hol a biztosítékom arra, hogy Juci nem szédül meg a lehetőségek tárházától? Nehéz, küzdelmes tíz év van mögöttünk. Most, hogy anyu hozzánk költözött, végre kifújhatom magamat, hiszen itthon csupán a takarítás vár rám. Ezzel szemben minden nap terített asztal fogad. Anyagilag is jobban élünk általa. Vajon forintban kifejezhető egy nőnek a becsülete? Természetesen Faragóné nem dicsekedett vele, hogy Levente által bekapta a legyet. Édesem, ne haragudj, hogy közönséges az anyád, de képtelen vagyok magamon uralkodni!

- Júlia, nem döntést tártam elétek. Megjegyzem, nem is lenne hozzá jogom. Nyugodjál meg, próbálj higgadtan gondolkodni! Igaz, hogy nem akartatok gyereket?

- Igaz. Világéletemben zárkózott voltam. Ezen felül ismered a gyerekkoromat. Juci tanúsíthatja, nálunk soha nem voltak babazsúrok, mert általánosságban nem szeretem a gyerekeket. Hogy mégis így döntöttem, az okát hallottátok már. Leventével megromlott a házasságunk, illetve én nyugnek éreztem, és a jövőmre nézve egyedüli reménységem a saját gyerek maradt. Hitem szerint életem legjobb döntése volt.

- Házasságban éltél. Meg kellett volna beszélned Leventével a döntésedet, hogy gyereket akarsz. Ám, ha csupán az anyai ösztön erősödött fel benned, akkor becsületesebb lett volna egy válás utáni új házasságban gyereket szülni.

- Új házasságra azóta sem gondoltam soha. Ezen felül, mivel gyereket akartam, Levente jó alanynak bizonyult biológiai értelemben erre a célra. Jegyzik őt a férfiak között, nem beszélve a szürkeállományáról. Nem iszik, nem dohányzik. Egyedüli szenvedélye a nő. Azt milliószor megbántam, hogy hozzámentem feleségül, de hogy tőle van a lányom, azt soha. Ami pedig a becsületet illeti, Moldován Levente csupán az értelmező szótárból ismerheti a szó jelentését.

- Szeretném hallani az ifjúság véleményét! Levente keresése ugyanis Juciról szól.

- Azt hitte, nem ő az apukám? A szomszéd bácsi sem az apukám, mégis szeret engem. Mikuli, én őt soha nem bántottam, akkor miért gyűlölt? Emlékszem rá, amikor nálunk lakott, legfeljebb visszaköszönt, ha köszöntem neki, de a nevemet nem ejtette ki a száján. Bocsánat! Te sem vagy az apukám, mégis szeretsz. Nekem jó lenne, ha apukámnak érezhetném, de inkább lemondok róla, ha ugyanakkor az anyukámat idegesíti.

- Jucikám, el tudnád képzelni, hogy együtt laktok, mint régen?
 - Azt soha. Az én anyukám az enyém, és nem adom oda másnak.
 - Cserében lenne egy gazdag apukád.
 - Azt mondtad, miattam hívott téged, akkor pedig hagyja békén az anyukámat!
 - Figyelj ide! Megadom neki a telefonszámodat, elkezdtek beszélgetni, megszeretitek egymást, aztán kivisz magához Londonba. Mit szólsz hozzá?
 - Nem érted, amit mondtam? Baró lenne ott lenni, ahol mindenki beszél angolul, de sem anyuval, sem anyu nélkül nem mennék ki hozzá. Tanulok, és felnőtt koromban biztos, hogy együtt kimehetünk, de nem az apuhoz.
 - Júlia, ezek után is félsz tőle, hogy elédesgeti tőled a lányodat? Mellékesen szólva, ha Juci csak annyira ragaszkodik hozzád, akkor fölösleges lenne sajnálnod. Érzelmekkel kössed magadhoz, ne erőszakkal!
 - Te mit tennél a helyemben?
 - Induljunk ki abból az aspektusból, hogy Levente a lányát immár sajátjának tekinti. Mikor elváltatok, letudta a gyerektartást a háznak ráeső részével. Nem tudom, ténylegesen ez mekkora értéket jelentett akkor, de valószínűsítem, Juci a nagykorúságáig többet fog kerülni neked. Ráadásul nem szükséges élénk fantázia hozzá, a lányotokból diplomás lesz, ami még plusz pár éves kiadással jár. Amit egy beszélgetésből leszűrtem magamnak, Levente nem hülye gyerek. Még arra is tudott magyarázatot adni, miért nem a gyerektartást választotta. Határozott véleményem, amennyiben hű marad a fogadalmához, hogy nem akar köztetek bonyodalmakat okozni, csupán a lányával szeretne állandó kapcsolatot fenntartani, akkor igenis, járuljon hozzá lehetőségeihez képest Juci iskoláztatásához. Ami pedig az autót illeti, ez belátom kényesebb kérdés, hiszen elsősorban nem a lánya, hanem a te kényelmedet szolgálná. Bizonyos feltétellel elfogadnám. Mihamarabb kerüljön az autó a ti garázsotokba, ne más használja. Juci bizonyítsa be, egy év alatt el tud végezni két évet a suliból. Ha ezt megteszi, átíráthatjátok a kocsit a nevére, ha nem, akkor Levente csináljon vele, amit akar, de az árára se tartsál igényt.
 - Mikuli, biztos lehettek benne, ha vállalom, megcsinálom. Remélem, Gyöngyi néni segíteni fog nekem. Örölnék, ha nekünk is lenne autónk. Blamás lenne a kis pisisek között a le-bőgésesem.
 - Csitri, én is a körmödre fogok nézni, nem beszélve Rózsika néniről, aki szokott nyaranta gyerekeket korrepetálni. Júlia, te pedig iratkozzál be egy autós iskolába mihamarabb! Erről persze Leventének nem kell tudnia.
 - Igen ám, de ez a kis szeleburdi most csavargás helyett beleásta magát a számítástechnikába meg az angolba. Mi van, ha Levente kicsalogatja magához, és ottfogja?
- Ez volt az a pillanat, amikor nincsen helye a szónak, és ezt a prücsök átérezte. Odament az anyukájához, és körbeudvarolta. Aztán, ahogy náluk néha szokott lenni, percekig itatták együtt az egereket. Közben suttoztak, amiből keveset értettem meg. Azt viszont igen, hogy Juci biztosította segítségéről az anyukáját az autóvezetésben. Ez van, ők könnyeztek, én meg elnevettem magamat. Valószínűsítem, náluk is úgy fog menni az autósiskola, ahogy anno nálunk. Együtt tanultam Gyöngyivel.
- Mi van, ifjúság, meddig tart a gyászhangulat?
 - Anyuci olyan csúnyát gondolt rólam. Nekem Gyöngyi néni a példaképem. Buli lenne angol csávókkal dumcsizni, de mindenki szereti az anyukáját, én meg még sokkal jobban, mert tudom, mennyit dolgozik értem.

- Törpe, ha jónak látod, beszélek az apukáddal, és aztán szabad a pálya. Dumcsiztok, de ha anyukádra rosszakat mond, akkor tudod, mit kell tenned?

- Először is, nem vagyok törpe, ha felnőtt dolgokról dumálunk, másodszor, csak azt próbálja meg bárki, hogy az anyukámról rosszakat mondjon. Ne féltsetek engem!

- Júlia, szeretném a te hangodat is hallani!

- Várjál, Mikuli! Most állt fel, hogy kimenjen a fürdőszobába. A fülébe súgtam, hogy nagyon csúnya lett az arca, mert elmaszatoalta a sminkjét. Ne nézzél rám ilyen csúnyán! A Mikulinak el kellett mondanom, mert különben honnan tudná?

Kivonultak, nekem meg akkor jutott el a tudatomig, Rózsika felszívódott a nagy beszélgetés közben. Nem kedveli a rámenős stílusomat.

- Ne haragudj, Miki, sokáig voltunk a fürdőszobában, de már megfelelek a kisasszonynak. Folytathatjuk az eszmeccserét!

- Júlia, butaság mindig visszatérni oda, hogy a lányod megszédül a lehetőségtől. Ami tény, Levente biztos nem fog hazajönni. Két diplomával itt hiába kilincsel az állásért. Előbb képelem el, hogy Jucin keresztül megkönyékez téged is, aztán együtt mentek ki hozzá. Sajnálom, hogy nincs beüzemelve a minidisc, mert ritkán hallani a nevetésedet.

- Gondjaim csökkenésével javul a kedélyállapotom. Ezért is hálás vagyok nektek, hogy anyu lelkére beszéltek, és végül mellettünk döntött. Nem vitathatom el, Leventének köze van a gyerekekhez, de hozzám soha többé. Még akkor sem, ha a helyzet úgy hozná, hogy megszűnik a munkaviszonyom. Nem tudhatom, mit forgat a fejében, de én még a lányom kísézőjeként sem megyek ki hozzá. Bár Jucit ismerve, nem lesz hosszú távú a kapcsolatuk. Párszor beszél az apjának, ahogy néha nekem is. Elhiszem, most még úgy gondolja, büszkélkedhet a nagy lányával ott nyugaton a rokonai előtt. Nevetnem kell rajta, elképzelek egy szituációt, mikor a nagynéni vagy akárki elkészíti a reggelit, Juci meg ránéz, és ha valami nem tetszik neki, azt kíméletlenül előadja. Anyu kezdi megszokni a raplijait. „Pfüúúúj mama, nekem nem kell az a vacak.”

- Csitri, te szemtelen vagy a mamával?

- Ne főzzön nekem olyan hagymás krumplit, vagy mi a fenét, meg a rántott levest sem kamázom.

- A dödöllét ócsárolod?

- Tudod, Miki, anyu mindent megvesz az unokájának, de tény, egész életében takarékoskodott. Juci nincs hozzászokva a falusi étkekhez. Ettől függetlenül, gond nincs belőle, mert a mama képes bocsánatot kérni az egyszem unokájától, aztán dödölle helyett elmaszíroznak a cukrászdába, mert Juci inkább fagyizna. A kis buta lányom meg nem érti meg, a mamának azért van pénze, mert nem szórta soha. Igen, ő ha borsólevest készít, a héjából is a szebbeket megfőzi.

- Visszatérve egy pillanatra a főcspáshoz, Levente csak akkor tudna veled kikezdeni, ha nyitnál az irányába. Magyarul, egy kapcsolat mindig a nőn múlik. Jucinak nem lehet kistestvére, ha te nem akarod.

- Lehet, csak más anyától. Beszéljél vele, add meg Juci telefonszámát, aztán majd meglátjuk, meddig bírja a kiképzést!

* * *

Juci él és virul

Ahogy azt Júliával és Jucival megbeszéltük, még aznap leadtam a drótot Moldován úrnak. Figyelmébe ajánlottam, mivel évek óta jó barátságban vagyunk, nagyon nem szeretném, ha a felbukkanásának negatív lecsengése lenne. Természetesen ezt a beszélgetést is rögzítettem. Meggyőző volt számomra a viszonyulása. Mondta, pár napig nem fog telefonálni a lányának, mert momentán a szellemi kapacitása le van kötve a munkájával, különben pedig próbál felkészülni a társalgásra, hiszen tudja, Jucinak igencsak felvágta a nyelvét. Mosolyogtam a nem létező bajszom alatt. Ezek szerint többet tud a lányáról, mint amennyi sejthető. Bizony, az ominózus esti beszélgetést úgy fejeztük be a hölgygel és a hölgyjelölttel, hogy Jucira ráparancsoltam, ha felhívja az apja, próbálja a jobbik oldalát mutatni. Nem kell úgy indítania a társalgást, ahogy velem szokott beszélni. Én hozzászóltam a szemtelenkedéseihöz. Mit mondjak, furcsa számomra. A kis kilenc éves gyerektől tartanak a szülei. A végén kiderül, egyedül a nagymamának van némi pedagógiai érzéke. Erről jut eszembe, Juli mama telefonjai elmaradtak a leszármazottaival történt megbeszélésünk óta. Lehet, anélkül csődöl be a barátságunk, hogy Levente beleköpne a levesbe? Júlia telefonon szokott értekezni Gyöngyivel gyermeke jövőjével kapcsolatban. Ám Moldován megjelenéséről szó sem esett köztük. Teltek a napok, majdnem a hetek is. Semmi információ a Moldován kúria irányából. Mi nem hívtuk őket, nehogy az igazságra gondoljanak. Annyira furdalt a kíváncsiság, a végén hajlamos voltam szítának képzelni porhüvelyemet. Köztudomású, 19 óra után nem szoktuk felvenni a telefont. Ez kivételes alkalom volt, mikor két hét elteltével megszólalt este a vonalas. Rózsikával ugrottunk, hogy felvegyük, de én értem oda előbb.

- Tessék!

- Azért hívlak ezen a telefonon, mert a mobilom lemerült, és most nincs kedvem kajtatni a töltő után.

- Szervusz, Juci kisasszony!

- Szervusz, Mikuli! Sikerült a telcsimről nagy nehezen átjátszani anyuék beszélgetését. El akartam küldeni e-mailben neked, de ez a hülye közölte, nagy a küldendő fájl mérete. Akkor mi a francot csináljak?

- Először is, fékezzél, mert egy бүдös szót nem értek abból, amit nyekegsz!

- Tudod te, mi a бүдös? Még erre mondja a mama, hogy tőled sokat tanulhatok. A beszédnek nincsen szaga.

- Két hete arról volt szó, a következő tanévben két évet végzel el, de úgy tűnik, máris a felső tagozatost domborítod.

- Gyöngyi néni ott van? Voltunk anyuval a di... az igazgató bácsinál. Menni fog a dolog, de a mama azt mondta, fel kell kötnöm a gatyámat. Mikuli, neked van fölösleges?

- A mama ilyen csúnyán beszél veled?

- Ez nem csúnya, legfeljebb nem látott még gatyát. Hihihih! Gondoltam, kérek egyet tőled, és a mama szobájában felkötöm, hogy lássa, komolyan veszem, amiket mond.

- Miért tűntetek el?

- Anyu dolgozik, a mama túrja a kertet, én meg tanulok angolul. Képzeld el, megbeszéltem Levivel, anyuci ne bökdössél! Mikuli, itt vagy? Tudom, nekem nem Levi, de minden este ő a téma anyu és a mama között, ezért jött a számra így. Jól van, tudom, neki nem mondom.

Szóval beleegyezett abba, amit tudok angolul, azt úgy mondom neki. Egyébként jó fej. A tesóját úgy hívják, mint a volt kutyaadat.

- Endi?

- Endi az nem fiúnév? Apunak az unokatesója lány. Kitty-nek hívják, és az egyik gyerekét is. A másiknak nem jut eszembe a neve. Várjál, beírtam a naptáramba. Böszme. Ez nem a csajszi neve, hanem a mama mondott ilyet, és leírtam, mert tetszett. Georgina, azaz Gina. Na, ő egy évvel idősebb, mint én, és csak köszönni tud magyarul. Ezen jót röhögtem, mikor apu mondta, mert kinek köszönne ott Londonban magyarul, legfeljebb... majdnem megint Levit mondtam. Egyébként csúnyácska hozzám képest. Nem buta, de nem is okos. Szeretne megismerkedni velem. Apu egyszer átadta neki a telefont, és megkérdeztem angolul, hogy van. Elnevette magát, és nem válaszolt. Illetve később magyarul mondta, hogy jól. Nem hülyeség, hogy én angolul, ő meg magyarul, úgy dumálunk egymással? Itt vagy még?

- Milyen beszélgetést akarsz átküldeni nekem?

- Ja, te még ott tartasz? Anyu dumcsizott apuval, és felvette. Azon filózok, hogy tudnám átdobni neked interneten. Levélben nem sikerült.

- Nem voltál féltékeny?

- Az úgy volt, elküldtek a Nagy-boltba tamponért meg papírzsebkendőért és itthon hagytam a telómat. Anyuci, ne nézzél rám ilyen csúnyán! Megbeszéltük, Mikuli a barátom, neki mindent elmondhatok. Furcsák vagytok, ti felnőttek.

- Hallottam, anyukád mondott valamit.

- Igen, és kiment a szobából. Mikuli! Ha a boltban ott van a tampon a polcon, ahol mindenki láthatja, beszélni miért nem lehet róla?

- Mert nem illik.

- Miért nem azt mondtad, majd megtudom, ha felnőtt leszek? „Édeske, ha az apáddal beszélsz, ne legyél tiszteletlen!” „Csillagom, panaszkodott rád a Dezső bácsi, nem köszöntél neki az utcán.” „Jucikám, nem beszélünk úgy a tanár néniről, hogy az hülye!” Anyu nevel, én meg nem értem. Az aput hirtelen tisztelnem kell, Dezső bácsi elment mellettem szó nélkül, a felsős csávó meg a folyosón fülem hallatára kérdezte meg a Joli nénitől, mikor kezdődik a nyári tábor, és azt mondta, majd megnézi a naptárában. Baró! Viszi a gyerekeket nyaralni, de nem tudja, mikor. Az szerintem hülye.

- Megírom levélben, hogy tudod átküldeni a cuccot. Azért megkérdezem, anyukád örülni fog neki?

- Kíváncsi a véleményetekre. Ő is át akarta küldeni. Véletlenül a főnöke címét jelölte be, és olyan ideges lett, hogy szidta a laptopom anyját.

- Mi van az autóval?

- Ja! Az Opelt jövő szerdán fogják elhozni attól a bácsitól a Gyöngyi néni meg anyu.

- Meg van beszélve?

- Apu megbeszélte a barátjával, de anyu görcsöl még. Azt hiszem, én dumálom meg Gyöngyi nénivel, ezért kérdeztem őt az előbb. Képzeld el, apu szeret engem, és megkért, ne okozzak anyunak szomorúságot, de hát ez most nem jött össze. Meséltem neki anyu barátjáról. Mondtam, hogy nagy darab ember, és szumózik.

- Anyunak barátja van?

- Áááá, dehogy! Nincsen, csak biztos, ami biztos. Bár abban maradtak, akkor dumálnak legközelebb, ha befejeződik a következő tanév. Tudod, miért?
- Fogalmam nincs.
- Pedig te nem is iszol. A papára mondták, hogy elitta az eszét. Aztán meg meghalt. Idehozzák a garázsunkba az Opelt, de csak akkor lesz a miénk, ha felsős leszek. Addig nem szabad beleülnöm sem. Ez azért gáz.
- Jucikám, te tudod, mi az a szumó?
- Aha! Néha szoktam mesélni nektek Titanilláról. Neki orvosok az ősei. Egyszer bejött a suliba az anyukájának a tesója. Alig fért be az ajtón, és akkor mondta Titi, hogy szumózik a srác. Ez valami japán sport, és a cselgáncshoz hasonlít, de azt sem tudom, milyen.
- Anyukád azt fogadta, nem beszél telefonon sem az apukáddal, és ezek szerint...
- Nem haragudtam érte, mert akkor hívott először az apu, és sokszor csengett a telóm, mire anyu felvette. Dumálgattak, de csak rólam. A mama meg mindent hallott, és amikor hazajöttem, gyorsan én is meghallgattam.
- Ezek szerint már nem félsz tőle, hogy összejönnek?
- Majd meghallod. Anyunak csak egyet kéne fütyentenie, és az apu olvadna. Olyan szépen beszélt rólam végig, hogy csak na. Tutkó, hogy anyunak akart vele hízelegni.
- Miért baj az, ha rendes fejnek tartod?
- Mert az én anyukám az enyém, és nem adom másnak.
- Figyuzz! Mit szólnál hozzá, ha én akarnám meghódítani az anyukádat?
- Bocsika, de az anyu nem hülye, te pedig olyan vagy, mint az országút. Mondjuk, ez nem igaz, de öreg az vagy. Ha bepróbálkoznál, imádkoznák a kankasnak, hogy vigyen el.
- Az meg kicsoda?
- A mama az ördögöt hívja kankasnak, és néha azt mondja, ha rossz leszek, el fog vinni.
- Tudsz imádkozni?
- Nem biztos, de tudtam. Amikor a mama ideköltözött, megtanított. A lényeg, apu velem legyen rendes, ne az anyuval. A mama különben azt mondta, apu elb... szóval itt egy csúnya szó következik, és valami halberottát. Ezt nem értem, de a csúnya szót azt igen.
- Csitri, egyedül vagy a szobában?
- Most igen, mert mindketten kimentek.
- Akkor meséld el a barátodnak, miért tűntetek el tőlünk, de ne hamukázzál, mint az előbb!
- Az igazat mondtam, csak nem mindent. A mama nagyon megharagudott rátok, de főleg rád. Utálja az aput, mert mindig azt hallotta az anyutól, hogy az apu buta parasztnak tartja, és egyszer még a papával is összeverekedett. Meg akarta tiltani, hogy én dumcsizzak vele, de az anyu azt mondta, megadja az akármit az apunak.
- Megadja az esélyt.
- Na, igen. Ezért anyura is mérges, mert állítólag kutyából nem lesz szalonna. Ezt persze nem értem. Miért kéne, hogy Flokiból szalonna legyen?
- Az olyan emberre mondják, akiről tudni lehet, nem fog megjavulni. Már szereted az apukádat?

- Nem tudom. Eddig négyszer vagy ötször beszéltünk, és mindig este hatkor hív. Nézem az órát, és várom a telefonját. Azt tudom, jó vele beszélgetni. Sok érdekeset mesél. Engem érdekel, hogy élnek Angliában az emberek. Tudod, mesél, és néha visszakérdez dolgokat. Azt hiszi, azért hallgatok, mert nem figyelek oda. Aztán megdicsér, hogy mindent tudok. Mikor elköszön tőlem, egyből kérdeznek az anyuék. Ma nem így történt, mert lemerült a telcsim, és utána téged hívtalak. Kicsit mérges a mama, de majd mindjárt szövegelek nekik.

- Te miket szoktál apukádnak mondani?

- Elmeséltem, a mama ideköltözött hozzánk, a sulis dolgokról is kérdez, na meg rólatok sokat mesélek. Kérte, egyszer küldjem el neki a felvételt, amin ketten zongorázzuk a Szamárintulót. Anyuról semmit nem mondok, és nem is kérdez. Azt tudom, a mama nem érdekli őt.

- Ezek szerint többé veled sem találkozunk?

- Ez hülyeség. Várjál, megpróbálom úgy elmagyarázni, hogy te is értsed!

- Aranyos vagy.

- Tudom, csak a kankas rossz, hogy nem visz el. Szóvaaal! Anyuci igyekszik mindenben a mama kedvébe járni, mert sokat segít rajtunk, és százszor könnyebb lett az életünk, amióta ő velünk él. Ezért nem akar vitatkozni veled az apuval kapcsolatban. Kussol, és várja a fejleményeket.

- Törpe, a szádra verek!

- Nem vagyok törpe, telefonon nem tudsz a számra verni, amúgy pedig anyu mondta így magáról. Kussol, nem vitatkozik a mamával. Egyébként örül neki, hogy jókat dumcsizunk az apuval. Tudod, amikor mesélek nekik, látom, a mama is néha elmosolyodik. Nem jut eszembe, ilyenkor mit szoktak mondani a tejbegrízáról.

- Nem eszik olyan forrón a kását.

- Várjál, ezt felírom! Rohadj meg! Nem neked mondtam, hanem egy „r”-vel írtam a forrón-t. Na, itt vagyok. A Gyöngyi néniel megbeszélem az Opelt, és gondolom, Rózsika néni meg te is elmentek velük az autóért. Elhozzátok hozzánk, aztán beszéltek a mama fejével. Már nem olyan morci. Persze ő is inkább attól fél, hogy az anyu meg az apu. Azt megérti, hogy nekem faterom is van. Levi apu szeretné, ha majd valamikor meglátogatnám ott Londonban. Hihihih! Az jutott eszembe, tegnap mondtam ilyet, és mikor anyuéknek elmeséltem, azt mondták, egyedül biztos, hogy nem engednek el, mert az hosszú út, és én gyerek vagyok. A mama erre úgy reagált, akkor nem fogok találkozni az apámmal soha. Anyuci kiállt mellettem. Képzeld, azt mondta, ő nem fog elkísérni, de a mama mindenre képes az unokájáért. Láttad volna a mama arcát. Hihihih! Nem azt mondta, hogy nem kísér el, hanem be van gazolva a repcsitől.

- Te fel mernél ülni a repülőgépre?

- Szerinted? Hallottál már olyat, hogy valamelyik gép nem jött vissza a földre? Jééé! Bejött a mama. Beszélsz vele?

* * *

Juci...

Julcsi és Levi telefontársalgása Skype-on keresztül került a birtokomba. Kioktattam a csitrit, hogy kell fájlokat küldeni, ő meg belelendült. Júlia közölte velem, ha családi felvételeket át mer küldeni az apjának, megnyúzza. Ekkor közel két éve ismertük egymást Júliával. Komolynak és szükségünk tartottuk. Ám a telefonbeszélgetésük bebizonyította, téves volt a diagnózisunk. Komolyságban és szükségességben ebben a társalgásban felülmúlta magát, ugyanakkor rendkívüli határozottságról adott tanúbizonyságot. Számomra Júliáról a hordóból felszolgált „Egri leányka” jutott eszembe. Kimért volt a csaj. Kedves, néha erotikus hangja van, ami megmozgatja a férfiak fantáziáját, ám elképzeltem magamat húszévesként, és úgy hallom a párbeszédüket, bizony isten lankadóan hatott volna rám. Levente következetesen Julcsinak szólította, cserében pedig háromszor elhangzott a négy perces társalgásban, hogy „Levi”. Moldován úr nem próbálta szédíteni volt feleségét. A lányáról és a vele való közös jövőjükről beszélgettek. Júlia pár mondatba összefoglalta saját elképzelését, amihez ragaszkodik. A fináléban Levente biztosította Júliát, örült a társalgásuknak, cserében Júlia azt mondta:

- Levi, gondold át még egyszer az autó témát, mert én csupán a háttérből fogom követni Jucival való kapcsolatokat!

Hallhat egy férfi ennél szebb szavakat attól a nőtől, akit éppen most kíván megajándékozni egy több milliót érő autóval? Más kérdés, a fiatalasszony mindhármunk szemében növekedett valamicskét. Moldován úr pedig pár nap múlva közölte gyermekével, következő szerdán fáradszónak át a barátjához a kocsiért, és minden papírt hozzanak el tőle.

Rám hárult a feladat, hogy beszéljek „Tökikémmel”. Gyula nevet kapta a keresztségben, de baráti körben mindenki „Tökikém”-nek hívja. Ugyanis a cimboráit így szokta megszólítani. A hölgyekre vonatkozóan is van egyéni definíciója, de azt nem kívánom közzé tenni. Ő autószerelő és pedikűrös. Valójában gépjárműveket javít, de konyít a lábakhoz. A felesége pont fordítva. Pedikűrös, ám apróbb elektromos hibákat az autókön is elhárít. A lényeg, „Tökikém”-et megkértem, szerda délutánra tegye magát szabadná, jöjjön el hozzánk a két hölgyért (Gyöngyi és Júlia), majd alaposan vizslassa át az Opelt az átadó úr bázisán, de ha felületes lesz, és később derül ki egy hiba, akkor ivartalanítom. Azt mondta, ne keressek ürügyet ama testrészeinek tanulmányozására, mivel vak vagyok, ha találkozunk, a kezembe nyomja. Abból megtudhatom, hogy néz ki egy igazi férfi. Ezután ellentmondott önmagának, mert közölte, velük kell mennem, egyrészt fél a hölgyektől, másrészt nekem se legyen jobb, mint neki. A nagyszájú. Jött, de nem tartotta be a szavát, pedig a hölgyek figyelmébe ajánlottam, milyen látványban lesz részük. Az igazsághoz tartozik, nem igényelték. Terpeszkedtem az anyósülésen azon az öt kilométeren. Hátral a két zabszemes. Nem győződtem meg róla, de ismerem őket. Gyöngyi attól félt, hogy ismeretlen autót kell majd vezetnie, Júlia pedig úgyszólván mindentől, de főleg, hogy kénytelen lesz megtanulni a vezetését. „Tökikém” közel másfél órán keresztül próbált felfedezni valami hibát az autón. Még alá is feküdt többször. Ez idő alatt én az úrral társalógtam. Kiderült, segítőkész fickó, de Moldován úrral való barátságukban nem hiszek. Óriási! Gyula barátom, ha muszáj, disztingválni is tud. Hozzám intézte munkája bevégeztével a szavait, mintha én lennék a legilletékesebb:

- Hát szóval, Mikulás, figyelsz rám?

- Lökjed, ne kímélj!

- Tipp-topp a vas. Sem motorikusan, sem elektromosan nem találtam benne hibát. 37500 km van benne. Minden eredeti rajta, még a gumik is, és látszik rajtuk, hogy nemigen futtatták nehéz terepen. Pöccre indul, de ezt te is hallhattad. Szerintem a fékek sem kopottak, de ha az

megnyugtatóbb, benn a műhelyemben padon is megnézhetjük. Az olaj sehol nem csöpög. Hűtőfolyadék, ablakmosó feltöltve. Úgy látom, fél tank benzin van benne. Egy apróság, szerintem ez a két és fél éves járgány soha nem volt kiganézva. Az úrral rendeztél le, amiket kell, és javasolom, gyertek be a műhelyembe, ott a srácok kívül-belül megtisztítják.

- Aranyos vagy, hogy hozzám intézted szavaidat, de közlöm, a székeség az illetékes, nem én.

- Miki, jól tudod, annyit értek az autókhoz, mint hajdú a harangöntéshez.

- Hölgyem, kezességet vállalok a vasért. Ha bármi gondja lenne vele, rendelkezésére állok. Garantálom, ha megkíméli, három évig ehhez szerelő nem fog nyúlni. Időközönként autópályán ki kell futtatni, mert különben a katalizátor eltömődik, és romlik a motor hatásfoka.

- Gyöngyike, te tudod mi az a kata... akármi?

- Már tudom, és te is tudni fogod, ha csupán rövid távokon használod az autót, Júlia.

Következett az átvételi elismervény hitelesítése. Lényege: 2012. augusztus 8-án, szerdán Moldováné, szül. Barbarics Júlia, hibátlan állapotban átvette az adott márkájú, sorozatszámú gépkocsit XY-tól minden tartozékával. Két tanú jelenlétében. A fickó szomszédja valamint Gyöngyi írták alá két példányban, ebből az egyik a fiatalasszony birtokába került. Az úrral lepacsiztunk, majd immár az Opelben foglaltam el az anyósulást, Gyöngyi mellett. Hátul Júlia, fenekében a lótlaplálékkal. Ugyanis, miután Gyöngyi indított, és kifordultunk az udvarról, tőle a zabszem szublimálódott. „Tökikém” mutatta a hozzájuk vezető utat, amit sok éve ismerünk. Míg a barátom emberei kiganézták az autót, mi hivatalosak voltunk a háziasszonynál egy kávéra. Pontosítok: a pedikűrös hölgy kávéra invitált hármunkat, én azonban alku tárgyává tettem a nedűt, és sikerült egy kis pohárka Unicumra cseréltetnem kávé adagomat. A hölgyek kávéztak, elvégre nem voltak elég idegesek, kellett a dopping. Júliától a kocsitakarításának árát fogadta el a cimboránk, a többi „Vatikáni valutával” fizette a fiatalasszony.

Irány a Moldován kúria! Míg én a puhulásban lévő Juli mamát győzködtem, Juci Gyöngyit boldogította az autó körül a garázsukban.

- Azt mondta a minap az unokád, haragszol ránk, mert a volt vejedet összehoztuk a lányával.

- Nézd, Miki, naponta látom, Jucira nincs rossz hatással az apja. Azt is elfogadom, joga van a lányához, főleg, ha anyagilag támogatja. Ami rosszulesett, úgy érzem, ha ideköltöztem, hozzájuk tartozom. Helyesebb lett volna, ha a jelenlétemben beszélitek meg a Levente témát. A másik, ami zavar, ez az autó. Magyarázhatjátok akárhogy, ezt a lányom kapta, nem az unokám. Levente pedig be fogja nyújtani egyszer Júliának a számlát.

- Juli, ráérsz akkor aggódni, ha a lányodon azt tapasztalod, nyit a volt férje felé.

- Közbeszólhatok? Miki, ti a barátaim vagytok, mégis jobban hisztek nekem, mint az anyu. Feláldozta értünk a függetlenségét, mindent felégetett maga mögött. Akkor is hálával tartoznék az anyámnak élete végéig, ha ezt nem tette volna. Anyu! Nem fogok Levivel kibékülni, esküszöm.

- Jól van, lányom, magamban megbékéltem a helyzettel, de kérlek, ne tekintsél levegőnek, ha olyanban kell döntened, ami rám is tartozhat!

- Tudod jól, anyukám, a véletlen hozta így. Gyöngyivel akartam Juciról társalogni, és közben Miki előadta, amit beszéltek Levivel.

- Igen, de ne felejtse el, buta vénasszony az anyád!

- A volt férjem véleménye, és nem az enyém. Soha nem tudnám megbocsátani ezt sem neki. Képzeld el, büszke vagyok rád!

- Tudod Juli, nem szeretek puszizkodni, de most tőled kérem a békepuszit, amit továbbadok Rózsikának otthon.

Két nap múlva (pénteken) Júliát beíratta a lánya egy közeli autós iskolába. Esküszöm, hogy így történt. A csitri csütörtökön egész nap böngészte a netet, hol indul tanfolyam. Még a Facebookot is igénybe vette. Amikor délután az anyja hazaért a munkából, kész terve volt, amit a mamával megbeszélte. Júlia halogatni akarta a dolgot, de túl fáradt volt ahhoz, hogy meggyőzze anyját és gyermekét egy füst alatt. Így azután pénteken sietett haza. Jucival kézen fogva mentek el az iskolába beiratkozni. A zsebcirokáló nekünk szombaton azt mondta:

- Kénytelen voltam elmenni az anyuval, nehogy meglógjon. Megígértem, a tanulásban segítek neki.

- De tudod, apádnak egy szót se!

- Mikuli, nem vagyok én hülye.

- Tudom csitri, csak néha elbizonytalanítasz.

2012. augusztus 31. péntek. Azt hittem, megúszom a művésznő fellépését, de nem volt szerencsém. Juci majdnem két hetet szánt az évnyitóra való felkészítésére. A „majdnem” pontosan tíz nap volt. Augusztus 20-án, nemzeti ünnepünkön, tárta elém óhaját. Két számot énekel, de nem harmonikával, hanem szintivel, mert az a menő. Egy verset is előad, de az szerencsére Gyöngyi asztala. Fellépéséről videó készül, az csak természetes, hiszen a feledésből előkerült apukájának kívánt vele kedveskedni. Sikere volt, bár igaz, rajta kívül kevés diák óhajtotta produkálni magát. Ráadásul az igazgató úr úgy konferálta be Moldován Júliát, hogy a kislány a harmadik és negyedik osztályt egy év alatt akarja elvégezni. Nagy tapsot kapott érte. Utólag itthon megjegyezte:

- Rosszul mondta az igazgató bácsi: nem el akarom végezni, hanem el fogom végezni.

Megkezdődött a tanév. Gyöngyi hetenként látta el főleg írásban instrukciókkal a kis csajt. Külön órákat csak Judy nénitől, angolból kellett Juli mamának vennie. Elsősorban a beszéd gyakorlása miatt. Júliának a mikulás jogosítványt hozott. Amikor hazajött az elsőre sikerült vizsga után, lányával és anyukájával együtt itatták az egereket örömben. Attól kezdve Gyöngyivel a mi autónkon gyakorolt. Juci majdnem megkomolyodott. Hetenként kétszer beszélt az apukájával, ennek ellenére kezdett a természetében Júliához hasonlítani. Kötelességtudó lett. A szája továbbra is mint a „Bécsi kapu”.

2013. február 28-án lett tíz éves. Ezen a napon mondta először neki konkrétan az apukája, szeretné, ha nyáron egy hónapot nála töltene Londonban. Cserfeske csak azért nem ugrott ki örömeiben a bőréből, mert szerinte bőr nélkül hülyén nézne ki. Viszont mielőtt elfogadta volna az ajánlatot, megbeszélte az anyukájával. Ebben az időben Júlia kezdett hinni benne, a lánya nem lesz hűtlen hozzá. Kérdés csupán az, kivel fog olyan messzire kiutazni. Két személy került terítékre: Gyöngyi és a nagymama. Gyöngyi közölte, ha Franciaországról lenne szó, örömmel menne, de angolul nem tud, ezért részéről tárgyitalan. Juli mama pedig elkezdett vacillálni. Semmilyen nyelven nem beszél a magyaron kívül, ráadásul fél a repülőgéptől. Ezen felül, bár elismeri, Levi sokat változott az elmúlt félévben, de ő nem tudja elfelejteni a személyes sérelmeit. Hatan voltunk, ebből öten bizonytalanok. A magabiztos személyhez nem fér kétség.

- Befejezzük a tanévet, levizsgáljuk, aztán tűz. Imádom a repcsiket.

- Kislányom, egyedül nem engedlek. Kicsi vagy még ahhoz.

- Anyuci, akkor se, ha megbeszéljük a repülő vezetőjével, szóljon, mikor kell leszállnom?

- Édeském, az nem busz. A repülőgép vezetőjét pedig pilótának nevezik, és vele nem tudsz beszélni. Két és fél óra az út Londonig, és te biztos, hogy nem maradnál nyugton.
- Mert én hülye gyerek vagyok, ha ezen múlik a nyaralásom, inkább lemondok róla, ugye?
- Tanuljál, kicsim, mert tudod, nyáron az eredményes tanévzárás volt mindennek a feltétele.
- Erzsi néni szerint máris mehetnék ötödikbe.
- Elég öntelt vagy te anélkül is, hogy még ő adja alád a lovat.

Április elején pár napot lazított a kisasszony a tanuláson. Biciklizgetett, jól kiizzadt és belázasodott. A körzeti orvos ráparancsolt, nem kelhet fel legalább egy hétig az ágyból. Anyukája és a nagymamája bepánikoltak. Kétségtelen, a megfázáson túl Jucin látszottak a kimerültség nyomai. Erre az általános tavaszi fáradtság még rátett egy lapáttal. Gyöngyi úgy ítélte, ha feküdnie kell, pihenjen. Addig lelkiismeretesen tanult. Az egészsége többet ér a sikereknél. Egyedül Gyöngyi volt biztos benne, ha maximum tíz nap alatt felépül, semmi nincs veszve. Levente szerencsére nem mondott neki olyanokat, ha nem sikerül, akkor is megkap mindent, ami be lett ígérve. A kis barátnőm pedig meggyógyult, és valóban jót tett neki a pihenés.

Moldován Leventének június 26-án meg kellett jelennie Budapesten a volt cégével kapcsolatban egy tárgyaláson. Akkor tudtuk meg, a részvényesek közé tartozik, bár neki nem sok befektetése van. Csupán azért döntött úgy, hogy megjelenik, mert így magával viheti a lányát Londonba. Így már Júlia is nyugodtabb volt. Juci megbarátkozik a repülővel. Visszafelé pedig az apja felteszi, itt meg Pesten várja a küldöttségünk.

Június 20 csütörtök. Moldován Júlia addigi tíz évének a legboldogabb napja. Immár hivatalosan is felsőbb osztályba, azaz ötödikbe léphet. Természetesen az igazgató az évvégén nagyon megdicsérte. Kapott egy szép albumot, valamint egy angol nyelvű DVD-t. Levente szombaton érkezett, és közel egy hétig a barátjánál lakott. Kivéve a 27-28-dika közötti éjszakát. Akkor ugyanis nekem volt a szobatársam, mivel pénteken reggel indult a gépük. Ezalatt a pár nap alatt minden hivatalos dolgot elintézték az autóval kapcsolatban. Csak ekkor tudta meg, Júlia közben levizsgázott, de az Opellal egyetlen métert sem ment. Gyöngyi vitte ki a bandát a repülőtérré. Érdekesség, Levente annyira tartja a szavát, hogy a búcsúzásnál a volt anyósát megpuszilta, de Júliával csupán kezét fogták. A reptérről visszafelé az volt a hölgyek óhaja, hogy hozzájuk jönnek egy kicsit dumcsizni.

- Miki, július 26. az még hány nap?
- Júlia, Júlia, egyelőre örülj neki, hogy lazíthatsz, és ne azzal foglalkozzál, mikor jön haza a lányod!

Rózsika szerint bunkó paraszt voltam ezzel a válaszzal. Tény, Júliának megeredtek a könnycsatornáik. Mintegy másfél óra itt-tartózkodásuk alatt felváltva hangzottak el részükről pozitív és negatív mondatok:

- Jucinak, hála isten, megadatik gyerekként, hogy világot lásson. Én a hetven évem alatt csupán Szlovéniában voltam párszor.
- Anyukám, de legalább öreg korodra elmondhatod: „szép az élet”.
- Ugye lányom te is hiszed, hogy haza fog jönni?
- Igen, anyukám, hiszem, de mi van, ha nem?

Rózsika próbálta irányítani a beszélgetést, nem sok sikerrel. Anyát és lányát csupán egy téma kötötte le. Az ebédet úgy kellett beléjük könyörögni. Na persze. Juli mamának táplálkozás közben jutott eszébe, Juci megígérte, ha odaérnek, telefonál, de mi van, ha nem mobilt hív, hanem a vonalast? Elkezdtek csipkedni magukat, és hogy ne veszítsenek időt, megkérték

Gyöngyit, vigye őket haza a szomszéd utcába. Pár óra múlva Júlia mosolyogva telefonált. Megérkeztek, nem zuhant le a repülőgép, bár arról időben tudomást szereztek volna, mert bekapcsolták a tv-t meg a rádiót is, hogy figyeljék a híreket. A csitri pillanatok alatt feltalálta magát. Illedelmesen bemutatkozott minden családtagnak, és máris ott tart, hogy telefonálás közben Ginát, az újdonsült unokanővérét neveli. Makogja az angolt, de Georginának van türelme hallgatni őt. Annyit mi is tudtunk arról a lányról, hogy egy évvel idősebb, mint a Zsebcirkáló, de nagyon szégyenlős. Borítékolható, Júlia szerint, ha a két lány hatással lesz egymásra, nem Juci válik szégyenlőssé.

Eltelt tíz nap, amikor Juli mama váratlanul megjelent nálunk. Éppen nyüstöltem a zongorát. Rózsika engedte be. Pici magyarázatra szorul a „váratlanul”. Általában minden másnap átjön valamelyikük, de az adott napra határozottan mondták, Júlia túlórázik, az anyukája pedig baracklekvárt készít.

- Mi történt, kedves Juli? Csak nem éjszaka főzted a lekvárt?

- Meghülyültem vénségemre. Tudjátok, Júliának igaza van. Azóta érzem magamat családban, amióta hozzájuk költöztem. Szegényes volt a gyerekkorom, bár asszonyként sokszor visszasírtam. Rókus nem volt férjnek való. Rövid ideig akkor voltam boldog, amikor megszületett Júlia. Sokszor énekeltem ezt a dalt, Miki, te zenész vagy, talán ismered: „Ad az úr gyereket, beköltözött a szeretet. Ha sok a pénz, ha kevés, van öröm és van nevetés.”

- Schubert-Berté a szerzőpáros. Három a kislány az operett címe.

- Egyszerű parasztasszony vagyok. Nem tudtam, hogy ez operett-részlet.

- Inkább daljátéknak mondanám.

- Este Júliával leszedtük a barackot. Reggel elment dolgozni, nekem meg munka közben eszembe jutott a dal, elkezdtem dúdolgatni, majd felmentem a szobámba kisírni magamat. „Árva a ház, nincs kacagás, árvák a régi szobák, messzire jár, mint a madár, az ifjúság.”

- Az isten szerelmére, Juli! Örüljél annak, hogy az unokád jól érzi magát, és nemsokára - 18 nap múlva - hazajön. Gondoljál a dal folytatására: „Hát a leány? Az se jobb: ha nem vigyázol, púdert lop. És észre se venni, már mind szerelmes kezd lenni! Egy szép napon készek, és másutt rakják a fészket.”

- Olyan kis aranyos, amikor elzabrálja Júlia szemfestékét. Néha észreveszem, ő pedig megeskert rá, hogy nem árulom el az anyjának.

- Bizony, mert Júlia képes lenne megverni érte a lányát.

- Soha, de nem is engedném. Miki, évekig egyedül éltem, aztán másfél éve, hogy nyüzsgés van körülöttem, most pedig: „árva a ház, nincs kacagás”. Hasonlót akkor éreztem, amikor Júlia feljött Pestre dolgozni. Átjöttem hozzátok kibeszélni magamból. Tudom, visszajön, és hetekig fogjuk hallgatni az élményeit. Két naponta hív bennünket. Mesél-mesél, be nem áll a szája. Az érdekes, mindkettőnket hallani akar egy kicsit, de az üdvözlésen túl nemigen jutunk.

- Nekünk is hiányzik a cserfeske. Abban biztosak vagyunk, Levente nem lesz veletek aljas.

- Akkor sem, ha rajong a lányáért?

- Az unokádban kell elsősorban bíznotok. Bennem élénken él az epizód, amikor megszökött itthonról, majd a rendőrségen nem akart beszélni az anyjával, de abban a pillanatban megváltozott, hogy Júliát meglátta ájultan. Hidd el, imádja az anyukáját!

Nehezen, de eltelt az egy hónap. Mindenki izgalommal várta azt a pénteki napot 2013. július 26. Gyöngyi nem tudta vállalni, hogy kimenjen a repülőtérre. Júlia erőt vett magán, bár igaz, az elmúlt hetekben ismerkedett az Opellel. Ahhoz viszont ragaszkodott, hogy menjek velük.

Ültem a kocsiiban a fiatalasszony mellett, és fogalmam nem volt, ha valami gubanc történik, mihez kezdjek. Juli mama nézte a kilométer órát, és percenként intette lassításra a lányát. Valószínű, Júlia azt hitte, ha nem siet, lekéssük a gép érkezését. Hazafelé a kisasszony szóval tartott bennünket. Konkrétan az autóban Juci szövegén kívül egyetlen mondat hangzott el hazáig:

- Kislányom, kapcsolj be a biztonsági övedet!

* * *